

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

N° 258

Τὰ ηλεκτροφόρα ψάρια

Ψάρια με ηλεκτρική εγκατάσταση. — Πώς πολεμούν και πώς άμυνονται. — Πώς παραλύουν τους έχθρους των. — Η τορπίλη. Τὰ τρομερά ηλεκτρικά χέλια. — Μία μανιιώδης μάχη. — Πώς τὰ ένικποαν οί άνθρωποι. — Νέικουν άκόμα και τους κροκοδείλους!

Ήλεκτρισμό έχουν βέβαια όλα τὰ ζώα. Όλοκληρη ηλεκτρική συστολικά όμως έχουν μόνον ώριμένα ψάρια, τριών ειδών μάλιστα, που χρησιμοποιούν τή δύναμη αυτή για τήν αύ τουντήρησή τους.

Ή ηλεκτρική αυτή εγκατάσταση είναι κατασκευασμένη άπό μία ηλεκτρική στήλη, όπλά, άπό μυϊκούς δίσκους, τοποθετημένους σε στήλη και χωρισμένους άπό ιστούς. Τά ηλεκτρικά ψάρια είναι ζώα προνομιούχα, άφού έχουν μέσα υπεραρπίσσεως πολύ άνώτερη από κά θε άλλο ζώο, μέσα σχεδόν ύπερφυσικά, που μόνον ο άνθρωπος ζέρει να μεταχειρισθώ. Κανένα ζώο δέν μπορεί να υπεραρπίσθώ άν τού επιτεθώ ένα ηλεκτρικό ψάρι και κανένα ζώο επίσης δέν μπορεί να παλαίψη με τέτοιου είδους έχθρο.

Τό ηλεκτρικό ψάρι παραλύει τόν έχθρό του άμέσως και μάλιστα άπό άποστάσεως. Όταν κυνηγά τό θύμα του, τό άναίσθηται και τό σκοτώνει, χωρίς κόπο, με μόνον τό ηλεκτρικό ρεύμα που εκπέμπει. Εύτυχώς οί κινήσεις των ψαριών αυτών δέν είναι γρήγορες, άλλως θα κατέστρεφαν γρήγορα όλους τους συγκατοίκους των τής θαλάσσης και των έλών όπου ζούν.

Ένα άπό αυτά τὰ ψάρια, ή τορπίλη, που άνήκει στην όμοταξία των Πλαγιοστόμων, ήταν γνωστή και στους αρχαίους Έλληνες, οί όποιοι όμως δέν εγγνώριζαν και τήν ύπαρξή ηλεκτρικής συστολίας μέσα στο σώμα της.

Οί τορπίλλες έχουν δέρμα λείο και δίχως λέπια, μήκος περισσότερο τού ένος μέτρου και βάρος 20 όκάδων. Ή τορπίλη ζή στην Εύρώπη. Είναι άπό τὰ λίγα ζωτόκα ψάρια και γεννά δέκα ως δεκαπέντε μικρά.

Μόλις άγγίξή κανείς τήν τορπίλη, αισθάνεται δυνατό κλονισμό. Τό ρεύμα τού ηλεκτρισμού είναι πολύ δυνατότερο όταν βελήρη κανείς να συλλάβη τήν τορπίλη. Μέσα στο νερό που είναι, ως γνωστόν, καλός άγωγός τού ηλεκτρισμού, ή δυνάμεις είναι πολύ ισχυρότερη.

Ο Άγγλος Ούαλς έπιτοποίησε πρώτος, ότι ή ένέργεια τής τορπίλλης είναι ηλεκτρικής φύσεως. Μέχρι τής έποχής έκείνης κυκλοφορούσαν διάφοροι μύθοι για λογαριασμό τής τορπίλλης, τούς όποιους όμως διέλυσε ή έπιστήμη.

Έπίσης τό ηλεκτρικό χέλι έμελετήθη ιδιαίτερώ άπό τόν Ούμπολτ. Είναι τό φοβερότερο ηλεκτροφόρο ψάρι και έχει τό σκίμα ένος κοινού μελιού. Ζή στην Κεντρική Άμερική, ιδίως στα έλη και στους δούρκους. Ή ηλεκτρική του δύναμη είναι σπαντική. Ένας γάτος που είε χε πλησίον κάποτε ένα τέτοιο χέλι, πετάχτηκε πίσω νευρίζοντας άγρια. Ένας σκύλος πάλι ή άγγιξε ηλεκτροφόρο χέλι, γούγισε σαν να τόν είχαν χτυπήσει δυνατά στο κεφάλι. Ένας άνθρωπος τέλει έμεινε για πολύ ώρα άναίσθητος και με ζαλισμένο τό κεφάλι, γιατί τόλμησε να πιάσει ένα άπό αυτά τὰ χέλια.

Με τήν βοήθεια φυσικά όποιουδήποτε άπομονωτικού μέσου ή κακού άγωγού τού ηλεκτρισμού τό χέλι αυτό είναι άκίνδυνο.

Ο Ούμπολτ διηγείται μία όμυρική μάχη μεταξύ χελιών, άλγών και ανθρώπων, που είναι άσφαλώς ή περιεργότερη μάχη στο ζωικό βασίλειο.

Τά χέλια δύσκολα πιάνονται με τό δίχτυ, γιατί τρυπώνουν στο δούρκο.

Έπρεπε λοιπόν οί φαράδες να καταψύχουν σ' άλλο στρατήγημα για να συλλάβουν τόν

επικίνδυνο αυτόν έχθρο. Τριάν τὰ άλογα θα έκαναν έφοδο στο δούρκο και ώρμησαν πραγματικά μέσα στα άδαθά νερά. Μόλις άκούσαν τόσο θόρυβο τό χέλι έστρώσαν, είδαν τόν έχθρο και παρατάχθηκαν για μάχη.

Πρώτα προχώρησαν τὰ μεγάλα μαυροκίτρινα χέλια που φθάνουν εις μήκος δύο μέτρων. Περνούσαν κάτω από τς κοιλίες των άλγών και σκόρπιζαν τόν ηλεκτρισμό τους. Γύρω άπό τὰ άλογα είχαν σταθί οί ίθαγενείς ώπλισμένοι με άκόνθι. Άλλοι πάλιν είχαν άκόνθι στα δέντρα, φωνάζοντας και κάνοντας τρομερό θόρυβο για να προκαλέσουν τόν έχθρο.

Οί κυνηγοί φρόντιζαν να κρατούν τὰ άλογα μέσα στην άκίνητη τής μάχης, γιατί τὰ ζώα φοβισμένα ήπτοσαν να φύγουν. Τά χέλια υπερασπιζόνταν με ηλεκτρισμό έκκενώσεις άπό τόν στις κοιλίες των άλγών, πολλά των όποιων ζαλιζόνταν επί τέλους και έπεφταν. Άλλά έφευγαν κατατρομαγμένα και με σπικμένη τήν καίτη. Τά περισσότερα όμως άντειχαν ακόμα. Δυό άλογα είχαν στο μεταξύ φθορήσει. Σε μία στιγμή φάνηκε ότι θα έπεφταν όλα τὰ άλογα και ότι θα νικούσαν τὰ χέλια. Κά βέβαια θα νικούσαν, άν δέν είχαν εξαγληπθί τὰ πολεμοφόδια τους. Τόσες έφοδοί, τόσες έκκενώσεις, είχαν φυσικά έξαντλήσει τήν παρακαταθήκη ηλεκτρισμού που είχε κάθε χέλι και άρχισαν οί άλογα να διασκορπίζονται έγκαταλείποντας τήν μάχη. Είχαν άναγκη ν' άναπαύσουν για να ξαναρχίσουν πάλι τήν έφοδο, άφού έτοιμάσουν νέο ρεύμα.

Τά στιγμή αυτή έδρασαν οί ίθαγενείς, πιάνοντας άρκετά χέλια που δέν μπόρεσαν να ξανατρυπώσουν στο δούρκο. Τά ηλεκτροφόρα χέλια γνωρίζουν τή δύναμή τους και τὰ βασίζουν π' όλα τὰ ζώα και ιδίως με τόν κροκοδείλιον. Σε μία συμπολική χελιών και κροκοδείλιων, οί τελευταίοι αυτοί έμειναν όλοι παράλυτοι και δέν μπόρεσαν να κάμουν κανένα κακό στα χέλια, που εξακολουθούσαν να μένουν οί καλύτεροι παλληκαράδες τής θαλάσσης και των έλών.

Με τήν βοήθεια φυσικά όποιουδήποτε άπομονωτικού μέσου ή κακού άγωγού τού ηλεκτρισμού τό χέλι αυτό είναι άκίνδυνο.

Ο Ούμπολτ διηγείται μία όμυρική μάχη μεταξύ χελιών, άλγών και ανθρώπων, που είναι άσφαλώς ή περιεργότερη μάχη στο ζωικό βασίλειο.

Τά χέλια δύσκολα πιάνονται με τό δίχτυ, γιατί τρυπώνουν στο δούρκο.

Έπρεπε λοιπόν οί φαράδες να καταψύχουν σ' άλλο στρατήγημα για να συλλάβουν τόν

επικίνδυνο αυτόν έχθρο. Τριάν τὰ άλογα θα έκαναν έφοδο στο δούρκο και ώρμησαν πραγματικά μέσα στα άδαθά νερά. Μόλις άκούσαν τόσο θόρυβο τό χέλι έστρώσαν, είδαν τόν έχθρο και παρατάχθηκαν για μάχη.

Πρώτα προχώρησαν τὰ μεγάλα μαυροκίτρινα χέλια που φθάνουν εις μήκος δύο μέτρων. Περνούσαν κάτω από τς κοιλίες των άλγών και σκόρπιζαν τόν ηλεκτρισμό τους. Γύρω άπό τὰ άλογα είχαν σταθί οί ίθαγενείς ώπλισμένοι με άκόνθι. Άλλοι πάλιν είχαν άκόνθι στα δέντρα, φωνάζοντας και κάνοντας τρομερό θόρυβο για να προκαλέσουν τόν έχθρο.

Οί κυνηγοί φρόντιζαν να κρατούν τὰ άλογα μέσα στην άκίνητη τής μάχης, γιατί τὰ ζώα φοβισμένα ήπτοσαν να φύγουν. Τά χέλια υπερασπιζόνταν με ηλεκτρισμό έκκενώσεις άπό τόν στις κοιλίες των άλγών, πολλά των όποιων ζαλιζόνταν επί τέλους και έπεφταν. Άλλά έφευγαν κατατρομαγμένα και με σπικμένη τήν καίτη. Τά περισσότερα όμως άντειχαν ακόμα. Δυό άλογα είχαν στο μεταξύ φθορήσει. Σε μία στιγμή φάνηκε ότι θα έπεφταν όλα τὰ άλογα και ότι θα νικούσαν τὰ χέλια. Κά βέβαια θα νικούσαν, άν δέν είχαν εξαγληπθί τὰ πολεμοφόδια τους. Τόσες έφοδοί, τόσες έκκενώσεις, είχαν φυσικά έξαντλήσει τήν παρακαταθήκη ηλεκτρισμού που είχε κάθε χέλι και άρχισαν οί άλογα να διασκορπίζονται έγκαταλείποντας τήν μάχη. Είχαν άναγκη ν' άναπαύσουν για να ξαναρχίσουν πάλι τήν έφοδο, άφού έτοιμάσουν νέο ρεύμα.

Με τήν βοήθεια φυσικά όποιουδήποτε άπομονωτικού μέσου ή κακού άγωγού τού ηλεκτρισμού τό χέλι αυτό είναι άκίνδυνο.

Ο Ούμπολτ διηγείται μία όμυρική μάχη μεταξύ χελιών, άλγών και ανθρώπων, που είναι άσφαλώς ή περιεργότερη μάχη στο ζωικό βασίλειο.

Τά χέλια δύσκολα πιάνονται με τό δίχτυ, γιατί τρυπώνουν στο δούρκο.

Έπρεπε λοιπόν οί φαράδες να καταψύχουν σ' άλλο στρατήγημα για να συλλάβουν τόν

επικίνδυνο αυτόν έχθρο. Τριάν τὰ άλογα θα έκαναν έφοδο στο δούρκο και ώρμησαν πραγματικά μέσα στα άδαθά νερά. Μόλις άκούσαν τόσο θόρυβο τό χέλι έστρώσαν, είδαν τόν έχθρο και παρατάχθηκαν για μάχη.

Πρώτα προχώρησαν τὰ μεγάλα μαυροκίτρινα χέλια που φθάνουν εις μήκος δύο μέτρων. Περνούσαν κάτω από τς κοιλίες των άλγών και σκόρπιζαν τόν ηλεκτρισμό τους. Γύρω άπό τὰ άλογα είχαν σταθί οί ίθαγενείς ώπλισμένοι με άκόνθι. Άλλοι πάλιν είχαν άκόνθι στα δέντρα, φωνάζοντας και κάνοντας τρομερό θόρυβο για να προκαλέσουν τόν έχθρο.

Οί κυνηγοί φρόντιζαν να κρατούν τὰ άλογα μέσα στην άκίνητη τής μάχης, γιατί τὰ ζώα φοβισμένα ήπτοσαν να φύγουν. Τά χέλια υπερασπιζόνταν με ηλεκτρισμό έκκενώσεις άπό τόν στις κοιλίες των άλγών, πολλά των όποιων ζαλιζόνταν επί τέλους και έπεφταν. Άλλά έφευγαν κατατρομαγμένα και με σπικμένη τήν καίτη. Τά περισσότερα όμως άντειχαν ακόμα. Δυό άλογα είχαν στο μεταξύ φθορήσει. Σε μία στιγμή φάνηκε ότι θα έπεφταν όλα τὰ άλογα και ότι θα νικούσαν τὰ χέλια. Κά βέβαια θα νικούσαν, άν δέν είχαν εξαγληπθί τὰ πολεμοφόδια τους. Τόσες έφοδοί, τόσες έκκενώσεις, είχαν φυσικά έξαντλήσει τήν παρακαταθήκη ηλεκτρισμού που είχε κάθε χέλι και άρχισαν οί άλογα να διασκορπίζονται έγκαταλείποντας τήν μάχη. Είχαν άναγκη ν' άναπαύσουν για να ξαναρχίσουν πάλι τήν έφοδο, άφού έτοιμάσουν νέο ρεύμα.

Τά στιγμή αυτή έδρασαν οί ίθαγενείς, πιάνοντας άρκετά χέλια που δέν μπόρεσαν να ξανατρυπώσουν στο δούρκο. Τά ηλεκτροφόρα χέλια γνωρίζουν τή δύναμή τους και τὰ βασίζουν π' όλα τὰ ζώα και ιδίως με τόν κροκοδείλιον. Σε μία συμπολική χελιών και κροκοδείλιων, οί τελευταίοι αυτοί έμειναν όλοι παράλυτοι και δέν μπόρεσαν να κάμουν κανένα κακό στα χέλια, που εξακολουθούσαν να μένουν οί καλύτεροι παλληκαράδες τής θαλάσσης και των έλών.

Με τήν βοήθεια φυσικά όποιουδήποτε άπομονωτικού μέσου ή κακού άγωγού τού ηλεκτρισμού τό χέλι αυτό είναι άκίνδυνο.

Ο Ούμπολτ διηγείται μία όμυρική μάχη μεταξύ χελιών, άλγών και ανθρώπων, που είναι άσφαλώς ή περιεργότερη μάχη στο ζωικό βασίλειο.

Τά χέλια δύσκολα πιάνονται με τό δίχτυ, γιατί τρυπώνουν στο δούρκο.

Με τήν βοήθεια φυσικά όποιουδήποτε άπομονωτικού μέσου ή κακού άγωγού τού ηλεκτρισμού τό χέλι αυτό είναι άκίνδυνο.

Ο Ούμπολτ διηγείται μία όμυρική μάχη μεταξύ χελιών, άλγών και ανθρώπων, που είναι άσφαλώς ή περιεργότερη μάχη στο ζωικό βασίλειο.

Τά χέλια δύσκολα πιάνονται με τό δίχτυ, γιατί τρυπώνουν στο δούρκο.

Έπρεπε λοιπόν οί φαράδες να καταψύχουν σ' άλλο στρατήγημα για να συλλάβουν τόν

επικίνδυνο αυτόν έχθρο. Τριάν τὰ άλογα θα έκαναν έφοδο στο δούρκο και ώρμησαν πραγματικά μέσα στα άδαθά νερά. Μόλις άκούσαν τόσο θόρυβο τό χέλι έστρώσαν, είδαν τόν έχθρο και παρατάχθηκαν για μάχη.

Πρώτα προχώρησαν τὰ μεγάλα μαυροκίτρινα χέλια που φθάνουν εις μήκος δύο μέτρων. Περνούσαν κάτω από τς κοιλίες των άλγών και σκόρπιζαν τόν ηλεκτρισμό τους. Γύρω άπό τὰ άλογα είχαν σταθί οί ίθαγενείς ώπλισμένοι με άκόνθι. Άλλοι πάλιν είχαν άκόνθι στα δέντρα, φωνάζοντας και κάνοντας τρομερό θόρυβο για να προκαλέσουν τόν έχθρο.

Οί κυνηγοί φρόντιζαν να κρατούν τὰ άλογα μέσα στην άκίνητη τής μάχης, γιατί τὰ ζώα φοβισμένα ήπτοσαν να φύγουν. Τά χέλια υπερασπιζόνταν με ηλεκτρισμό έκκενώσεις άπό τόν στις κοιλίες των άλγών, πολλά των όποιων ζαλιζόνταν επί τέλους και έπεφταν. Άλλά έφευγαν κατατρομαγμένα και με σπικμένη τήν καίτη. Τά περισσότερα όμως άντειχαν ακόμα. Δυό άλογα είχαν στο μεταξύ φθορήσει. Σε μία στιγμή φάνηκε ότι θα έπεφταν όλα τὰ άλογα και ότι θα νικούσαν τὰ χέλια. Κά βέβαια θα νικούσαν, άν δέν είχαν εξαγληπθί τὰ πολεμοφόδια τους. Τόσες έφοδοί, τόσες έκκενώσεις, είχαν φυσικά έξαντλήσει τήν παρακαταθήκη ηλεκτρισμού που είχε κάθε χέλι και άρχισαν οί άλογα να διασκορπίζονται έγκαταλείποντας τήν μάχη. Είχαν άναγκη ν' άναπαύσουν για να ξαναρχίσουν πάλι τήν έφοδο, άφού έτοιμάσουν νέο ρεύμα.

Τά στιγμή αυτή έδρασαν οί ίθαγενείς, πιάνοντας άρκετά χέλια που δέν μπόρεσαν να ξανατρυπώσουν στο δούρκο. Τά ηλεκτροφόρα χέλια γνωρίζουν τή δύναμή τους και τὰ βασίζουν π' όλα τὰ ζώα και ιδίως με τόν κροκοδείλιον. Σε μία συμπολική χελιών και κροκοδείλιων, οί τελευταίοι αυτοί έμειναν όλοι παράλυτοι και δέν μπόρεσαν να κάμουν κανένα κακό στα χέλια, που εξακολουθούσαν να μένουν οί καλύτεροι παλληκαράδες τής θαλάσσης και των έλών.

Με τήν βοήθεια φυσικά όποιουδήποτε άπομονωτικού μέσου ή κακού άγωγού τού ηλεκτρισμού τό χέλι αυτό είναι άκίνδυνο.

Ο Ούμπολτ διηγείται μία όμυρική μάχη μεταξύ χελιών, άλγών και ανθρώπων, που είναι άσφαλώς ή περιεργότερη μάχη στο ζωικό βασίλειο.

Τά χέλια δύσκολα πιάνονται με τό δίχτυ, γιατί τρυπώνουν στο δούρκο.

Με τήν βοήθεια φυσικά όποιουδήποτε άπομονωτικού μέσου ή κακού άγωγού τού ηλεκτρισμού τό χέλι αυτό είναι άκίνδυνο.

Ο Ούμπολτ διηγείται μία όμυρική μάχη μεταξύ χελιών, άλγών και ανθρώπων, που είναι άσφαλώς ή περιεργότερη μάχη στο ζωικό βασίλειο.

Τά χέλια δύσκολα πιάνονται με τό δίχτυ, γιατί τρυπώνουν στο δούρκο.

Έπρεπε λοιπόν οί φαράδες να καταψύχουν σ' άλλο στρατήγημα για να συλλάβουν τόν

επικίνδυνο αυτόν έχθρο. Τριάν τὰ άλογα θα έκαναν έφοδο στο δούρκο και ώρμησαν πραγματικά μέσα στα άδαθά νερά. Μόλις άκούσαν τόσο θόρυβο τό χέλι έστρώσαν, είδαν τόν έχθρο και παρατάχθηκαν για μάχη.

Πρώτα προχώρησαν τὰ μεγάλα μαυροκίτρινα χέλια που φθάνουν εις μήκος δύο μέτρων. Περνούσαν κάτω από τς κοιλίες των άλγών και σκόρπιζαν τόν ηλεκτρισμό τους. Γύρω άπό τὰ άλογα είχαν σταθί οί ίθαγενείς ώπλισμένοι με άκόνθι. Άλλοι πάλιν είχαν άκόνθι στα δέντρα, φωνάζοντας και κάνοντας τρομερό θόρυβο για να προκαλέσουν τόν έχθρο.

Οί κυνηγοί φρόντιζαν να κρατούν τὰ άλογα μέσα στην άκίνητη τής μάχης, γιατί τὰ ζώα φοβισμένα ήπτοσαν να φύγουν. Τά χέλια υπερασπιζόνταν με ηλεκτρισμό έκκενώσεις άπό τόν στις κοιλίες των άλγών, πολλά των όποιων ζαλιζόνταν επί τέλους και έπεφταν. Άλλά έφευγαν κατατρομαγμένα και με σπικμένη τήν καίτη. Τά περισσότερα όμως άντειχαν ακόμα. Δυό άλογα είχαν στο μεταξύ φθορήσει. Σε μία στιγμή φάνηκε ότι θα έπεφταν όλα τὰ άλογα και ότι θα νικούσαν τὰ χέλια. Κά βέβαια θα νικούσαν, άν δέν είχαν εξαγληπθί τὰ πολεμοφόδια τους. Τόσες έφοδοί, τόσες έκκενώσεις, είχαν φυσικά έξαντλήσει τήν παρακαταθήκη ηλεκτρισμού που είχε κάθε χέλι και άρχισαν οί άλογα να διασκορπίζονται έγκαταλείποντας τήν μάχη. Είχαν άναγκη ν' άναπαύσουν για να ξαναρχίσουν πάλι τήν έφοδο, άφού έτοιμάσουν νέο ρεύμα.

Τά στιγμή αυτή έδρασαν οί ίθαγενείς, πιάνοντας άρκετά χέλια που δέν μπόρεσαν να ξανατρυπώσουν στο δούρκο. Τά ηλεκτροφόρα χέλια γνωρίζουν τή δύναμή τους και τὰ βασίζουν π' όλα τὰ ζώα και ιδίως με τόν κροκοδείλιον. Σε μία συμπολική χελιών και κροκοδείλιων, οί τελευταίοι αυτοί έμειναν όλοι παράλυτοι και δέν μπόρεσαν να κάμουν κανένα κακό στα χέλια, που εξακολουθούσαν να μένουν οί καλύτεροι παλληκαράδες τής θαλάσσης και των έλών.

Με τήν βοήθεια φυσικά όποιουδήποτε άπομονωτικού μέσου ή κακού άγωγού τού ηλεκτρισμού τό χέλι αυτό είναι άκίνδυνο.

Ο Ούμπολτ διηγείται μία όμυρική μάχη μεταξύ χελιών, άλγών και ανθρώπων, που είναι άσφαλώς ή περιεργότερη μάχη στο ζωικό βασίλειο.

Τά χέλια δύσκολα πιάνονται με τό δίχτυ, γιατί τρυπώνουν στο δούρκο.

Με τήν βοήθεια φυσικά όποιουδήποτε άπομονωτικού μέσου ή κακού άγωγού τού ηλεκτρισμού τό χέλι αυτό είναι άκίνδυνο.

Ο Ούμπολτ διηγείται μία όμυρική μάχη μεταξύ χελιών, άλγών και ανθρώπων, που είναι άσφαλώς ή περιεργότερη μάχη στο ζωικό βασίλειο.

Τά χέλια δύσκολα πιάνονται με τό δίχτυ, γιατί τρυπώνουν στο δούρκο.

Έπρεπε λοιπόν οί φαράδες να καταψύχουν σ' άλλο στρατήγημα για να συλλάβουν τόν

επικίνδυνο αυτόν έχθρο. Τριάν τὰ άλογα θα έκαναν έφοδο στο δούρκο και ώρμησαν πραγματικά μέσα στα άδαθά νερά. Μόλις άκούσαν τόσο θόρυβο τό χέλι έστρώσαν, είδαν τόν έχθρο και παρατάχθηκαν για μάχη.

Πρώτα προχώρησαν τὰ μεγάλα μαυροκίτρινα χέλια που φθάνουν εις μήκος δύο μέτρων. Περνούσαν κάτω από τς κοιλίες των άλγών και σκόρπιζαν τόν ηλεκτρισμό τους. Γύρω άπό τὰ άλογα είχαν σταθί οί ίθαγενείς ώπλισμένοι με άκόνθι. Άλλοι πάλιν είχαν άκόνθι στα δέντρα, φωνάζοντας και κάνοντας τρομερό θόρυβο για να προκαλέσουν τόν έχθρο.

Οί κυνηγοί φρόντιζαν να κρατούν τὰ άλογα μέσα στην άκίνητη τής μάχης, γιατί τὰ ζώα φοβισμένα ήπτοσαν να φύγουν. Τά χέλια υπερασπιζόνταν με ηλεκτρισμό έκκενώσεις άπό τόν στις κοιλίες των άλγών, πολλά των όποιων ζαλιζόνταν επί τέλους και έπεφταν. Άλλά έφευγαν κατατρομαγμένα και με σπικμένη τήν καίτη. Τά περισσότερα όμως άντειχαν ακόμα. Δυό άλογα είχαν στο μεταξύ φθορήσει. Σε μία στιγμή φάνηκε ότι θα έπεφταν όλα τὰ άλογα και ότι θα νικούσαν τὰ χέλια. Κά βέβαια θα νικούσαν, άν δέν είχαν εξαγληπθί τὰ πολεμοφόδια τους. Τόσες έφοδοί, τόσες έκκενώσεις, είχαν φυσικά έξαντλήσει τήν παρακαταθήκη ηλεκτρισμού που είχε κάθε χέλι και άρχισαν οί άλογα να διασκορπίζονται έγκαταλείποντας τήν μάχη. Είχαν άναγκη ν' άναπαύσουν για να ξαναρχίσουν πάλι τήν έφοδο, άφού έτοιμάσουν νέο ρεύμα.

Τά στιγμή αυτή έδρασαν οί ίθαγενείς, πιάνοντας άρκετά χέλια που δέν μπόρεσαν να ξανατρυπώσουν στο δούρκο. Τά ηλεκτροφόρα χέλια γνωρίζουν τή δύναμή τους και τὰ βασίζουν π' όλα τὰ ζώα και ιδίως με τόν κροκοδείλιον. Σε μία συμπολική χελιών και κροκοδείλιων, οί τελευταίοι αυτοί έμειναν όλοι παράλυτοι και δέν μπόρεσαν να κάμουν κανένα κακό στα χέλια, που εξακολουθούσαν να μένουν οί καλύτεροι παλληκαράδες τής θαλάσσης και των έλών.

Με τήν βοήθεια φυσικά όποιουδήποτε άπομονωτικού μέσου ή κακού άγωγού τού ηλεκτρισμού τό χέλι αυτό είναι άκίνδυνο.

Ο Ούμπολτ διηγείται μία όμυρική μάχη μεταξύ χελιών, άλγών και ανθρώπων, που είναι άσφαλώς ή περιεργότερη μάχη στο ζωικό βασίλειο.

Τά χέλια δύσκολα πιάνονται με τό δίχτυ, γιατί τρυπώνουν στο δούρκο.

Με τήν βοήθεια φυσικά όποιουδήποτε άπομονωτικού μέσου ή κακού άγωγού τού ηλεκτρισμού τό χέλι αυτό είναι άκίνδυνο.

Ο Ούμπολτ διηγείται μία όμυρική μάχη μεταξύ χελιών, άλγών και ανθρώπων, που είναι άσφαλώς ή περιεργότερη μάχη στο ζωικό βασίλειο.

Τά χέλια δύσκολα πιάνονται με τό δίχτυ, γιατί τρυπώνουν στο δούρκο.

Έπρεπε λοιπόν οί φαράδες να καταψύχουν σ' άλλο στρατήγημα για να συλλάβουν τόν

επικίνδυνο αυτόν έχθρο. Τριάν τὰ άλογα θα έκαναν έφοδο στο δούρκο και ώρμησαν πραγματικά μέσα στα άδαθά νερά. Μόλις άκούσαν τόσο θόρυβο τό χέλι έστρώσαν, είδαν τόν έχθρο και παρατάχθηκαν για μάχη.

Πρώτα προχώρησαν τὰ μεγάλα μαυροκίτρινα χέλια που φθάνουν εις μήκος δύο μέτρων. Περνούσαν κάτω από τς κοιλίες των άλγών και σκόρπιζαν τόν ηλεκτρισμό τους. Γύρω άπό τὰ άλογα είχαν σταθί οί ίθαγενείς ώπλισμένοι με άκόνθι. Άλλοι πάλιν είχαν άκόνθι στα δέντρα, φωνάζοντας και κάνοντας τρομερό θόρυβο για να προκαλέσουν τόν έχθρο.

Οί κυνηγοί φρόντιζαν να κρατούν τὰ άλογα μέσα στην άκίνητη τής μάχης, γιατί τὰ ζώα φοβισμένα ήπτοσαν να φύγουν. Τά χέλια υπερασπιζόνταν με ηλεκτρισμό έκκενώσεις άπό τόν στις κοιλίες των άλγών, πολλά των όποιων ζαλιζόνταν επί τέλους και έπεφταν. Άλλά έφευγαν κατατρομαγμένα και με σπικμένη τήν καίτη. Τά περισσότερα όμως άντειχαν ακόμα. Δυό άλογα είχαν στο μεταξύ φθορήσει. Σε μία στιγμή φάνηκε ότι θα έπεφταν όλα τὰ άλογα και ότι θα νικούσαν τὰ χέλια. Κά βέβαια θα νικούσαν, άν δέν είχαν εξαγληπθί τὰ πολεμοφόδια τους. Τόσες έφοδοί, τόσες έκκενώσεις, είχαν φυσικά έξαντλήσει τήν παρακαταθήκη ηλεκτρισμού που είχε κάθε χέλι και άρχισαν οί άλογα να διασκορπίζονται έγκαταλείποντας τήν μάχη. Είχαν άναγκη ν' άναπαύσουν για να ξαναρχίσουν πάλι τήν έφοδο, άφού έτοιμάσουν νέο ρεύμα.

Τά στιγμή αυτή έδρασαν οί ίθαγενείς, πιάνοντας άρκετά χέλια που δέν μπόρεσαν να ξανατρυπώσουν στο δούρκο. Τά ηλεκτροφόρα χέλια γνωρίζουν τή δύναμή τους και τὰ βασίζουν π' όλα τὰ ζώα και ιδίως με τόν κροκοδείλιον. Σε μία συμπολική χελιών και κροκοδείλιων, οί τελευταίοι αυτοί έμειναν όλοι παράλυτοι και δέν μπόρεσαν να κάμουν κανένα κακό στα χέλια, που εξακολουθούσαν να μένουν οί καλύτεροι παλληκαράδες τής θαλάσσης και των έλών.

Με τήν βοήθεια φυσικά όποιουδήποτε άπομονωτικού μέσου ή κακού άγωγού τού ηλεκτρισμού τό χέλι αυτό είναι άκίνδυνο.

Ο Ούμπολτ διηγείται μία όμυρική μάχη μεταξύ χελιών, άλγών και ανθρώπων, που είναι άσφαλώς ή περιεργότερη μάχη στο ζωικό βασίλειο.

Τά χέλια δύσκολα πιάνονται με τό δίχτυ, γιατί τρυπώνουν στο δούρκο.

Οπικυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΣΧΟΛΕΙΟ — ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Σε μία πόλι τού έξωτερικού, διάδοχα τελευταία στις «μικρές ελπίδες» των εφημερίων, λειτουργεί σχολή για τὰ μητισμένα κορίτσια. Σας φαίεσαι περίεργο; Πολλά έχει να οίσαχθί μία κοπέλα σ'ο σχολείο, που άαλαμάνει τό βαρύ έργο να τήν πραιοποιήσει για τό δύσκολο ρόλο της μητέρας. Κι' αν τό έξωτερικό, όπου ή μορφώσις των γυναικών είε μεγαλυτέρη, θεωρησαν χρήσιμη να ιδρύσουν σχολείο για τς μελλοντικές σκεπθίτες πόσο πιο μεγάλη είναι ή ανάγκη σε μας εδώ, όπου τόσο καυσότερημένη είναι ή προαίεσία των κοριτσιών μας που προορίζονται για ή μεγάλη άποστολή α γίνονται συζυγοί, μητέρες και οικοδόμοι της

Προσέρχονται στον χορό τού Ησαΐα χωρίς να έξερουν να τόν χορεύουν. Άγνοούν και τὰ πρώτα του βήματα. Τό βαρρς τής άγνοίας και τό τάλαντο είναι ο μόνος τους έφοδισμός. Άλλά τό μέν τάλαντο δέν ύπαρχει σε έλλες, ούε εις όσο χρειάζεται για τήν εύημερία τους, τό δε βαρρς είναι άνεπαρκές κεφάλαιο για τήν εύημερία.

Στον έρωτο τού Ήμεναιόυ προσέρχεται ένας άνδρας που έχει πλουτισμένη τήν πείρα του άπό τή ζωή και μία κόρη δέν έξερει τίποτα ή σχεδόν τίποτα.

Τί έξέρει άπό τή ζωή ή κοπέλα τού σπιτιού, που φεύγει άπό τὰ χέρια τής μητέρας, για να δημουρηγή δική της οικογένεια; Υπαρχουν μερικά θιέλια καλών έπιστημόνων που δίνουν οδηγίες και συμβουλές στις μελλοντικές, Όδηγίες, που άποδίδουν μάλλον στην προετοιμασία τής ύγείας τους παρά στη λύσι τού γενικότερου προβλήματος τής εύτυχίας στο γάμο.

Άγαθός οί προθέσεις και άξίειπαινες οί προσπάθειες των έπιστημόνων που έκαίκευον και κάνουν προσιτή τήν έπιστήμη τους, τό ζήτημα όμως δέν τελειώνει με ένα—δύο θιέλια ύγιεινής εκεί που χρειάζεται συστηματική εργασία και μεθοδική κοθοδήγησις εκ μέρους τού σπιτιού και τού σχολείου.

Άλλά ούτε τό σπίτι ούτε τό σχολείο, όπου στέλλουμε τὰ κορίτσια μας να μορφωθούν, φροντίζουν ποτέ να τούς διδάσκουν τήν τέχνη τής γυναίκας. Γιατί χρειάζεται επιμελής καλλιέργεια για ν' άνθισή τό ώριμό αυτί άνθους που λέγεται γυναίκα. Έχουν μεγάλο λάθος όσες νομίζουν οί ή φύσις είναι άρκετή για να τις κάνει γυναίκες. Η φύσις τις κάνει άπλως θηλάκια. Γυναίκες θα τις κάνει ή μόρφωσις. Τά περισσότερα κορίτσια μας δέν τήν έχουν. Κανείς δέν τούς διδάξει ότι ή μεγάλη προσπάθεια για ν' άρξουν στους συντρόφους των άρχίζει άπό τήν έπομένη τού γάμου τους. Τότε ακριβώς που σ' έμεις οί κοπέλλες εγκαταλείπουμε κάθε προσπάθεια. Όλα τους τὰ χαρίσματα τὰ έπιδεικνύουν κατά τήν διάρκεια των ειδυλλίων και τής μηντείας τους. Μόλις παντρεύονται τό ρίχνουν στην άδιαφορία. Επειτα τήν έπομένη τού γάμου τής ή νεονυμφίη τό νέο της σπίτι και βλέπει δύο δρόμους ν' άνοίγονται μπροστά της: Τής κοκεταρίας ή ένας, τού νοικοκυριού ή άλλος. Ποιον θ' ακολουθήσθ; Ακολουθεί εκείνον στον όποιον ρέπει άπό ιδιοσυγκρασία ή εκείνον στον όποιον συνήθισε να βλέπει τήν μητέρα τής; Ένα σχολείο γυναικών θα τήν προετοιμάσει άπό τήν κακοποίηση. Θα τής έλαγει ότι ή άπλήρη φιλαρέσκεια όπως και τό άπλόη νοικοκυριό, είναι καταστρεπτικά για

τήν εύτυχία τής. Κακό να σπάσει τόν καθρέφτη τής, ν' άδιαφορήσει για τήν κομψότητα και για τήν ομορφιά της και να μη κάνει τίποτ' άλλο παρά ν' άσχοληται με τή σκούπα και με τήν κουζίνα τής. Επίσης όμως κακό να εγκαταλείψη τό σπίτι στο ρεμπελιό και μοναδική τής σκέψη ν' άποτελή ή μοδίστα, ή κατελλού, και ή μανικιουρίστα τής.

Ο άντρας που γυρίζει άπό τή δουλεία του και βρίσκει μέσα σ' ένα σπίτι άκατάστατο, μία κομψή κούκλα θα δυσφορήσει και θα βαρεθί τήν κούκλα. Η άκατάστασία θα παραλύσει τό σπίτι, ή έλλειψη νοικοκυρωσύνης θα προκαλέσει τόν οικονομικό ναυάγιο τού ζεύγους και φυσικά τή δυστυχία και των δύο όσες.

Άλλά και ο άντρας που έπιστρέφει σ' ένα νοικοκυρεμένο σπίτι όπου όλα είναι σ' ή θέσι τους, όλα λάμπουν από καθαριότητα, σε όλα διακρίνεται τό ενδιαφέρον τ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΑΤΡΟ

Τὸ Ἰνδικὸν χοιρίδιον

(Ἐκεῖνος κακόκεφος, ἀπογοητευμένος, ἀμύλητος, κατάντησε περπατώντας καὶ περπατᾷ καπνίζοντας. Χτυπάει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει Ἐκεῖνη, χαρούμενη, γελοία, αἰσιόδοξη-ἀχτίδα μέσα στη συνεισφορά)

ΕΚΕΙΝΗ.—Καλὴμέρα.... Τι κάνεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Καλά.

ΕΚΕΙΝΗ.—Πῶς με ὑποδέχεται ἔτσι;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (συνέρχεται κάπως). —Με συγχωρεῖς καὶ μὴν... Εἶμαι ὁμως λιγάκι ἐκνευρισμένος.

ΕΚΕΙΝΗ.—Τὸ βλέπω. (Κιττάζει τρία τασάκια γεμάτα ἀποτομίναρα). Ἐδῶ, ἔχεις καπνίσει ὅλο τὸν Παπαστράτο!...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Εἶδες; Μὴ με παρεξηγῆς λοιπόν...

ΕΚΕΙΝΗ (τὸν πλησιάζει, τὸν πιάνει τὸ χέρι). —Τὶ ἔχεις;... Τὰ χαλάσατε;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πέφτει σὲ μιὰ πολυθρόνα). —Ναί.

ΕΚΕΙΝΗ.—Καὶ τώρα βέβαια, σοῦ λείπει...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ἀφάνταστα!

ΕΚΕΙΝΗ (τὸν χτυπεί στὸν ὤμο). —Αὐριο, τὸ πολὺ μεθαῦριο, θὰ τάχετε ξεανατριάξει... Εἰνε φρίκη!

ΕΚΕΙΝΗ.—Γιατί;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ἐτσι... Ἐχει καταντήσει ἀδρία ἡ ὑπόθεσις... Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια κάθε μέρα. Εἰνε φρίκη!

ΕΚΕΙΝΗ.—Καὶ μὲν μου... Σὲ λυπάμαι μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Εἶνε φοβερὸ τὸ κενὸ ποὺ φάνηκε μέσα μας ἕνα ἔρωτας ποὺ χά-

νουμε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀνάνει τὸ πρῶτο πωγνῶρο ἀπὸ τὸ τέταρτο πακέτο του). —Ἐτσι πρέπει ὅμως νὰ γίνῃ, κι' ἔτσι θὰ γίνῃ!

ΕΚΕΙΝΗ (τοῦ χαϊδεύει τὰ μαλλιά). —Ἐννοια σου, θὰ ξεχάσῃς... Δὲ μπορεῖ παρά νὰ ξεχάσῃς... Ὁ καιρὸς ποὺ περνᾷ εἶνε τὸ πῶς ἀποτελεσματικὸ φάρμακο γιὰ τίς πληγὲς τοῦ χωρισμοῦ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴν κυττάζει λίγο, ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ τολύπες καπνοῦ). —Ἰσως νάχῃς δίκιο... (Τὴν πιάνει ἀπ' τὴ μέση). Ὅλα με ἐσηπῆσαι κι' ἐσύ νὰ ξεχάσῃς;...

ΕΚΕΙΝΗ (κάθεται στὸ χέρι τῆς πολυθρόνας του). —Μ' ὅλη μου τὴν καρδιά...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τρυφερά). —Ἀλλήθως;

ΕΚΕΙΝΗ.—Γιατί νὰ σοῦ πῶ ψευδάρια; Ἐρεῖς καλὰ πᾶς εἶσαι ὁ ἀνθρώπος ποὺ ἀγαπᾷ περισσότερο τὴν ζωὴν... Κι' ἡ φιλία εἶνε ἐνὸς οἴσθημα τὸ ἴδιο ἰσχυρὸ με τὸν ἔρωτα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὴ σφίγγει περισσότερο στὴν ἀγκαλιά του). —Ἐγὼ ὅμως θέλω ἔρωτα, κι' ὄχι φιλία. Ὁ ἔρωτας μόνον με τὸν ἔρωτα ξεχνάει!

ΕΚΕΙΝΗ (τραβιέται κι' ἀπ' τὴν ἀγκαλιά του κι' ἀπ' τὸ χέρι τῆς πολυθρόνας). —Ἀ, τότε ἀλλάζει. Ὑπάρχει μιὰ μεγάλη παρεξήγησις ἀνάμεσα μας...

ΕΚΕΙΝΟΣ (προσπαθεῖ νὰ τὴν ξεαναγκιάσει). —Γιατί;... Μ' ἀγαπᾷς, εἶπες... Σ' ἀγαπᾷ κι' ἐγώ... Αὐτὸ τὸ λέμε φιλία... Ἀς τὸ τοποθετήσουμε δίπλα ἄς τὸ

ποῦμε «ἔρωτας» καὶ τελειώνει!

ΕΚΕΙΝΗ.—Μπορᾷ ἔτσι;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ἐννοια, πῶς;

ΕΚΕΙΝΗ.—Ἐννοια, ἀλλοιῶς, ἀγαπᾷτε μου! Δὲ μ' ἀρέσει στὴ ζωὴ νὰ κάνω τὸ Ἰνδικὸν χοιρίδιον...

ΕΚΕΙΝΟΣ (κατάπληκτος). — Ποιό;

ΕΚΕΙΝΗ.—Τὸ Ἰνδικὸν χοιρίδιον! Εἶνε ἕνα κακόμοιρο ἀκάκο ζώδι ποὺ, ἐγὼ δὲν ἐβλαψε ποτέ κανένα, εἶνε συνήθως τὸ μέγα θῦμα τῆς ζωῆς; Θέλει ὁ μικροβιολόγος νὰ δῇ ἂν ὁ ἀντιχολερικός ὁρός του πέτυχε; Θὰ πάρῃ βακίλλους τῆς χολέρας, θὰ γεμίσῃ μ' αὐτοὺς μιὰ σύριγγα καὶ θὰ διοχετεύσῃ στὸ καὶ μὲν τὸ Ἰνδικὸν χοιρίδιον τὴ φοβερὴ ἀρρώστεια!... Ὑστερα θὰ τοῦ κάνῃ ἀντιχολερικό ὁρό! Τὸ Ἰνδικὸν χοιρίδιον φυσικὰ, ἐνένηντα ἐννιά θὰ ἐκὰτ θὰ φοβῆται, ἀπὸ τὸ πείραμα ὅμως, ἡ ἐπιστήμη θὰ κερδίσῃ πολλά... Ἐτσι, τὸ κακόμοιρο αὐτὸ τὸ ζώδι, χωρὶς νὰ κάνῃ οὔτε κανὼν πλημμελημα, καταδικάζεται εἰς θάνατον καὶ ἐκτελεῖται... φανατίζονται ὅτι πεθαίνουν, θ' ἀπορῇ μὲ τὸν τρόπο τῶν Ἰνδικῶν χοιριδίων!

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Τὶ σχέσις ἔχουν ὅλα αὐτὰ με μᾶς;

ΕΚΕΙΝΗ.—Τὶ σχέσις; Μ' ἀπλοῦστατα ἀναπτύσσῃ μου αὐτὴ τὴν στιγμή πᾶς νὰ πειραματισθῇς ἀπάνω μου, σὺν ἀκαρδὸς μικροβίον λόγος ἀπάνω σ' ἕνα Ἰνδικὸ χοιρίδιον... Γιὰ νὰ δῇς ἂν μπορῇς νὰ πετύχῃς ὁ ἴδιος τὴ λήθη, γεμίσεις μιὰ σύριγγα μ' ἔρωτα καὶ μὲ πλησιάζεις. Κι' ἂν τὸ πείραμα ἀποτύχῃ... Ἄν σ' ἀγαπήσῃ καὶ μὴν, δὲν ἀποφύγετε... Τὶ σημασία ἔχει, θέλεις, αὐτὸ γιὰ σένα... Ἐστὶν ἀπογοητευμένος εἶσαι γεμάτος πίκρα ἀπ' τὴν ἐγκατάλειψι καὶ φαρμαγνέεις ἀπ' τὰ τοῖναρα, καὶ γυρεύεις γιαντινά... Πειραματίζεσαι, εἶσαι ἐτοιμὸς διπλοῦ νὰ πειραματισθῇς... Ἐγὼ ὅμως, ἀγαπᾷτε μου, δὲν εἶμαι Ἰνδικὸν χοιρίδιον!... Γεῖα σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ (προσπαθεῖ ματαίως νὰ τὴν κρατήσῃ). —Ἐ ποῦ πᾶς;... ΕΚΕΙΝΗ.—Πᾶω νὰ σωθῶ ἀπ' τὸν ἔρωτα ποὺ σώνει καὶ καλὰ ἐπιμένεις νὰ μὲ διοχετεύσῃς...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Δὲ θὰ ξεναρτῇς;

ΕΚΕΙΝΗ.—Ἀμα θὰ ὀρῇς τὸ καινούργιο ταῖρι σου... (Βγαίνει).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ

— μεταφράσεις —

ΤΟ ΑΜΑΞΙ

(Τοῦ Λεῶν Ξανρόφ)

Περνάει καὶ φεύγει τ' ἀμάξι τρε-
ταρίρα—ταρό
Περνάει καὶ φεύγει τ' ἀμάξι τρε-
κι' ἄλογα δύο τὸ σέρνου ἑαρ-
(ἑάτα)

Κάτω τὰ στορία, τὰ τζάμια κλει-
(σμένα)
Κάτω τὰ στορία, τὰ τζάμια κλει-
κι' ὁμως ἀκούω τὰ φιλιά! Ὁ!-
(μμένα)

Κι' ἀκούω ἀκόμα: «Ἀχ, Γιάννη!
(Ἀχ, Γιάννη!...
Κι' ἀκούω ἀκόμα: «Ἀχ, Γιάννη!
(Ἀχ, Γιάννη!...
Ἀσε τ' ἀστεία, ἡσυχάσε φιδάνε!

Κι' ὁ γέρος ποὺ κεῖθε περνᾷ καὶ
(βήχει)
Κι' ὁ γέρος ποὺ κεῖθε περνᾷ καὶ
(βήχει)
μου λέει: «Γιὰ δὲς ἂν εἶν' ἀπ' τὴν
(τύχη!...»

«Νᾶν' ἡ γυναῖκα μου μέσα στ'
(ἀμάξι)
«Νᾶν' ἡ γυναῖκα μου μέσα στ'
(ἀμάξι)
«Ἐγὼ ποὺ τὴν εἶχα μὴ βρέξῃ—μὴ
(στᾶρη).

Μὰ ἦταν θρεγμένα, γλυσταίει καὶ
(πέφτει)
Μὰ ἦταν θρεγμένα, γλυσταίει καὶ
(πέφτει)
καὶ χάνει τὴν Τρίτη καὶ χάνει τὴν
(Πέφτει!)

Στέκει τ' ἀμάξι καὶ θῆλιν' ἡ
(κυρία)
στέκει τ' ἀμάξι καὶ λέει ἡ κυρία:
«Ὁ ἀνδρᾶς μου εἶνε, τὶ ευχαρία!
(κιάνει)

«Θάρρος, Γιαννάκη, αὐτὸς δὲν κα-
(κιάνει)
«Θάρρος, Γιαννάκη, ποτὲ δὲν κα-
(κιάνει)
«Τράβα τ' ἀγῶνι αὐτὸς τὸ πλη-
(ρῶναι!...»
Μετᾶφρ. ΦΑΚ.—

πο ποὺ περιμένε με ἀγωνία τὴν
ἀπόφασί του:
—Θὰ σοῦ δώσω τὰ χρήματα,
ἀλλὰ ὑπὸ ἕνα ὄρο...
—Πῶς δὲν σ' εὐχαριστῶ! φῶ
ναε, ὁ Κολομπέ. Εἶσαι ὁ σωτήρας
μου, ὁ εὐεργέτης μου...

—Ἀφρὲς τα αὐτὰ... Νὰ τι ζητῶ
ἀπὸ σένα: Θὰ μὲ γράψῃς μιὰ ἐ-
πιστολὴν στὴν ὁποία θὰ ἀναγνωρί-
ζῃς τὸ χρέος σου ἀπέναντί μου
καὶ θ' ἀναλαμβάνῃς συγχρόνως τὴν
ὀποχρέωσι νὰ μὴν ξεαναπείθῃς ποτέ
πιά χαρτιά. Ἄν μᾶθω καμμιὰ μέ-
ρα ὅτι παρῆς τὴν ὀποχρέωσί σου
αὐτή, θὰ δείξω τὸ γράμμα σου στὴ
Λουίζα καὶ στὸν πεθερὸ σου... Σ' ὁμ
φωνοί;

— Σοῦ ὀρκίζομαι, Μπερτράν,
πῶς δὲν θὰ ξεαναπείθῃς χαρτιά σὰ
χέρια μου... Καί, σιγά-σιγά θὰ
σοῦ ἐπιστρέψω τὸ ποσό.

—Αὐτὸ εἶνε περιττό! τὸν δέκοφε
ὁ Μπερτράν. Τὸ μόνον ποὺ θέλω ἀπὸ
σένα, εἶνε ν' ἀγαπᾷς τὴν Λουίζα
καὶ νὰ τὴν κάνῃς εὐτυχισμένη...

... ..
«Ὅταν ἔφυγε ὁ Φίλιππος, ὁ Μπερ
τράν ἔμεινε κάμποση ὥρα ἀκίνη-
τος, μετὰ τὸ κεφάλι πεσμένο στὸ
στήθος. Ὅλα εἶχαν τελειώσει. Εἶχε
χάσει τὴν μοναδικὴν εὐκαιρία ποὺ
τοῦ ἔμενε γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴν καρ-
διά τῆς Λουίζας... Τὶ δράμα, θεέ
μου... Ὁ πόνο ποὺ δοκίμαζε ἦταν
ἀνυπόφορος. Τὸν μετρίαζε ὁμως ἡ
πεποίθησις ὅτι φάνηκε ἰσχυρὸς καὶ
ἡ γλυκεῖα παρηγορία ὅτι θὰ ἔ-
δωκε τοῦλάχιστον τὴν ἀγαπημένην
του εὐτυχισμένην.

«Ἀλλ' ὁ μοιραῖος!
Οὐδέποτε εἶχε βρῇ τόσο πολὺ τὸν ἑα-
νὸν του, οὐδέποτε εἶχε πετύχει τόσο ἀπό-
λογο τὸ ὄφρος ποὺ τοῦ ταίριαζε. Καθὼς
τὰς πρῶτες ἡμέρας ἀπ' τὴν πεντοχίλια
ρα τῆς μαύρης ἀγορᾶς, ἐνοιθε τεράστια
αὐτοπεποίθησις ὅτι ὁλόκληρη τὴν ὑπαρξί

ΜΑΡΙΑ ΜΙΣΣΙΡ

Ἀλεξ, ὁ μοιραῖος

Ἀλεξ ὁ μοιραῖος, εἶπαμε, ἦταν ὁ πρω-
τεζάδελος τῆς μαντᾶς Σουσούς, Ἀπ' ὅ-
λο τὸ ἀγνώστο συγγενολόγι τῆς, ἡ πυργο-
δεσποῖνα τοῦ Βουθούλα μόνον αὐτὸν ἀγα-
ποῦσε καὶ ἐκτιμοῦσε, γιὰ τὴν ἐσυνγένευσαν
πολὺ οἱ χαρακτῆρες τῶν.

Ἐναν κύριον καὶ μὴ εἶχε ἡ μαντᾶ Σου-
σοῦ: Τὴν ἀριστοκρατία. Ἐνα βασικὸν κα-
ὺμ εἶχε ὁ Ἀλεξ: Τὴν γυναικεία.

— Κατακτᾷ, Ἀλεξ, κατακτᾷ;
— Πάντοτε!
— Πολλές, Ἀλεξ, πολλές;
— Ἀφθονίαν!

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅμως ὅτι ὁ μέγας Ἀ-
λεξ εἶχε αἰώνως γκίνια. Καὶ οὐδεὶς στὸν
κόσμον ὁλόκληρο εἶχε φάει τόσες κυλό-
πιδες ὅσο αὐτός.

— Ἀχ!...
— Τί ἔχεις;
— Ὑποφέρω.
— Γιατί;

Ἀλλὰ δὲν ἔλεγε τὸν καὶ μὴ τῶν ἄ-
ξιοπρέπειᾶν του δὲν τὸν ἐπέτρεπε νὰ ἐκ-
βῇ τὸν ἑαυτὸν του καὶ ν' ἀποκαλύψῃ τὸ
θαυθαῖον δράμα του, οὔτε ἀκόμα καὶ στὴν
μεγάλην ἐκείνην ἐξάδελφον του, ποὺ θὰ
μπορούσε ἐν τούτοις νὰ τὸν καταλάβῃ.

— ἔλεις μιὰ συμβουλή;
— Τί;
— Γιὰ νὰ κατακτᾷς περισσότερες γυναι-
κες. Γνωρίζω ἐγὼ ἀπὸ ψυχολογία τοῦ γυ-
ναίκευ φύλου καὶ ὅπως ἐδόξασα ἐγὼ τὸ
ὄνομά μου εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν καὶ ἔκα-
να θραύσιν, νὰ δοῦσθῃς καὶ ἐσύ εἰς τὴν
γυναικεία καὶ νὰ κάνῃς θραύσιν.

— Λέγε, Σουσού!
— Νὰ εἶσαι μοιραῖος!
— Διπλοῦ.
— Νὰ γίνῃς μπλαζές!
— Πῶς;
— Φηλὰ τὸ κεφάλι, Ἀλεξ. Νὰ πάρῃς
τοιμπούκι. Νὰ περπατᾷς εἰς τὴν γῆ καὶ νὰ
κυττᾷς τὸν οὐρανὸν. Νὰ ὀμνῇς με περὶ-
φρόνησι γιὰ τίς γυναικείας σὰν ἀνθρώπος
ποὺ τίς ἔφαγε μετὰ τὸ κουτάλι. Νὰ εἶσαι
οκνηρὸς ἀνδρᾶς καὶ νὰ μὴ λυγρίζῃς ὅταν
κλαινέ. Μόλις νὰ καταδέχῃσαι νὰ τίς κυτ-
τᾷς καὶ τότε θὰ δῇς ἂν θὰ διπλασιασθῶν
οἱ κατακτήσεις σου. Δὲ ἔχῃς θύματα τό-
σα, ὅσα καὶ ὁ Καζανόβας. Καθότι οἱ γυναι-
κες ὅλες — πλην ἑμοῦ — εἶνε μιὰ ἀστεί-
η καὶ θαλῶνται ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς, ὅ-
πως οἱ πεταλούδες ἀπὸ τὸ φῶς. Καὶ και-
νόνται!

Ἡ ἡμέρα νὰ κἀνῃ γυναικεία ὁ Ἀλεξ.
Καὶ τώρα ποὺ εἶχε χρήμα ἀφθονὸν ἠθέλε
νὰ ξεβγάλῃ ὅλες τίς κυλόπιδες ποὺ εἶ-
χε φάει. Ἀκούσε, λοιπόν, με προσοχὴ τὴν
πολύτιμη διδασκαλία τῆς μεγάλης του ἐ-
ξάδελφης καὶ ἕνα πρῶ ἐβγῆκε στὸ κυ-
νῆν.

Φηλὰ εἶχε τὸ κεφάλι του. Πελώρια τοι-
μπούκα ἐξοίγειν σὰ δόντια του. Ἐπερπα-
τοῦσε στὴ γῆ καὶ ἔβλεπε τὸν οὐρανόν. Ἐ-
να πελώριο μεταξυτὸ μαντιλά ἐπαγατόταν
ἀπὸ τὸ τοσπᾶν τοῦ σακκακιῦ του καὶ ἔ-
να τριαντάφυλλο ἐστόλιζε τὴν μπουτου-
νιέρα του. Εἶχε βουρτσίσει τὰ μαλλιά του
πρὸς τὰ πίσω καὶ ἐπῆγαινε πλάφ - πλοῦφ
στὸν δρόμο με ὅμματα ἀργὰ καὶ ἐπι-
θλητικά.

Ἀλλ' ὁ μοιραῖος!
Οὐδέποτε εἶχε βρῇ τόσο πολὺ τὸν ἑα-
νὸν του, οὐδέποτε εἶχε πετύχει τόσο ἀπό-
λογο τὸ ὄφρος ποὺ τοῦ ταίριαζε. Καθὼς
τὰς πρῶτες ἡμέρας ἀπ' τὴν πεντοχίλια
ρα τῆς μαύρης ἀγορᾶς, ἐνοιθε τεράστια
αὐτοπεποίθησις ὅτι ὁλόκληρη τὴν ὑπαρξί

... ..
«Ὅταν ἔφυγε ὁ Φίλιππος, ὁ Μπερ
τράν ἔμεινε κάμποση ὥρα ἀκίνη-
τος, μετὰ τὸ κεφάλι πεσμένο στὸ
στήθος. Ὅλα εἶχαν τελειώσει. Εἶχε
χάσει τὴν μοναδικὴν εὐκαιρία ποὺ
τοῦ ἔμενε γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴν καρ-
διά τῆς Λουίζας... Τὶ δράμα, θεέ
μου... Ὁ πόνο ποὺ δοκίμαζε ἦταν
ἀνυπόφορος. Τὸν μετρίαζε ὁμως ἡ
πεποίθησις ὅτι φάνηκε ἰσχυρὸς καὶ
ἡ γλυκεῖα παρηγορία ὅτι θὰ ἔ-
δωκε τοῦλάχιστον τὴν ἀγαπημένην
του εὐτυχισμένην.

«Ἀλλ' ὁ μοιραῖος!
Οὐδέποτε εἶχε βρῇ τόσο πολὺ τὸν ἑα-
νὸν του, οὐδέποτε εἶχε πετύχει τόσο ἀπό-
λογο τὸ ὄφρος ποὺ τοῦ ταίριαζε. Καθὼς
τὰς πρῶτες ἡμέρας ἀπ' τὴν πεντοχίλια
ρα τῆς μαύρης ἀγορᾶς, ἐνοιθε τεράστια
αὐτοπεποίθησις ὅτι ὁλόκληρη τὴν ὑπαρξί

ΜΑΡΙΑ ΜΙΣΣΙΡ

του. Ἡ διδασκαλία τῆς μαντᾶς Σουσούς,
ἡ συγγένεια καὶ ἡ τακτικὴ ἐπαφὴ μαζί
της, συνεπλήρυσαν ὅτι τοῦ ἔλεπε. Καὶ
ἂν ἔφαγε πολλές κυλόπιδες, τίς ἐξέχα-
σε ὅλες καθὼς ἐξέκρινε τώρα πρὸς νέους
ὀρίζοντες, με νέες δυνάμεις καὶ καινούρ-
γιο θάρρος.

Ἐξαφνα σταμάτησε.
Ἰδοὺ ἔπλην ἐνδιαφέρον, περνοῦσε ἀπὸ
μπροστά του. Ἦταν μιὰ ψηλὴ, λιγνὴ, κα-
λοπαιγμένη καὶ καλοντυμένη. Ὁ Ἀλεξ
τῆς ἔριξε ἕνα βλέμμα θανάσιμον. Ἐκεί-
νη τὸν εἶδε καὶ ἀπεστρεψε τὸ πρόσωπο.
Ἀνέβαινε τὴν ὁδὸν Σταδίου. Τὴν ἀκολο-
ύθησε. Ἐστρίψε ὄμπρου. Τὴν ἀκολούθησε.
Ἐγύρισε Πανεπιστημίου. Τὴν ἀκολούθησε.
Κατέβηκε Βουκουρεστίου. Τὴν ἀκολούθη-
σε. Πάφ - πλοῦφ ἡ πίπα του, πλάφ - πλοῦφ,
τὸ ὅχημα του.

Ἐνεύρισε ἔκειν. Ἐγύρισε καὶ τὸν ἐ-
κτύπησε. Ἐξαγομῆλασε ὁ Ἀλεξ. Ἐσταμά-
τησε ἀπότομα ἔκειν.
— Μὲ παρακολουθεῖτε;
Ἐξηρόθηκε.
— Μα τί θέλετε;

Ἐψιθύρισε μοιραῖος:
— Ὁ, δεσποῖνα, πολὺ μοῦ γουστάρετε!
Ἐξαγομῆλασε ἔκειν πολυσημάντως κι'
ἐτραβῆξε τὸν δρόμο της. Ἡ σιωπὴ εἶνε
κατάφασα, ἐσκέφθη προφανῶς ὁ Ἀλεξ
καὶ ἐσυνέχισε γεμάτος ἐλπίδες τὴν πα-
ρακολουθεῖν. Ἐστρίψε πάλι πρὸς τὴν
ὁδὸ Σταδίου. Τὴν ἀκολούθησε. Κατέβηκε
ὡς τὴν ὁδὸν Ἐδουάρδου Λῶ. Τὴν ἀκο-
λούθησε. Ἐμπῆκε στὴν ὁδὸν Πραξιτέλους.
Τὴν ἀκολούθησε. Ἐπῆρε τὴν ὁδὸν Αἰο-
λίου. Τὴν ἀκολούθησε. Ἐφθασε στὴν ὁ-
δὸν Πατισίων καὶ ἀνοίξε τὰ πανιά τῆς
πρὸς ἕνα ἀτέλειωτο περπάτημα.

Μίσημι ὥρα περπατοῦσε. Εἶχε ξεθεω-
θῇ. Ἀλλὰ ἔκανε ὑπομονή. Αὐτὴ τὴν φορὰ
ἡ κατακτῆσις ἦταν σίγουρη. Γιατὶ πρέπει
νὰ σημειωθῇ ὅτι σὲ κάθε στρόφῳ ποὺ ἔ-
κανε ἡ ἀγωνία ἐγύριζε, τὸν κυττοῦσε,
ἐμειδιούσε ἀμυδρῶς καὶ ἐσυνέχιζε τὸ
δρόμο της.

Θέε μου, προφανῶς, τῆς εἶχε κάνει ἐν-
τύπωση. Δὲν ἐπῆγε ἀδίκαια ἡ διδασκαλία
τῆς μαντᾶς Σουσούς. Καὶ ὅσο προχωροῦ-
σε τόσο ὕψωνε τὸ κεφάλι του ψηλὰ καὶ
τὴν τοιμπούκα του ψηλότερα.

Τέλος ἡ μυστηριώδης ἀγνώστος ἔσταμα-
τησε σὲ μιὰ πολυκατοικία, ἐκεῖ κοντὰ
στοῦ Λεβιδίου. Καὶ ὡ, Ὑψίστε θεέ, ἐγύρι-
σε καὶ τὸν εἶπε:
— Περιμένετε.
— Θ' ἀργήσετε;

— Μιὰ στιγμή, θὰ σᾶς εἰδοποιήσω!
Ἡ, εὐτυχία! Χαλάλι, λοιπόν, ὁ κόπος
του! Χαλάλι τὸ ξεποδάριασμα. Εἶχε βρα-
δυάσει καὶ ἡ γλυκύτατη νύχτα τοῦ Μαῖου
ἐρχόταν γεμάτη ὑποσχέσεις. Ἐπέρασαν
πέντε λεπτά. Ἐπέρασαν ἄλλα πέντε. Ἐ-
πέρασαν καὶ δέκα ἀκόμα. Καὶ ἄλλα πέντε
ἐπέρασαν, ἀλλὰ ὁ Ἀλεξ ἀκλόνητος ἐπε-
ρίμενε στὴν γυνίκα τῆς πολυκατοικίας, θέ-
βαιος ὅτι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν θὰ ἔ-
φθανε ἡ ὡραία ἀγνώστος νὰ τὸν ἀνοίξῃ
τὸν δρόμο τοῦ παραδείσου. Τοῦ εἶχε μεί-
νουν τρεῖς φορὲς καὶ με μειδιᾶματα γε-
μάτα τόσες ὑποσχέσεις.

Κι' ἔξαφνα, πλάφ!...
Ἀπὸ τὰ ὕψη τῆς πολυκατοικίας — Κύριος
εἶδε ἀπὸ ὅλην πᾶντα — ἕνας καταρρά-
κτης ψυχρὸν νερὸν, ἐξαπολύθηκε, Κύριος
οἶδε ἀπὸ τὴν κουδῶν, τὸν περιέλουσε ἀπὸ
τὴν κορφή ἕως τὰ νύχια!

Ἐμβρόντιτος ἔμεινε ὁ Ἀλεξ! Τί ἦταν
αὐτό! Τί συμφορά! Τί θρομύνει! Τί λα-
χτάρ! Ἐτρεχαν τὰ θωμάκια ἀπὸ τὸ
καπέλλο, ἀπ' τὸ ποικαμῖο, ἀπὸ τὰ μπα-
τζάνια του. Πέντε λεπτά τῆς ὥρας ἔκανε
νὰ συνέλθῃ. Ὑστερα ἐγύρισε τὸ βλέμμα
πρὸς τὰ ὕψη γιὰ νὰ δῇ ἀπὸ ποῦ τοῦ ἦλθε
ἡ λαχτάρ.

Ἀλλὰ ψυχρὴ, σιωπηλὴ καὶ μυστηριώδης
ὕψωνε τὸ ἀνάστημά της ὁ σκοτεινὸς πολυ-
κατοικία. Ἐφ' ὃ καὶ πῆρε τὰ βρεγμέ-
να του...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸν εἶδε ἡ Σουσού:
— Ὁφείλεις ἡ διδασκαλία, Ἀλεξ;
Καὶ ὁ Ἀλεξ με ὕψος μυστηριώδους:
— Εἰ!... Κατ' ἐγὼν!

Καὶ ἄρῃσε νὰ μαντέψῃ μέσα στὸ πο-
λυσημῶτο μείδιμά του ἡ Σουσού, ὅλες
τίς λεπτομέρειες μιᾶς νυκτὸς ὀργίων...
Δ. ΨΑΘΑΣ

... ..
* Τίποτε δὲν μεγαλύνει τὸν ἔρωτα, ὅ-
σο ἡ ἐξομολόγησις. (Λαμαρτίνος).
* Οἱ γυναικείες συγχωροῦν δυσκολότε-
ρα τὰ ἀνδρῆκα σφάλματα παρὰ οἱ ἀνδρῆς
τὰ γυναικεία. (Κα Ρολλάν).
* Ὅπως τὰ γυναικεία εἶνε σὲ τέλος
τῆς ζωῆς, ἔτσι καὶ ἡ θλίψις εἶνε τὸ τέλος
τοῦ ἔρωτος. (Ρισελί).
* Τὸ μόνον θέληματο μερικῶν γυναικῶν
εἶνε ἡ ἀσάθεια τους. (Μπαλζακ).

Ἐξωφρενικὲς ΔΙΑΘΗΚΕΣ

Ἡ διαθήκη ἐνὸς ἰδιότροπου νομοδιδα-
σκάου. — Ὅχι θρήνους καὶ κοπετοῦς,
ἀλλὰ τραγούδια καὶ γέλια καὶ χάνα,
ἐκαρδισματα, διολιά. — Ἡ διαθήκη τοῦ
ἀρχόντος τοῦ φαῖ. — Ἄντι νεκροφό-
ρου τὸ κάρρο τῆς κοπρίας! — Τὴ ζήτου-
σε ἕνας Ἀγγλὸς σοφός, λατρὸς τοῦ Ὀ-
ρατιού. — Κληρονομίαν τοῦ Μιραντόλ
ἕνα... ψάρι!...

Ὁ περιφρομένη νομοδιδάσκαλος τῆς
Μάντουας Λουδοβίκος Καρπουσίος, πε-
θαίνοντας ἀφῃσε μιὰ ἐξαιρετικὰ περίε-
ρη διαθήκη. Δι' αὐτῆς ἐσφύωνε ὅτι ἀ-
ποκαθῆκε ὅσους συγγενεῖς ἡ φίλους
τοῦ θα... ἐκλάιαν κατὰ τὴν διαρκεία
τῆς κηδείας του, ἀντιθέτως δὲ καθίστου-
σε γενικό το κληρονομίαν ἐκείνου ποὺ
θα... γελοῦσε περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλ-
λους. Ἐνα ἄλλο ἄρθρο τῆς διαθήκης
τοῦ ἀπαγόρευε νὰ διακομίσουν πένθι-
μα τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ σπῖτι του κατὰ
τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας του, ζήτουσε δὲ
ὅπως ἡ πένθιμη τελετὴ διεξαχθῇ ὡς ἐ-
ξῆς: Τὸ σπῖτι του καὶ ἡ ἐκκλησία νὰ εἶ-
νε ἀνθοσπαρμένα, ἀντὶ δὲ νὰ χτυποῦν
λυπητέρᾳ οἱ καμπάνες τὴν ἡμέρα τῆς
κηδείας, νὰ προσκληθῶν ὅλοι οἱ «βιο-
λιτζίδες» τῆς πόλεως καὶ νὰ... παίζου-
ν εὐθυσίως σκοπούς. Ζήτουσε ἀκόμα νὰ
συνοδεύεται ἡ νεκρὴ κομὴ τοῦ ἀπὸ
πενήντα μουσικούς, οἱ ὁποῖοι νὰ παι-
ζουν χαρμόσυνα τραγούδια μέχρι τῆς
ὥρας τῆς ταφῆς. Ἐπίσης ζήτουσε ὅπως
οἱ νεκροθάπτες φοροῦν ροῦχα... πράσι-
να, ἡ δὲ νεκρὴ κομὴ νὰ εἶνε
σκεπασμένη μ' ἕνα πολυχρῶμο καὶ φαν-
ταχτερό ὕφασμα, ἀκόμα δὲ οἱ νέοι καὶ
οἱ κοπέλλες ποὺ θὰ ἀκολουθοῦσαν τὴν
κηδεὶα του νὰ φοροῦν στὸ κεφάλι τοὺς
λουλουδιένια στεφάνια καὶ τέλος ν

19° Ξαφνικά μία κραυγή αντήχησε. Οι δύο άνδρες γύρισαν και κύτταξαν πίσω τους. Κάποιος έργατικός ξεφώνισε χειρονομώντας και δείχνοντας συγχρόνως προς το μέρος που θριασκόντουσαν τα δύο μικρά της Βαλόν κύτταξε προς την διά ρυα.

Τα δύο παιδιά είχαν πλησιάσει πολύ στην άκρη της όχθης. Το παραμικρό γλύστρημα, το ελάχιστο παραπάτημα ήταν αρκετό για να πέσουν στο νερό και να πνιγούν.

—Γεράρδε! φώναξε ο Βαλόν. Μά ο μικρός δεν τον άκουσε. Έπαιξε με την αδελφή του, τρέχοντας σαν τρελλός. Και το κακό έγινε. Σε μία στιγμή που τα δύο μικρά έτρεχαν πιασμένα από το χέρι στην άκρη της όχθης ο Γεράρδος παραπάτησε και παρέσυρε στο νερό και την αδελφούλα του.

Μία κραυγή τόμου αντήχησε. Είχε ξεφωνήσει ο Βαλόν, ο οποίος έτρεχε τώρα, όσο γρήγορα μπορούσε προς το μέρος του δυστυχισμένου.

Ο Μτωφόρ τον ακολουθούσε εστώτα τρέχοντας έπισης. Όταν έφτασαν επί τόπου τα δύο μικρά είχαν βυθισθεί.

—Ξερέτε κούλμυ; ρώτησε ο Βαλόν τον Μτωφόρ γυρνώντας γρήγορα-γρήγορα το σασκκάκι. —Μάλιστα, κ. Βαλόν.

—Ας μη χάνουμε λοιπόν καιρό. Ο Μτωφόρ τον έμυληθη. Πέταξε κι αυτός το σασκκάκι του και το καπέλλο του έτοιμος να βουτήξει.

Χωρίς να διατάσσουν καθόλου, πήδησαν κι οι δύο στο ποτάμι. Τα νερά στο μέτρο αυτό είναι πολύ παρμένα. Ο Μτωφόρ και ο Βαλόν έχουν βουτήξει στο νερό κι άργούν να φανούν στην επιφάνεια.

—Θα τους παρασύρει το ρεύμα και θα πνιγούν κι αυτοί, φωνάζουν απ' την όχθη όσοι αντήληφθσαν το δυστύχημα κι έτρεξαν επί τόπου.

Πραγματικά το ρεύμα εις το σημείο αυτό είναι πολύ ισχυρό και τα νερά θολά.

—Εξαφνα όμως η επιφάνεια ταράσσεται. Κι' ένα κεφάλι προβάλλει. Είναι ο Βαλόν ο οποίος κρατεί έξω απ' το νερό τον μικρό Γεράρδο και κολυμπά προς την όχθη. Σε λίγο τα νερά εναπαράσσονται πάλι και προβάλλει ο Μτωφόρ, ο οποίος καθάρως νά βρή και ν' ανασύρει στην επιφάνεια τη μικρή Σοφία.

Τα δύο παιδιά εινε άναίσθητα. Για μία στιγμή ο Μτωφόρ κι ο Βαλόν άνησυχούν. Φοβούνται ότι άνέσθυσαν απ' το νερό δύο πτώματα.

—Θα ήταν τρομερό αυτό, φωνάζει ο Βαλόν ανησυχισμένος. Μά δεν έχουν δικήν. Ύστερα από λίγα λεπτά ο Γεράρδος πρώτος άνοίγει τα μάτια του.

Σε λίγο συμβαίνει το ίδιο και με τη Σοφία. Κατευχριστημένης ο Βαλόν γιατί τα μικρά της άγαπημένης του Μαρκελίνας έσώθησαν, λέει στον Μτωφόρ:

—Πρέπει να πάω σπίτι τους. Έλάτε μαζί μου. Δεν κάθονται πολύ μακριά από δω. Ο Μτωφόρ διατάζει:

—Γιατί να σας άκολουθήσω; λέει. Δεν υπάρχει κανείς λόγος. —Για να σας δει και να σας ευχαριστήσει η μητέρα τους, του λέει ο Βαλόν.

—Είπε έντελώς περιττό, δικαιολογείται ο Μτωφόρ. Δεν έκανα

μικρά της δεν ήσαν εκεί. —Γεράρδε! φώναξε. Σοφία! Μά καμιά άπάντησις δεν της δόθηκε.

Εξαλλη τότε βγήκε στο δρόμο. Το βλέμμα της έπεσε στη διά ρυα. Είδε εκεί πέρα πολύ κόσμο- συγκεντρωμένο και κατατρόμαξε.

—Τα παιδιά μου! ξεφώνισε. Θέλω να τρέξη, μά δεν είχε την δύναμη κι' έπεσε γονατιστή στη μέση του δρόμου.

Σηκώσε τότε τα χέρια της ψηλά και τραύλισε γεμάτη άγώνα: —Θεέ μου! Θεέ μου! ληίσσου με... Οθάνουν πιά οι τόσες συμφορές.

Όταν το βλέμμα της ξανάπεσε προς την διά ρυα είδε κάποιον να τρέχει προς το μέρος της κρατώντας τα δύο παιδιά της. —Ήταν ο Βαλόν. Μά δεν τον άνεγνώρισε έξ αιτίας της μεγάλης της ταραχής.

Ο Βαλόν έτρεξε κοντά της. —Ήσυχαστε, της είπε. Έπαιξαν κοντά στην όχθη κι' έπεσαν στο νερό. Δεν έχουν τίποτε. Πρέπει όμως να τους αλλάξετε τα ρούχα.

Η Μαρκελίνα τον κύτταξε γεμάτη ευγνωμοσύνη. Άντηλήφθη όμως ότι ήταν έρεγμένος απ' το κεφάλι ως τα νύχια.

—Εσείς τα σώσατε, του είπε. Σας είμαι ευγνώμων για την καλωσύνη σας. Είσαθε ο μόνος άξιος για μία τόσο γενναία πράξι...

Ο Βαλόν τον δέικωσε: —Όχι κύρια, της είπε. Δεν τα έσωσα εγώ και τα δύο. Δεν θα μου ήταν εύκολο αυτό. Έγώ έσωσα μόνο τον Γεράρδο.

—Και τη Σοφία; ρώτησε η Μαρκελίνα. Πού έσωσε τη Σοφία; Περιέμενε την άπάντησι πνιγμένη από την άγανάκη.

Πούς άλλος από τον Μτωφόρ μπορούσε να είχε σώσει τη μικρή της κόρη; Ο Μτωφόρ θριασκόταν μαζί με τον Βαλόν, όταν έφυγαν από το εργοστάσιο. Αυτός συνεπώς έπρεπε να εινε ο σωτήρ της κόρης της.

—Πού έσωσε την κόρη μου; ξαναρώρησε, κι' η φωνή της έτρεμε. —Κυρία, άποκρίθηκε ο Βαλόν, ο σωτήρ της μικρής Σοφίας ονομάζεται Πέτρος Μτωφόρ και κατοικεί επί της οδού Ρώμης αριθμός 79. Έκει πρέπει να μεταβείτε, αν θέλετε, να τον ευχαριστήσετε. Τον παρακάλεσα πολύ να έρθη μαζί μου ως εδώ αλλά δεν το θέλησε.

Η συγχίτησις της Μαρκελίνας δεν είχε όρια. Ο Πέτρος Μτωφόρ έσωσε τη κόρη μου! φώναξε. Παρ' όλγιο να πή την «κόρη» του.

Δάκρυα είχαν πλημμυρίσει τα μάτια της. Και σε μία στιγμή, πριν ο Βαλόν το άντηλήφθη και

την συγκρατήσει, άρπαξε τα χέρια του και τα φίλησε μ' ευγνωμοσύνη.

Εκείνος τράβηξε τα χέρια του ταραγμένος. —Τι κάνετε εκεί κυρία!

—Σας χρεώσθη τόση ευγνωμοσύνη κύριε Βαλόν. Έσώσατε τα παιδιά μου από θάνατον θάνατο.

Δεν έκοιμα παρά το καθήκον μου Μαρκελίνα. Κι' έπειτα δεν είμαι εγώ μόνον ο σωτήρ των παιδιών σας. Και ο κύριος Μτωφόρ έκανε το ίδιο. Μη μένετε όμως περισσότερο στο δρόμο. Πρέπει να διασβήτε να αλλάξετε τα ρουχαλάκια των παιδιών. Έγώ σας αφήνω.

—Φεύγετε, είπε η Μαρκελίνα. —Ναι, πρέπει να γυρίσω στο εργοστάσιο.

Της έσφιξε το χέρι κι' άπομακρόνηκε.

Η Μαρκελίνα μπήκε άμέσως στο σπίτι για να αλλάξει τα ρούχα των παιδιών της.

Η ταραχή της ήταν ακόμα με γούλη. Κρατούσε τον Γεράρδο και τη Σοφία στην άγκαλιά της κι' όμως άνατριχίαζε στη σκέψη ότι μπορούσε να τα χάσει, ότι μπορούσε να μείνι μόνι στον κόσμο.

Τα μικρά δεν φαίνονταν τρομαγμένα. Δεν είχαν άντιληψη του κινδύνου τον όποιον διέτρεχαν.

Το ίδιο βράδυ η Μαρκελίνα σκέφθηκε πως έπρεπε να ευχαριστήσει τον Μτωφόρ, το σωτήρα του παιδικού της. Πώς όμως θα το έκανε αυτό;

Ω, πως ήθελε να τρέξη κοντά του, να πέση στην άγκαλιά του και να το φωνάξει:

—Άγαπητέ μου Πέτρο, εγώ είμαι, η Μαρκελίνα σου! Το κορίτσκι που έσωσε σήμερα στην διά ρυα εινε παιδί σου. Συχωρεσε με, άγαπητέ μου για τις πικρές που σε πόνισα, συγχώρησε με!...

Άλλοιόμοιο όμως. Δεν μπορούσε να το κάνει αυτό. Ήταν καταδικασμένη να ζήσει για πάντα μακριά του, στην άφάνεια, έρημη άστοχουτευμένη.

Θα ήταν όμως άχαριςτία να μη ευχαριστήσει τον σωτήρα της Σοφίας της. Και χωρίς να σκεφθή περισσότερο, χωρίς να διατάξει, κάθισε και του έγραψε, παραλαβώντας τον γραφικό της χαρρακτήρα:

«Κύριε Μτωφόρ. —Εσώσατε σήμερα την μικρή μου κόρη από θάνατον θάνατο. Θα ήθελα πολύ να σας σφίξω το χέρι για ότι έκάνατε για τη γενναία σας πράξι, μά το άποφύνατε. Γι' αυτό σας γράφω, για να σας εκφράσω όλη μου την ευγνωμοσύνη. Η μικρή μου Σοφία χροαστεί τη ζωή της σ' εσάς, όπως κι' ο Γεράρδος μου χροαστεί τη δική του ζωή στον κ. Βαλόν. Θα της μάθω κύριε το όνομά σας, θα την κάμω να σας θεωρή πατέρα της.

»Η ευγνωμοσύνη μας σε σας θα διαρκέση όσο και η ζωή μας. Με πολλήν εκτίμησι Μαρκελίνα Λογκέν.

Έστειλε την όλην μέρα το γράμμα στην οδόν Ρώμης 79, όπου έμενε ο Μτωφόρ. Το έστειλε και κλειστόν, κατόπιν στο δωμάτιό της για να κλείψη. Πόσο ήταν άσχημη!...

Ο Θεός της έστειλε κοντά της τον λατρευτό της σύζυγο. Τον έκανε σωτήρα του παιδιού των κι' όμως δεν μπορούσε να τον πλησιάσει, να του φανερωθή, να του πει: «Έδώ είμαι σ' αγαπώ, συγχώρησε με!...»

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Εκκυλοφόρησε εις τρίτην έκδοσιν το μυθιστόρημα του κ. Ηλία Βενέζη «Γαλήνη» ελκιογραφημένο, με πρόλογον του συγγραφέως. Η έκδοσις άρραφισμένη εινε από το ζωγράφον Κώστα Γραμματόπουλο. Πωλείται σ' όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Η «Γόσσα της Βενετίας» Ιστορικόν, περιπετειώδες ρομάντζο της έποχής των Δογόνων, πλούσια ελκιογραφημένον, έξεδόθη εις έ' έκδοσιν, γραμμένο από τον γνωστόν δημοσιογράφον κ. Τάκην Ε. Χαϊρόπουλον. Το βιβλίον κομείται από πολύχρωμον έξωφύλλον και πωλείται εις όλα τα βιβλιοπωλεία.

Η «Γόσσα της Βενετίας» Ιστορικόν, περιπετειώδες ρομάντζο της έποχής των Δογόνων, πλούσια ελκιογραφημένον, έξεδόθη εις έ' έκδοσιν, γραμμένο από τον γνωστόν δημοσιογράφον κ. Τάκην Ε. Χαϊρόπουλον. Το βιβλίον κομείται από πολύχρωμον έξωφύλλον και πωλείται εις όλα τα βιβλιοπωλεία.

Η «Γόσσα της Βενετίας» Ιστορικόν, περιπετειώδες ρομάντζο της έποχής των Δογόνων, πλούσια ελκιογραφημένον, έξεδόθη εις έ' έκδοσιν, γραμμένο από τον γνωστόν δημοσιογράφον κ. Τάκην Ε. Χαϊρόπουλον. Το βιβλίον κομείται από πολύχρωμον έξωφύλλον και πωλείται εις όλα τα βιβλιοπωλεία.

ΚΩΣΤΑ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΝΥΦΗ!

Όταν ο Ίσακ μεγάλωσε. — Η έγγονια των γονέων του. — Μετά το θάνατο της Σάρας. — Η άποστολή του επιστάτου. — Ένα πρώτο τυπο συνοικέσιου. — Η συνάντησις στο πηγάδι. — Η ωραία Ρεβέκκα. — Ένας ευτυχισμένος γάμος.

ΝΑ πώς γίνονται οι ευτυχισμένοι γάμοι καμιά φορά. Έντελως στην τύχη, καταμεσής του δρόμου, χωρίς να έχουν ιδέα ή νύφη κι, ο γαμπρός, μέσα σε μία στιγμή.

Πέρασαν τόσο αιώνες από τότε, και όμως εινε ζήτημα άν άλλο συνοικέσιον είχε τόση έπιτυχία στον κόσμο, όσο αυτό.

Το μοναχογιού που άνέκτησαν άργα στα γεράτια τους ο Άβραμ και η Σάρα, τον Ίσακ, τον είχαν με στάσει και μη δρέξει ως πού παραμεγάλωσε πιά και στο δρόμο κυττάζοντας τα κορίτσια, γύριζε πάλι πίσω το κεφάλι και τις ξανακούτταζε με πόθο και λαχτάρα!

Είχε γίνει κοττάμι παλληκάρι και οι γονείς του δεν το καταλάβαιναν.

Κάθε φορά που μιλούσανε για γάμο στο τραπέζι, ο Ίσακ κατέβαζε το βλέμμα ντροπαλά και έροκοκκινιζε. Σαν παπαρούνης τα νεανικά του μάγουλα άναθαν.

—Πρέπει να του δρούμε μία νύφη, γυναικα, του παιδιού! είπε κάποτε αποφασιστικά κι' ο Άβραμ.

—Άλλα, η Σάρα τρώμαξε και πού τ' άκουσε άηλως. Δεν άντεχε στην ιδέα ν' άποχωριστεί τον κανακάρη της. Με τα πολλά όμως το κατόπιε ως άπαράιτητο. Και δεν της έμεναν παρά μόνο άντιρρήσεις στις λεπτομέρειες.

—Όχι, δέβαια, να πάρει καμιά άν' αυτές εδώ τις παστρίκες στη Χαναάν! Ά, όλα κι, όλα. Δεν εινε νοικοκυράδες αυτές!

—Τότε να τον παντρεύουμε άλλοι.

—Τί; Να φύγει το παιδί από το σπίτι μας; Μη χειρότερα! Γέροςες και ξεκοιτιανες, Άβραμ!

Καλά ντέ, θοέ γυναικα, μην κάνεις έτσι! Άς του βρούμε νύφη απ' άλλοι κι' άς τη φέρουμε κι' αυτή να κάτσει κοντά μας.

Άπο κουβέντα σε κουβέντα, περνούσε άναποφάσιστα ο καιρός και κάποια μέρα η Σάρα πέθανε. Και καταλάβαινε πως θα πεθάνει κι' ο Άβραμ. Τότε πιά κούτταζε για την άποκατάστασι του γιου του χωρίς άναβολή. Και θυμήθηκε λέξι προς λέξι με σεβασμό τη θελού της μακαρίτισσας της γυναικάς του. Θα πηγαινε μάλιστα ο ίδιος να βρεί νύφη, αλλά δεν τόν δαστοθύναν τα κότσια του για μετάνησι. Εφώναζε, λοιπόν, τον παλιό και πιστό άρχιεπιστάτη του, άνθρωπο με πείρα και με άφοσίωσι, και του άνέθεσε τη λεπτή αυτή έντολη.

—Και πού να πάω εγώ; ρώτησε κείνος περίτρημος. —Να πιά στους συγγενείς μου, στα συμπερια μου, στη Μεσοποταμία.

—Και θα δextεί καμιά νύφη μαζί μου ως εδώ;

—Σ' αυτό θα ίδω την άξια σου!

Θόρτωσε δέκα γκαμήλες με

τ' άπαιτούμενα, φορτώθηκε κι' ο ίδιος με χρυσασικά, ο επιστάτης και ξεκίνησε στο άγνωστο. Διέσχισε την έρημο μερόνυχτα πολλά κι' όταν κατάλαβε πως ζυγώνει σε τόπο κατοικημένο, ξεπέζεψε πλάι σ' ένα πλατύστομο πηγάδι, όπου έκαμε και τη σκέψη ότι εκεί πηγαινούν οι κοπέλλες να πάρουν νερό.

Και να σου, πριν ακόμα καθίσει κάμω, μία νέα με το σταμνί της, όμορφη, όροσερή, πεντακάθαρη, νοικοκυροπούλα με τα όλα της, Μοσκοβολούσε η παρθενιά άπάντων της. Κι' όπως έβγα κριθώθηκε ύστερα, άντρική πνοή δεν της είχε άγγίξει το χέρι της. Ο επιστάτης την κούταζε και την καλοκούτταζε, μά τούλειπε το θάρος ν' άνοίξει το στόμα του. Πώς να μιλήσει έτσι άποτόμα για προευνία;

Και όμως, ώφειλε να θάλει σ' ένέργεια την άποστολή της. Θορτοσρόντας, λοιπόν, τον έαυτό του, καθώς η κόρη είχε γεμίσει κ' έφευγε, τις φωνάζει:

—Καλό κορίτσι, μου δίνεις μία σταλιά νερό να σβύσω τη δίψα μου;

Εκείνη, πρόθυμη και άνύποπτη, σκάνει τη σταμνα και τόν ποτίζει στο στόμα, καθώς ήταν καθιστός!

—Να ζήσεις χίλια χρόνια και να δεις καλή άποκατάστασι! της είπε.

—Ε, τότε, άς σου ποτίσω

ΤΟ ΚΟΙΝΟ ΚΡΕΕΒΑΤΙ

Άπ' το Βιβλίον του Έρωτος της Έλινορ Γκλόν

Και σήμερα ακόμη, πολλές γυναίκες συνιθίζουν να χρησιμοποιούν κοινόν κοίτηνα με τον σύζυγό τους, πολλές μάλιστα ελαφρόμυαλες και κοινά κρεβάτια, καθ' όλες τις ημέρες του έτους. Μερικές τέλως, έλασπότες εύτυχες, παίρνουν στο κρεβάτι αυτό και τα παιδιά τους. Δεν υπάρχει, σας δεσποίνων, μεγαλύτερη άνομοια σκεπτικώς. Το κακό, στην περίπτωση αυτή φθάνει μέχρι κωδιστήρας. Η λέξις κωδιστής εινε θανατιά όμοιογών, αλλά και η μόνη που χαρακτηρίζει τα πράγματα. Στα πολιτισμένα μέρη, η κοινή κρεβάτοκάμαρα των συζύγων και η κοινή κλίνη, έχουν καταργηθή. Και όμως υπάρχουν ακόμη σύζυγοι που δεν κάπνισαν ακόμη τον κοινόν κοίτηνα, άλλ' ούτε και την κοινή κλίνη. Μέσα στον κοίτηνα αυτών πεθαίνει σιγά-σιγά, φθίνει και ψυχορραγεί ο έρως που έννοσε δυο υπάρξεις, δυο φλογόρες και άν ύπνοζε.

Πώς εινε δυνατόν να διατηρηθ' ένα σύζυγο η έπιθυμία για την σύζυγό του, έφόσον την αποσπώνε διαρκώς στο πλευρό του, άναποφρευτικό παράτημα του, κοιμισμένη ή άσπνη, ρογκάζουσα θρονιώς ή ένκευριστικά φωναρίζουσα; Έτσι άναγκάζεται ο σύζυγος να πεταχ' σ' άλλη άγκαλιά.

Στην περίπτωση αυτή δεν φταίνε όλοιοι οι άνδρες. Εινε μάλλον θύματα παρά ένοχοι. Σκληρή άναγκη τους έσπρωξε σε ζένη άγκαλιά. Άς μην άσχοκώ λοιπόν τους άνδρες. Σκεπτήτε τη θέσι τους. Στην περίπτωση αυτή, υπάρχουν γυναίκες που μετά τον γάμο τους δεν κρύβουν άπολύτως τίποτε απ' τον σύζυγό τους. Αυτό στις μικροσκοπικές τάξεις λέγεται άφέλεια. Έγώ όμως το άποκαλώ άκαλαίσθησία. Άν θελώσω άδισαντροπιά! Προς Θεού! Πρέπει να καταλάβουν οι γυναίκες ότι η γυναικεία, η χωρίς λόγον μάλιστα και άποκριση γυναικεία, η χωρίς τέχνη και μέτρο γυναικεία, τις θάλαπτε έζαιρετικά, τις καταστρέφει, τις καθιστά άνεπιθύμητες. Εκείνο που έλκυει, εινε προ παντός το ήμίγυμνο, ή άκριβέστερα, ο κατά σκανδαλιστικό τρόπο σκεπασμένος πειρασμός.

και τα ζώα, για τις εύχες σου! Το ψάρι τοιμπούσε. Ο επιστάτης θνάζει φόρα δυο βραχιόλια κι' ένα ζευγάρι σκουλαρίκια από το σάκκο του, όλόχρυσα, δαρεί:

—Μπορώ να μάθω το καλό σου όνοματάκι;

—Ρεβέκκα.

—Και τίνας είσαι;

—Του Βαθούλ του Σύρου!

—Α! έφυνε ένα έπιφώνημα από το στόμα του, κι' άμέσως το κατόπιε για να μη φανε.

Ήξερε ο επιστάτης τ' όνομα του Βαθούλ. Είχε πέσει άκριβώς άπάντων του μακρυνόν συγγενολόι του Άβραμ.

Άπο κείνη τη στιγμή ουσιαστικά ή υπόθεσις είχε τελειώσει γι' αυτόν. Καταλάβαινε πως δεν μέναν παρά οι λεπτομέρειες. Η νέα πήρε τα δώρα και σε λίγη ώρα γύρισε μαζί με τον άδερφό της τόν Λάβαν.

—Ξένε, κόπιασε να μείνεις στο σπίτι μας!

Στο τραπέζι το βράδυ τους είχε ότι εινε άνθρωπος του Άβραμ. Έτσι πιά συνδέθηκαν περιδρόστρο. Και με θάρρος τους ζήτησε τη Ρεβέκκα για τόν Ίσακ. Η νέα δέχεται. Συστάσεις δεν χρειαζόνταν. Περιττές. Πήρε η νύφη την τροφή της και τις δούλες της και τράβηξε μαζί με τόν επιστάτη για το γαμπρό.

Ήταν σούρουπο, όταν το καραβάκι φάνηκε γυρίζοντας. Και ο νεαρός Ίσακ, που δεν είχε είδησι για τίποτ' απ' όλη αυτή, στάθηκε άγανατευοντας τη συνοδεία με τις γκαμήλες, έτσι από περιέργεια.

—Πού ειν' αυτός; ρωτάει η Ρεβέκκα τόν επιστάτη, γιατί πρώτη φορά ύστερ' από την πολυήμερη πορεία τους άπαντού σαν άνθρωπο.

Και σκέπασε το πρόσωπό της με το τσεμπερί της.

—Αυτός εινε!

Η νέα πήδησε κάτω και τόν πλησίασε.

Έτσι ένινε το συνοικέσιο. Το ζευγάρι ταιριάζει τόσο πολύ, ώστε ούτε κείνος, ούτε εκείνη, εινανε υαδία υατία σ' όλη τους τη ζωή. Κι' έζησαν χρονια πολλά, παρ'όλα, όλο άνάπη κι' άφοσίωσι ο ένας στον άλλο, χωρίς το παραμικρότερο συννεφεάκι να σκιάσει την ευτυχία τους...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Και σήμερα ακόμη, πολλές γυναίκες συνιθίζουν να χρησιμοποιούν κοινόν κοίτηνα με τον σύζυγό τους, πολλές μάλιστα ελαφρόμυαλες και κοινά κρεβάτια, καθ' όλες τις ημέρες του έτους. Μερικές τέλως, έλασπότες εύτυχες, παίρνουν στο κρεβάτι αυτό και τα παιδιά τους. Δεν υπάρχει, σας δεσποίνων, μεγαλύτερη άνομοια σκεπτικώς. Το κακό, στην περίπτωση αυτή φθάνει μέχρι κωδιστήρας. Η λέξις κωδιστής εινε θανατιά όμοιογών, αλλά και η μόνη που χαρακτηρίζει τα πράγματα. Στα πολιτισμένα μέρη, η κοινή κρεβάτοκάμαρα των συζύγων και η κοινή κλίνη, έχουν καταργηθή. Και όμως υπάρχουν ακόμη σύζυγοι που δεν κάπνισαν ακόμη τον κοινόν κοίτηνα, άλλ' ούτε και την κοινή κλίνη. Μέσα στον κοίτηνα αυτών πεθαίνει σιγά-σιγά, φθίνει και ψυχορραγεί ο έρως που έννοσε δυο υπάρξεις, δυο φλογόρες και άν ύπνοζε.

Πώς εινε δυνατόν να διατηρηθ' ένα σύζυγο η έπιθυμία για την σύζυγό του, έφόσον την αποσπώνε διαρκώς στο πλευρό του, άναποφρευτικό παράτημα του, κοιμισμένη ή άσπνη, ρογκάζουσα θρονιώς ή ένκευριστικά φωναρίζουσα; Έτσι άναγκάζεται ο σύζυγος να πεταχ' σ' άλλη άγκαλιά.

Στην περίπτωση αυτή δεν φταίνε όλοιοι οι άνδρες. Εινε μάλλον θύματα παρά ένοχοι. Σκληρή άναγκη τους έσπρωξε σε ζένη άγκαλιά. Άς μην άσχοκώ λοιπόν τους άνδρες. Σκεπτήτε τη θέσι τους. Στην περίπτωση αυτή, υπάρχουν γυναίκες που μετά τον γάμο τους δεν κρύβουν άπολύτως τίποτε απ' τον σύζυγό τους. Αυτό στις μικροσκοπικές τάξεις λέγεται άφέλεια. Έγώ όμως το άποκαλώ άκαλαίσθησία. Άν θελώσω άδισαντροπιά! Προς Θεού! Πρέπει να καταλάβουν οι γυναίκες ότι η γυναικεία, η χωρίς λόγον μάλιστα και άποκριση γυναικεία, η χωρίς τέχνη και μέτρο γυναικεία, τις θάλαπτε έζαιρετικά, τις καταστρέφει, τις καθιστά άνεπιθύμητες. Εκείνο που έλκυει, εινε προ παντός το ήμίγυμνο, ή άκριβέστερα, ο κατά σκανδαλιστικό τρόπο σκεπασμένος πειρασμός.

Και σήμερα ακόμη, πολλές γυναίκες συνιθίζουν να χρησιμοποιούν κοινόν κοίτηνα με τον σύζυγό τους, πολλές μάλιστα ελαφρόμυαλες και κοινά κρεβάτια, καθ' όλες τις ημέρες του έτους. Μερικές τέλως, έλασπότες εύτυχες, παίρνουν στο κρεβάτι αυτό και τα παιδιά τους. Δεν υπάρχει, σας δεσποίνων, μεγαλύτερη άνομοια σκεπτικώς. Το κακό, στην περίπτωση αυτή φθάνει μέχρι κωδιστήρας. Η λέξις κωδιστής εινε θανατιά όμοιογών, αλλά και η μόνη που χαρακτηρίζει τα πράγματα. Στα πολιτισμένα μέρη, η κοινή κρεβάτοκάμαρα των συζύγων και η κοινή κλίνη, έχουν καταργηθή. Και όμως υπάρχουν ακόμη σύζυγοι που δεν κάπνισαν ακόμη τον κοινόν κοίτηνα, άλλ' ούτε και την κοινή κλίνη. Μέσα στον κοίτηνα αυτών πεθαίνει σιγά-σιγά, φθίνει και ψυχορραγεί ο έρως που έννοσε δυο υπάρξεις, δυο φλογόρες και άν ύπνοζε.

Πώς εινε δυνατόν να διατηρηθ' ένα σύζυγο η έπιθυμία για την σύζυγό του, έφόσον την αποσπώνε διαρκώς στο πλευρό του, άναποφρευτικό παράτημα του, κοιμισμένη ή άσπνη, ρογκάζουσα θρονιώς ή ένκευριστικά φωναρίζουσα; Έτσι άναγκάζεται ο σύζυγος να πεταχ' σ' άλλη άγκαλιά.

Στην περίπτωση αυτή δεν φταίνε όλοιοι οι άνδρες. Εινε μάλλον θύματα παρά ένοχοι. Σκληρή άναγκη τους έσπρωξε σε ζένη άγκαλιά. Άς μην άσχοκώ λοιπόν τους άνδρες. Σκεπτήτε τη θέσι τους. Στην περίπτωση αυτή, υπάρχουν γυναίκες που μετά τον γάμο τους δεν κρύβουν άπολύτως τίποτε απ' τον σύζυγό τους. Αυτό στις μικροσκοπικές τάξεις λέγεται άφέλεια. Έγώ όμως το άποκαλώ άκαλαίσθησία. Άν θελώσω άδισαντροπιά! Προς Θεού! Πρέπει να καταλάβουν οι γυναίκες ότι η γυναικεία, η χωρίς λόγον μάλιστα και άποκριση γυναικεία, η χωρίς τέχνη και μέτρο γυναικεία, τις θάλαπτε έζαιρετικά, τις καταστρέφει, τις καθιστά άνεπιθύμητες. Εκείνο που έλκυει, εινε προ παντός το ήμίγυμνο, ή άκριβέστερα, ο κατά σκανδαλιστικό τρόπο σκεπασμένος πειρασμός.

ΣΗΜΕΡΑ Ξύπνησα άσχημη

ΟΜΙΛΕΙ Η ΙΑΖΕ ΒΕΡΝΕΡ

Υπάρχουν μέρες που σηκωνόμαστε με πρόσωπο άλλαγμένο, άγνωστό. Είμαστε άσχημες γιατί έχουμε κακήν διάθεσι, ή γινόμαστε κακόκεφες γιατί βρισκόμε τόν έαυτό μας άσχημο;

Η κατάρστασις αυτή των πραγμάτων μπορεί να έχη τρεις λόγους: 1) κοιμηθήκαμε άσχημα. 2) δεν ήρθε το γράμμα που περιμέναμε και 3) δεν είμαστε τελείως καλά στην υγεία μας.

Άν συμβαίνει το πρώτο, δεν πρέπει να προσπαθήσουμε να ξανακοιμηθούμε, αλλά άντιθέτως ν' άρχίσουμε να κινούμεθα με ζοηρότητα. Ύστερα θα τρέξωμε στην τουαλέτα μας και θα κάνωμε μία φριζόντα με άλμυρο νερό (μία κουταλιά του γλυκού άλάτι σε κάθε λίτρο νερό). Με ένα γάντι θα τριπτόμε καλά, απ' το

6° — Τί έγινε; ρώτησε η Κοντοίτα. Είπε ο σοβαρός; — Κανένας δεν μπορεί να ξέρη, τους άποκρίθηκε κάποιος.

Κι' ένας άλλος φώναξε: — Σοβαρό; Είπε για ρώτημα; Όταν ανάψη το πετρέλαιο, ένας θεός ξέρει πότε θα σβύση και αν θα σβύση χωρίς θύματα; — Η υπέρτα του Κάρλο έτρεμε σύγκορμη. Και η Κοντοίτα άρχισε και αυτή να νουϊώρη τα πόδια της να τρέμουν.

Πέρασαν έτσι κάμποσες ώρες έφιαλτικές. Σε μία στιγμή μπροστά από το σπίτι του Κάρλο πέρασαν τρεις πληγωμένους. Δεν ήταν όμως εύτυχώς θαρρείς. Χαμογελοῦσαν και ήταν πρόθυμοι να διηγηθούν την περιπέτειά τους. Ήταν σκοποί, κάτω στις στοές, όταν αντέλήφθηκαν τους πρώτους καπνούς. Με κίνδυνο της ζωής τους πέρασαν ανάμεσα από τις φωτιές γιά να σημάνουν τον κώδωνα του κινδύνου. — Επειτα χαλίστηκαν και έπεσαν. Μά, πρόλαβαν το κακό. Γιατί έτρεξαν άμέσως οι πυροσβέστες και η φωτιά έντοπίσθηκε. Δεν έκανε μεγάλη καταστροφή, και άλλα θύματα δεν υπάρχουν.

Σε λίγο, ήλθε και ο Κάρλο. Οι καπνοί χαμήλωναν. — Πάει, αυτό ήταν, τους είπε χαρούμενος. Ό φόβος μοναχά. Όπνινα τη γλυτώσαμε.

— Πάμε να ιδούμε από κοντά; παρακάλεσε η Κοντοίτα.

— Πάμε, άποκρίθηκε πρόθυμα αυτός. Ζυγισαν στον Πύργο της Πηνίς. Δεν μπορούσαν όμως να ιδούν ακόμα τίποτε άλλο παρά καπνό.

Λίγο πού πέρα από τον Πύργο αυτό, ήταν ένα δασάκι. (Τό δάσος των έρωτευμένων), το έλεγαν.

Γιατί, σ' αυτό, η φύσις λές και είχε αναλάβει να παίξη τον ρόλο της μοίρας, φυσικές έρωτικές γωνιές δρίσκονταν παντού και τα έρωτευμένα ζευγάρια δεν είχαν κανένα φόβο να τα δη κανένα άδικαίριτο μάτι. Μονάχα πού οι γεροντότεροι έλεγαν πάντα πως τό δάσος αυτό, έτσι κοντά στις Πηνίς είχε έπικλίνδυνο. Ήταν ένα περιεργό παιχνίδι της φύσης. Από κάτω, βαθεία, τό δάσος ήταν κούφιο, και τό πετρέλαιο έτρεχε θαρρείς κάτω από τις ρίζες των δέντρων.

— Άλήθεια, είπε ο Κάρλος, την ώρα πού ετοιμάζονταν να φύγουν τα κορίτσια. Αύριο έχομε εδώ γιορτή τό βραδυ. Θάρθτε; Θάρθτε βέβαια! Μη φοβάσαστε πως θα γυρίσετε. Θάρθουνε όλοι από τό κτήμα του Άλοίνα, θάχετε συντροφιά.

— Θάρθουμε! φώναξε με ένθουσιασμό η Κοντοίτα.

Και τα δυό κορίτσια πήραν τό δρόμο του γυρισμού.

Η ΠΕΡΛΙΤΑ ΧΑΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ

Κόντευαν να φθάσουν στο σπίτι της Περλίτας, όταν είδαν τών Ραμόν να έρχεται στην αντίθετη διεύθυνση με τό άλογό του.

— Ό Ραμόν! φώναξε η Κοντοίτα. Και η Περλίτα έννοιωσε τό αίμα να άνεβαίνει στα μάγουλά της.

Ό Ραμόν δεν έτρεχε. Είχε άφήσει το χαλινάρι στο λαιμό του άλόγου του και φαινόταν σκεπτικός. Μόλια αντίκρυσε όμως τα δυό κορίτσια, έσφιξε τό χαλινάρι και απηρούνιασε τό άλογο.

— Θέλει να μάς ξεφύγη, φώναξε η Κοντοίτα, ζωπά.

Πραγματικά, όταν πέρασε από κοντά τους ο Ραμόν γύρισε τό πρόσωπό του

πρός τό άλλο μέρος, σά να μη τις έθλεπε...

— Η Κοντοίτα όμως του φώναξε: — Ραμόν! Ραμόν! Σταμάτησε μία στιγμή. Θέλουμε να μάς βοηθήσεις.

— Τί κάνεις; ψιθύρισε η Περλίτα. Είσαι τρελλή;

Μά η κοπελίτσα εξακολούθησε να φωνάζει:

— Άκουσε, Ραμόν; Κατέβα από τό άλογό σου και έλα μία στιγμή εδώ, να μάς βοηθήσεις.

Ό Ραμόν Λαρτές φάνηκε να διατάζει μία στιγμή. Επειτα προχώρησε, καθάλα στο άλογο πάντα προς τό μέρος τους.

— Τί τρέχει; ρώτησε σοβαρά. — Μά κατέβα από τό άλογο σου, φώναξε η Κοντοίτα.

Και πρόσθεσε ειρωνικά:

— Τί φοβάσαι; Μη σου πάρουμε τη λαιλιά σου; Έννοια σου, δεν είμαστε ζωτικές.

Δύσθυμα κατέθηκε ο Ραμόν από τό άλογό του.

— Τί θέλετε; ρώτησε άπότομα. Έλάτε πέστε μου. Έχω δουλεία.

— Δεν θέλουμε τίποτε, άποκρίθηκε γρήγορα η Περλίτα. Μας συγχωρείς, Ραμόν. Έτσι σέ φώναξε η Κοντοίτα, γιά να γελάσει.

— Όχι, όχι, διαμαρτυρήθηκε η κοπελίτσα. Δεν λέει αλήθεια η Περλίτα. Σε στα μάτσο έπειδή έχει κάτι να σου πη η Περλίτα.

Ό Ραμόν την κτύπαξε σοβαρά, έρωτηματικά.

Και η Περλίτα έννοιωσε τό αίμα να άνεβαίνει στα μάγουλά της.

— Όχι, Ραμόν, είπε μαλακά. Μην άκούς την Κοντοίτα. Δεν έχω τίποτε να σου πω.

Είδε στο πρόσωπό του να σβύνη κάποια άκτιδα χαράς πού είχε ανάψει γιά μία στιγμή.

— Περλίτα, φώναξε η Κοντοίτα. Δεν είναι σωστό αυτό πού κάνεις. Θά με άναγκάσεις να μιλήσω εγώ...

— Ό, Κοντοίτα, παρακάλεσε η Περλίτα. Δεν καταλαβαίνεις λοιπόν πως δεν είναι σωστό αυτό πού κάνεις εσύ; Γίνονται έτσι αυτά τα πράγματα;

— Άκουσε, Ραμόν, είπε η Κοντοίτα γρήγορα. Η Περλίτα σ' αγαπάει. Νά, αυτό είναι τό μυστικό. Τώρα εγώ, φεύγω, γιάτί αν μείνω μπορεί να με δείρη η Περλίτα. η πάντως θά σάς έννοχλώσω.

Γρήγορη, σβέλτα, εξαφανίσθηκε στο πρώτο μονοπάτι. Κάμποση ώρα έμειναν σαστισμένοι ο Ραμόν και η Περλίτα. Την κτύπαζε στα μάτια ο νέος και στο πρόσωπό του τό αίμα άνεδοκατέβαινε. Στο τέλος την έρωτησε σιγά:

— Περλίτα, να πιστέψω αυτά πού λέει η Κοντοίτα;

— Ό, δεν ξέρω, άποκρίθηκε η κοπέλλα κατεβάζοντας τα μάτια. Η Κοντοίτα είναι τρελή.

— Τώρα λέω κι' εγώ, άναστέναξε ο Ραμόν. Βέβαια, είναι τρελή. Γιατί άλλωιως θά ήξερε πως άφου άναγής τον Μοραλές Άλοίνα, δεν θά καταδεχτής ποτέ να γυ

ρίσης να κυττάξης ένα φτωχό σαν και μένα.

— Ραμόν...

— Ναι, γιά μία στιγμή νόμισα και εγώ πως ήταν δυνατόν να βρω σέ σένα την εύτυχία μου. Μά γρήγορα κατάλαβα πως γελάσθηκε, πως δεν ήταν φυσικό. Πως όταν μπορείς να γίνης η πλούσια γυναίκα η και η φιλενάδα του άφέντη, βέβαια, δεν θά καταδεχτής τη δική μου την άγάπη.

Τά μάτια της μεγάλα, ύγρά, ήταν στη λωμένα άπάνω του. Τά μάτια της τόν έκαναν να σταματήσει.

— Ήλθε κοντά της.

— Περλίτα, της είπε με άλλαγμένη φωνή. Γιατί με βασανίζεις; Σου άνοιξα την καρδιά μου, σου μιλήσα, όπως θά μιλούσα στην αγαπημένη της ψυχής μου. Σουδειξα τόν πόνο μου, γιάτί από την πρώτη στιγμή πού σέ είδα, μου φάνηκε πως οι καρδιές μας μπορούσαν να συνεννοηθούν. Επειτα, είδα πως ό άφέντης έρριξε τα μάτια του άπάνω σου και πως εσύ βέβαια, προτίμησες τόν άφέντη από μένα. Τώρα, γιάτί δε υιλείς; Πές μου την αλήθεια. Άπό προχθές είμαι άύπνος.

— Η σκέψη σου με βασανίζει. Όταν άκούσω την αλήθεια από τα χείλη σου, θά ήσυχάσω. Θά εινε βέβαια μικρά τα λόγια σου, τό ξέρω. Μά θέλω να εινε αληθινά. Πές μου, Περλίτα, άναγής τον Μοραλές:

— Όχι, άποκρίθηκε γρήγορα η κοπέλλα.

Τό αίμα άνέθηκε στα μάγουλα του παλκαριού.

— Ε, μά τότε;

— Τί; τόν έκοψε άνυπόμονα η κοπέλλα. Έπειδή με κορόιβε λίνες μορές; Πως ήταν δυνατόν να άρννηθώ; Είπε ό άσέυνης.

— Επειτα, αν σου κάνη κακό να χορεύω μαζί του, δε θά ξαναχορέψω ποτέ πιά.

— Άλήθεια, θά τόκανε αυτό. Περλίτα; — Θάθελες να σου δώσω τό λόγο μου; Την κτύπαξε με δυοποτία και με έλπίδα.

— Θά μπορούσε.

— Ναι, είπε η Περλίτα άπλά. Νά, σου δίνω τό λόγο μου να μη ξαναχορέψω μαζί του.

— Ένα πνιγμένο έπιφώνημα χαράς διήκε από τα χείλη του παλκαριού.

— Περλίτα! φώναξε. Με κάνεις τόν πιό εύτυχιμένο άνδρωπο του κόσμου.

Κυττάχθηκε γιά κάμποση ώρα δουδοί. Στα μάτια του μιά λάμψη θαθεία έδειχνε πως μέσα στις ψυχές τους έκείνη η στιγμή εοφράγινε τη υοία τους. Επειτα ο Ραμόν έπιασε τό χέρι της κοπέλλας. Άρόνη την, έτραβήξε άπάνω του.

— Έγειρε αυτή τό κεφάλι της στο στήθος του.

— Άνάπη μου! ψιθύρισε ο Ραμόν. Πές μου. Πές μιά λέξη μοναχά. Νά έλπίζω; Μπορείς να μ' άναπαύης;

— Σ' άναπαύ! ψιθύρισε η Περλίτα. Μέσα της κάτι σκίρτασε καθώς πρόφερε αυτή τη λέξη. Καταλάβαινε πως με μιά λέξη χάριζε όλη την ύπαρξή της, όλη την ψυχή της.

— Περλίτα, είπε ο Ραμόν και τό μελαχροινό του πρόσωπο πήρε μιά τωφερόση και σοβαρά έκκασα. Και εγώ σου όρκίζομαι στην ψυχή του πατέρα μου πως θά σέ παντρευτώ και θά σέ κάνω την πιό εύτυχιμένη γυναίκα του κόσμου.

Σώπασαν. Η σιναλία έπεσοφάσιμε με τό σοβαρό της μυστήριο τόν όρκο αυτόν. Πρώτη η Περλίτα ξανάβρε την εύθυμία της.

— Ραμόν, φώναξε. Θέλεις να γιορτάσουμε την άγάπη μας; Θέλεις να πάμε αύριο κάτω, στην Πετρελαιοπηγή; Θά γίνη γιορτή.

— Και θά χορέψης μοναχά μαζί μου; — Ναι, Ραμόν, μοναχά μαζί σου.

— Τότε, πάμε, φώναξε ο νέος και τό πρόσωπό του φάνηκε παιδιάτικο, χαρούμενο.

Φιλήθηκαν άλλη μία φορά και χωρίστηκαν.

Και η Περλίτα όταν μπήκε στο σπίτι της έπιασε στην άγκαλιά της μπότερας της.

— Μαννούλα! φώναξε φίλησέ με. Είμαι εύτυχιμένη! Άραθωνιάσθηκε. Ησθα τόν άνδρα πού άγαπάω. Είμαι εύτυχιμένη!

Ο ΑΣΕΥΝΗΣ

— Η άτμόσφαιρα ήταν πνιγνή. Έκει κοντά στις Πετρελαιοπηγές, τα δράβια ό άέρας δέ μοσχοβολούσε όπως πέρα, σ' ουές κάμπους. Η μουσική έπαιζε τους τρελούς, θερμούς Ιοπανικούς σκοπούς και ό ίδρυτας έτρεχε στα μέτωπα των χορευτών.

— Βάλε τα φράγκα κάτω.

Κι' άμέσως ό άλλος παράγγειλε να τού φέρουν μιά μπριζόλα άμνητη και την έφαγε σαν σκύλος διαβόχτας τόν εαυτό του να μη δείξη την παραμικρή άμνη.

— Βλέπω, είπε ο άλλος, πως έχασα τό στοίχημα. Δεν εινε κα

Η ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Εκείνο πού ζητάμε όλοι στην ζωή εινε η εύτυχία. Μερικές φορές τη βρίσκουμε. Και κάπου, όταν τη βρούμε, άνοιγουμε τα χέρια και την αβήνουμε με φύνη, νομίζοντας πως δεν εινε αυτή.

Ό τελευταίος και μεγάλος έρωας της ζωής μου ήταν η Άλίκη. Την γνώρισα έπειτα από πολλές έφημερες περιπέτειες. Στην άρχη φανταστήκα πως θά ήταν κι' αυτή μιά από τις έπιπόλαιες έκείνες περιπέτειες πού περνούω χωρίς να μάς άφήσουν ούτε ίχνη από τό πέρασμά τους.

Άλλά καθώς περνούσε ο καιρός, η περιπέτεια έγινε ιστορία, πού κοάησε τρία ολόκληρα χρόνια. Ξέρω πως η Άλίκη μ' άνοποσε πολύ. Τό ξέρω από την διαίσθησή μου, πού δεν με νικάει ποτέ. Κι' έξ άλλου μου είχε δώσει πολλές άποδείξεις γιά την άγάπη της, πού δά κολλάκεσαν τόν καθένα.

Η Άλίκη ήταν μιά κοπέλλα όμορφη, χαριτωμένη, έξυπνη, εύγε νική, άφωτισμένη. Μαζί της λημονούσα καθέτι άλλο πού με άπαγοούσε. Οι όρες έφευγαν κοντά σ' αυτήν σαν δευτερόλεπτα.

Η συντροφιά της ήταν η πιό γλυκεία συντροφιά πού θά μπορούσε κανείς να έπιθυμήσει.

Όρες ολόκληρες χωρίς η Άλίκη να ρίξη τη σκιά της έστω και μιά στιγμή. Θάρπρε να είμαι απόλυτα εύτυχιμένος.

Κάποιες στιγμές μέσα στην ψυχή μου έννοιόθα μιά άβεβαίότητα γιά αυτή την άγάπη. Η φαντασία μου έπλάσε μιά άλλη γυναίκα, σέ μιά άπειρόσφαιρα άνεiruou. Δεν είχε συγκεκριμένη μορφή. Ήταν έσσηθ; Ήταν μελαχροινή; Δεν υπέρεσε ποτέ να πω. Αυτός θά ήταν ο μεγάλος και μοναδικός έρωας μου, πού θά με περιέμενε σέ μιά γωνία στο δρόμο της ζωής, γιά να μου δώσει τό χέρι της και να τραβήξουμε μαζί...

Και πολλές φορές, κι' όταν ακόμα κρατούσα την Άλίκη στην άγκαλιά μου, αυτή η φανταστική γυναίκα έπρόβαλε άνεκμεσά μας, σαν νάβλεπε να μου πη:

— Άφησέ την αυτήν. Έγώ σέ περιμένω...

Έκλεινα τα μάτια μου και ζούσα γιά λίγο με την άσπασή της, αυτή η φανταστική γυναίκα ήταν πού άνεκαίλια. Και τα λόγια πού ψιθύριζε, ήταν σαν να τάλεγα σ' αυτήν. Η καμένη η Άλίκη μου έλεγε τότε:

— Πόσο τρυφερός είσαι άπόψε... Καμένη Άλίκη...

Σιγά σιγά από τό γοητευτικό πλάσμα της φαντασίας μου άρχισε να με τυραννεί. Σκεπτόμουν πως ό καιρός μου έφευγε γαρις σκέπτο κοντά στην Άλίκη. Πως έχανα τα χρόνια μου άδικα, σέ μιά κατάρτασι αίσθηματικής προσωινότητας. Και γινόμουν ψυχρός με την Άλίκη.

— Εκείνη πού μ' έβλεπε τόσο άλλανμένο, μου έκανε παράπονα. Της άπαντούσα άπότομα. Άλλοτε έβρινα πως θαρούνομυα. Και με τό άάλογο γυναικείο ένστικτο, κατάλαβα πως με κάποια άλλη ήμουν έρωτευμένος. Πού να ήξερε με ποιά!...

Ήταν περιήφανος χαρακτήρας η Άλίκη. Κι' όταν της έγινε πεπολήσις πως δεν την άγοπούσα πιά, μούστειλε ένα νοσημα γιά να μου πη πως δεν ήθελε να μου γίνεσαι θάρος κι' ήμουν έλευθερος άπ' αυτόν τόν δεσμό. Δεν μ' έννοιασε... Μού φάνηκε σαν ναφύνη ένα βάρος από τό στήθος μου. Δεν είχα την εύγνεια ούτε να της άπαντήσω μ' ένα απλό γραμμάτιο γιά να της πω πως με λήπη μου δεχόμεν αυτό τό δώρο.

— Δεν βαρύνει, είπα. Μιά περαστική περιπέτεια κι' αυτή πού κράτησε περισσότερο άπ' όσο έπρεπε...

Τώρα θά μπορούσα να περιμένω τό μεγάλο έρωτα, χωρίς κανένα δεσμό...

Κι' ήμουν όλος άνυπομονησία κι' αίσιοδοξία.

Και τα χρόνια περνούσαν, κι' εγώ περίμενα. Κι' εγώ περίμενα και τα χρόνια περνούσαν. Κυνηγούσα περιπέτειες με την ψευδαίσθηση κάθε φορά, πως αυτός θά ήταν ο μεγάλος μου έρωας. Και κάθε φορά έβλεπα πως είχα γελαστεί... Δεν ήταν αυτός...

Όμως δεν άπογοιτεύόμουν. Είχα καιρό μπροστά μου. Μά ο καιρός έφευγε χωρίς να μου φέρη εκείνο πού δνει ρεύσιμον. Και σιγά-σιγά, χωρίς να τό καταλάβω, τό πλάσμα της φαντασίας μου άρχισε να σβύνη. Η ιδανική γυναίκα γινόταν σκιά, ως πού χάθηκε έντελώς. Και τότε καίποιο μεγάλο κενό έννοιωσα στην ψυχή μου. Ένα κενό σαν άβυσσος. Είχα την έντύπωση πως βρισκόμουν στή ζωή χωρίς κανένα σκοπό. Προσπαθούσα να ξαναφάσω τη φανταστική γυναίκα πού με είχε γοητεύσει τόσον καιρό, κι' έκείνη έφευγε...

Κι' ένα βράδυ ξανάβρε στη σκέψη μου η Άλίκη. Γιά λίγο μόνο κι' έφυγε. Σάν μιά άρχη διαβάτικη σκιά. Μά ξανάβρε πάλι την άλλη μέρα. Κι' από τότε έρχόταν συχνά. Δεν περνούσε πρωί, δεν περνούσε βράδυ, χωρίς να σκεφθώ, άβέλητα, την Άλίκη. Κι' άρχισα τώρα να παίρνη εκείνη τη μορφή της φανταστικής γυναίκας πού δνειρούμιον κάποτε, κι' έκείνη να με τυραννεί. Και άκούγα μιά άγνωστη, βαθεία φωνή να μου ψιθύριζε:

— Αυτή ήταν ο μεγάλος έρωας γιά σένα, άνήγρη! Και την άφησες κι' έφυγε. Σάν μιά κυνηγήσις μιά χίμαιρα. Είχες την εύτυχία μέσα στα χέρια σου και την έδιώξες. Μη γελίσσαι πιά. Πήγαινε να την βρης. Ίσως δεν εινε άργά...

Αυτή η μυστική φωνή μου μλούσε κάθε άρα. Και σιγά-σιγά, η Άλίκη σκλάωσε τη σκέψη μου. Έλεγα κι' ο ίδιος στόν εαυτό μου: Μέσα σ' όλες τις γυναίκες πού γνώρισα ως τώρα, ήταν η μόνη πού ξεχώριζε. Η μόνη πού γέμισε τη ζωή σου, πού ίκανοποιούσε κάθε ψυχική σου άνησυχία. Θυμάσαι πόσες ήμερες κι' εύτυχιμένες όρες πέρασες κοντά της; Γιατί την άφησες κι' έφυγε...

Αυτή η ιδέα μου έγινε μονομα...

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Αυό πεισιματάρηδες από την Ώβέρν, διηγούνται ο ένας στον άλλο διάφορες ιστορίες. — Διάβασα κάπου, λέει ο ένας, ότι οι Άραβες τρώνε μπριζόλες ώμες.

— Σπουδαία δουλεία, είπε με περιφρόνησι ο δεύτερος.

— Τι λές, άδερφέ. Έγώ θάζω στοίχημα χιλια φράγκα ότι δεν μπορείς να φάς μιά μπριζόλα ωμή.

— Βάλε τα φράγκα κάτω. Κι' άμέσως ό άλλος παράγγειλε να τού φέρουν μιά μπριζόλα άμνητη και την έφαγε σαν σκύλος διαβόχτας τόν εαυτό του να μη δείξη την παραμικρή άμνη.

— Βλέπω, είπε ο άλλος, πως έχασα τό στοίχημα. Δεν εινε κα

νία. Δεν σκεπτόμουν πιά τίποτε άλλο. Μιά άκατανίκητη δύναμι με τραβούσε προς την Άλίκη. Έπρεπε να την ξαναβρώ!...

Ναι, θά την ξαναβρίσκα. Στο νοῦ μου έφεραν τη σκηνή της συναντήσεως: Θά μ' έβλεπε εξαφισμένη, συγκινημένη, δακρυσιμένη. Θά της τά έξηγοούσα όλα. Έκείνη θά μ' άκούγε γεμάτη συμπάθεια και κατανόηση. Θά την έπαιρνα στην άγκαλιά μου και θά ζούσαμε πιά εύτυχιμένοι σ' όλη μας τη ζωή...

— Ίσως να μου ψιθύριζε: — Άξέρες πως σέ περίμενα όλ' αυτά τα χρόνια.

— Ημιον βέβαιος πως θά με περίμενε. Όπως είπασις όλοι βέβαιον ότι πάντα μάς άγαπούν οι γυναίκες πού τις άβήνουμε...

Βρέθηκα έξω από τό σπίτι της. Πέριμενα. Κάποια στιγμή βλέπα ν' άνοιξη η πόρτα και να βγαίνει η Άλίκη. Μά δεν ήταν μόνη. Έσπερνε ένα παιδικό καροτσάκι. Θά ήταν βέβαια τό παιδί της άδελφής της. Την άκολούθησα από μακριά. Κι' όταν έστοιψε τη γωνία του δρόμου, πλησίασα:

— Άλίκη! είπα.

Στάθηκε και γύρισε τό κεφάλι της. Τα μάγουλά της κοκκίνισαν. Μούβασε τό χέρι της. Και τα μάτια μου έπεσαν σέ μιά βέρα πού φορούσε. Η καρδιά μου σφίχτηκε.

— Παντρεύτηκε; ρώτησα. — Ναι... Εινε ένάμιση χρόνος. Σ' άρέσει ό νέμπτης μου;

Κύτταξα τό νέμπτη πού έπαιζε με μιά κουδουνίστρα.

— Χαριτωμένος εινε, Άλίκη.... Όποτε παντρεύτηκες, λοιπόν; Κατέβασα τό κεφάλι. Τα χέρια μου έτρεμαν.

— Και πως περνάς, Άλίκη; Είσαι εύτυχιμένη;

— Πολύ... Έσύ; Δεν παντρεύτηκες ακόμα;

— Όχι. Γιατί;

— Αί... Δεν έτυχε...

— Πως βρέθηκες από δω; — Έντελώς τυχαία. Σε είδα και σκέφτηκα να σου πω μιά καλημέρα. Άντίο Άλίκη.

— Άντίο! Προχώρησε με τό καροτσάκι της προς την πλατεία. Στάθηκε πολλή άρα και την έκύτταζε. Τα μάτια μου έσούρκωσαν. Έφευγε κι' αυτό τό δνειρο. Έφευγε γιά πάντα.

Κάθισα σ' ένα παγκάκι στο πάρκο. Ένας κόμπος έσφιγγε τό λαιμό μου. Κι' ένα κύμα άνασας κήσεως μου πλημμύριζε την ψυχή. Μιά μαγία να έκδικηθώ...

— Ό! αν μπορούσε να ήταν άληθινή έκείνη η φανταστική γυναίκα πού με είχε έγελασσει. Νά ήταν άληθινή, να την είχα μπροστά μου και να την πνίξω...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

θόλου σπουδαία δουλεία. Θά την έφραγα κι' εγώ...

— Μπα, είπε ο πρώτος. Έγώ στοίχηματάω ότι εινε άδύνατο να τελειώσης τη μερίδα.

— Δέχομαι, είπε ο άλλος. Κι' έφαγε κι' αυτός την όμή μπριζόλα.

— Εκέρβισα τό στοίχημα, είπε όταν τελείωσε.

— Μηπως δεν κέρβισα κι' εγώ τό δικό μου; είπε ο άλλος. Είμαστε πάλι. Μόνο πού χωρίς κανένα κέρδος μένουμε έσθ κι' εγώ με τό όμο κρέας στο στομάχι!

Η ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΑΥΣΙΣ

— Βρε άδερφέ, δεν ξέρεις τι παθαίνω στο σπίτι μου, έλεγε ο άγαθος οίκογενειάρχης Άναντας στο φίλο του. Πήρα μιά όμηρερία πού τη λένε Άννητα. Άννητα λένε

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

άνέκδοτα

ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ 12ου

Ό Λουδοβίκος 12ος ήταν πολύ φιλάργυρος, δεν θύμωνε όμως όταν τον πειραζαν γι' αυτό. Μία μέρα πού άνέφεραν μερικοίς σα τυρκούς στίχους, πού ένας άγνωστος είχε γράψει εις βάρος του, και στούς όποιους έλενε ότι όλοι οι εύγενείς τόν κοροιδεύουν γιά την φιλαργυρία του. Ό βασιλεύς κι' αυτή την φορά δεν θύμωσε. Ά πεναντίας γέλασε θορυβώδως και είπε:

— Προτιμώ να κάνω τους φίλους μου να γελοῦν με την φιλαργυρία μου, παρά να κλαίνε γιά τις σπατάλες μου!...

ΤΟΥ ΜΕΝΑΖ

Μία μέρα, ο σοφός φιλόσοφος Μενάξ κρατούσε τα χέρια της κυρίας Σεβινιέ, της πεοιήμου συγγραφέως των ε'Επιστολών. Κι' όταν η Κα Σεβινιέ άπέσυρε τα χέρια της από τα χέρια του, ο Μενάξ της είπε με συγκίνησι: — Ω, κυρία, αυτά εινε τα όρα άτερα πράγματα πού βγήκαν μέσ' από τα χέρια μου!...

ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ 1Ε'

Κάποτε ο βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος 1Ε' έπήγε στο όπουργείο των Στρατιωτικών και πάνω στο γραφείο πού όπουργό εινε ένα ζευγάρι γυαλιά.

— Γιά να ιδούμε, είπε τότε, εινε καθαρό άραγε, τα γυαλιά αυτά; Κι' έπήρε να διαβάσει ένα χαρτί άφισμένου τυχαίως βήθεν. Πάνω στο τραπέζι, τό όποιο δεν ήταν γραμμένο ένα ένκόμιο τού βασιλέως, παρά μόνο όπ' τόν κλάσκα όπουργό. Ό Λουδοβίκος 1Ε', όια διδάσκει τις πρώτες σειρές, πέταξε τό χαρτί κι' άφησε τα γυαλιά, λέγοντας με ειρωνικό χαμόγελο:

— Δεν εινε καλά αυτά τα γυαλιά. Μεγαλώνουν πολύ τα πράγματα!...

και τη γυναίκα μου. Δεν ξέρεις λοιπόν τι σύγγιγσις γίνεται όταν φαντάς τη μιά ή την άλλη.

14^ο Είπε ο μέγας 'Αρχιερέας, Βλέπει τη Μώνη να τρώγει και τα μάτια του γουρλώνουν, το πρόσωπό του χλωμαίνει.

Με το πρώτο αυτό βλέμμα άντε-λήφθη την αλήθεια. Η Μώνη δεν είναι η θεά 'Αστάρτη. Είναι μια κοινή θνητή, αφού έχει τις ανάγκες των θνητών.

Τι πρέπει να κάνει τώρα; "Αν άποκαλύψω στο λαό την τρομερή αλήθεια θα χάσω όλο το σεβασμό, όλο του το επιβάλλον, για το άσυγχωρητο λάθος του, να πάρει μια κοινή θνητή για θεά.

"Όχι όχι, έπρεπε να κρύψω την αλήθεια.

Ένδο κάνει τις σκέψεις αυτές άντιλαμβάνεται με φρίκη πώς κάποιος στέκεται πίσω του.

Γυρίζει έντρομος, κυττάζει και αντίκρύκει το γυίο του.

"Ο νεαρός άρσας Αθίσιμ έχει το βλέμμα του καθρεφμένο γεμάτο λατρεία, πάνω στη Μώνη. "Ε-γεί καταλάβει κι' αυτός την αλήθεια κι' είναι τρελάει έρωτευ-μένος με την όραση λευκή.

"Ο μέγας άρχιερέας μαινείται.

—Πρέπει να πεθάνω, λέει στο γυίο του με φωνή άποφασιστική. Πρέπει να πεθάνω, για να πεθάνω μαζί σου και το τρομερό μυ-στικό πού γνωρίζεις.

"Ο γυιός του τον άκολουθεί σιωπηλός.

Να πεθάνω τώρα που άνοιξε η άνοιξη στη καρδιά του; "Όχι, δεν θέλει να πεθάνει...

"Αντίοπη κι' Μώνη, έξασκωλου-θεί τη φουροτοφαγία της δουμισ-μής σε σκέψεις.

Τι άπάνει ο Μάδσεν; Πώς θα μπορέσει να τον σώσει; Πώς θα γλυτώσουν στο τέλος απ' την πε-ρίπτωση αυτή περιπέτεια;

ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ ΔΟΥΛΟΙ

Οι κάτοικοι της "Οφί άν και ζούσαν άπομονωμένοι από τον άλ-λο κόσμο, είχαν έλθει πρό πολ-λών ετών σε σύγκρουση με μια γεγονική ίσχυρη, φυλή μαύρων είχαν νικήσει και τα πλήθη των άιχμαλώτων τα χρησιμοποιούσαν τώρα στ' άντέραντα μεταλλεία τους.

"Η δουλειά εκεί κάτω ήταν σκληρή. Οι δυστυχιμένοι οι δου-λοι υπέφεραν τα πάνδεινα. Τους έμαστιγώναν απάνθρωπα και τους έτρεσαν άθλια.

Οι δουλοί είχαν εκλέξει για άρχηγό τους ένα γίγαντα. "Αλλά και αυτός εκμεταλλευόμενος την θέσι τους τους έβασάνει σκλη-ρά.

"Ανάμεσα στους μαύρους δου-λους όποιος και κάποιος λευκός, Ποιός ήταν ο δυστυχιμένος αυτός άνθρωπος και πώ- βρέθηκε δου-λος των "Οφριτών;

"Η ιστορία του είναι σύντομη: "Ήταν "Αμερικανός και άνομαζό-ταν "Αλλαν Στάνλεϊ.

"Ο "Αλλαν Στάνλεϊ, μηχανικός ή άσυρματιστής το επάγγελμα εί-χε ξεκινήσει πρό άκοκτών ετών με μια έξερευνητική άποστολή για τα βάθη της Αιθιοπίας. Μια νό-χτα, μια φυλή άγρίων κατέσφαξε τα μέλη της άποστολής. "Ο Στάν-λεϊ έωθή άντελός τυχεώς για να νά πέσει άργότερα στα χέρια των "Οφριτών, οι όποιοι τον άιχμα-λώτισαν.

Δούλευε κι' αυτός τώρα στα μεταλλεία της "Οφί και όφισατο τα πάνδεινα. Τον έπείδαν ίδι-αυτέρως και τον φουρούσαν άγρύ-πνος. Μ' όλα ταύτα, ο Στάνλεϊ είχε κατορθώσει εργάζόμενος επί χρόνια ν' άνοιξη μια δίοδο στο έρδχο του κελλιού του με τον πό-θο της δραπέτευσης.

Δυστυχώς όμως δεν πρόλαβε να πραγματοποιήσει το σχέδιό του.

Σε λίγες μέρες έπρόκειτο να γίνει μια άπ' τις μεγαλύτερες θη-σκευτικές τελετές των "Οφριτών.

Στην τελετή αυτή οι "Οφριτές προσέφεραν στον τρομερό θεό Βάαλ, άνθρώπινες θυσίες. Το ίδιο έπρόκειτο να γίνει και στην πε-ρίστασι αυτή.

Μόλις έφημέρωσε η ήμερα του παγηνυρισμού ο μέγας "Αρχι-ερέας συγκέντρωσε τον λαό και του άνακοίνωσε ότι έπ' εικάριζε τη- έσορής θα έθυσιάζοντο στον θεό Βάαλ οι λευκοί άιχμαλώτοι, πλην της Μώνης φυσικά.

Μόλις το άκουσαν αυτό οι μαύ-ροι έτρεξαν άλλοαλλώντες χαρού-μενα να συγκεντρώσουν σωρούς

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Εύλων κάτω απ' το τεράστιο ά-γαλάμι του Βάαλ, το όποιο το μεγάλο στόμα άρχισε ν' άνοιγο-κλείνει με κάποιο μηχανικό μέσο άσφαλώς.

"Αναίαν κατόπιν τα εύλα έτοι-μοι να οίξουν στις τεράστιες φλό-γες τους δυστυχιμένους λευκούς.

ΠΑΛΗ ΓΙΓΑΝΤΩΝ

Λίγες ώρες πού της άνθρωπο-θυσίας, μέσα στο σκοτάδι πού έ-τικρατούσε άκόμα ο "Αλλαν Στάνλεϊ άποφάσισε να χρησιμο-ποιήσει για πρώτη φορά την δίο-δο πού είχε άνοιξει μέσα στον έρδχο. Παραμέρισε τ' άχυρα πού σκέπαζαν την είσοδό της και προ-έβασε μέσα σ' αυτή έσοπντας.

"Η δίοδος έβγαίνει σ' ένα μι-κρό σπήλαιο.

"Όταν ο Στάνλεϊ έφτασε εκεί, στάθηκε διατάζοντας και μη έ-ροντας τι να κάνει.

Στο τέλος όμως άποφάσισε να μη στή στοά εκείνη και άρχισε να προχωρή σιγά-σιγά χωρίς να κάνει τον παραμικρό θόρυβο.

Μια δεύτερη στοά ύπρχε στο τέμα της πρώτης.

"Ο Στάνλεϊ μπήκε σ' αυτή και προχωδώντας έφτασε έξωφικά σ' έναν από τους πυλώνες πού όδη-γούσαν στα ένδισατήματα της θε-άς "Αστάρτης.

"Ο Στάνλεϊ στάθηκε εκεί κα-ταβοησμένος. Για μια στιγμή σκέφθηκε να γυρίσει πίσω.

Πριν το κάνει όμως, σήκωσε ένα άαυρό μετάξινο παραπέτασμα κι' έβριξε μια ματιά στην αϊθού-σα. Το θέαμα πού άντίκρυσε τον κατέπληξε.

Είδε μια λευκή—την Μώνη— να κάθεται σκεπτική και λυπημένη σ' ένα ντιβάνι.

Δεν πίστευε στα μάτια. "Αν ή λευκή ήταν άιχμαλώτος τι ήθελε στα διαμερίσματα της θεάς;

"Αν δεν ήταν άιχμαλώτος των σκληρών "Οφριτών γιατί τόση λύ-πη ζωγραφιζόταν στο πρόσωπό της;

"Ο,τι και άν συνέβαινε, ή α-λήθεια ήταν ότι θριασκόταν αντί-κρυ σε μια λευκή.

Τράβηξε λοιπόν το παραπέτα-σμα και μπήκε θαρραλέα μέσα στην αϊθούσα.

Μόλις τον άντίκρυσε ή Μώνη έμεινε κατάπληκτη.

Ποιός ήταν αυτός ο έσσηνομά-λη, λευκός με τα κουρελιασμένα ρούχα και τα σημάδια της σκλη-ράς και των βασάνων στο σώμα;

"Αδελφή μου, είπε ο Στάν-λεϊ κατασυγκινημένος, σάς ζητώ συγγνώμη για τον τρόπο με τον όποιο μπήκα εδώ μέσα. Είμαι έ-νας δυστυχιμένος άιχμαλώτος και ζητώ την σωτηρία μου...

Αιχμαλώτος των "Οφριτών και σεις! άπάνει ή Μώνη.

"Ο Στάνλεϊ της διηγήθηκε με λίγα λόγια την ιστορία του.

Το ίδιο έκανε και ή Μώνη.

Πρέπει να σωθούμε από τα νύχια των άθλιων αυτών, άναστέ-ναξε ο Στάνλεϊ "Αν βοηθήσουμε ο ένας τον άλλο ίσως το έπιτύ-χουμε. Δισφορετικά μās περιμένει ο θάνατος.

Είπα και ένα της γνώμης σας, τού είπε ή Μώνη. Προηγου-μένος όμως πρέπει να φροντίσου-με να μάθουμε πού βρίσκεται ο σύντροφός μου ο Μάδσεν.

Ο άναλάρω έώ αυτή την φροντίδα είπε ο Στάνλεϊ.

Καθώς μιλούσε τα μάτια του έπεσαν σε μερικά μηχανήματα, τα όποια οι μαύροι είχαν ριχμένα σε

μιά γωνιά της αϊθούσης.

"Η μορφή του φωτίστηκε.

— Τα μηχανήματά μου! φώ-ναξε. Τα μηχανήματα του άσυρ-μάτου της άποστολής. Αυτοί οι άθλιοι δεν τα κατέστρεψαν, όπως έλεπε. Είθε μια μέρα να μπορέ-σουμε να σωθούμε μ' αυτά.

Χαίρετις κατόπιν τη Μώνη κι' έφυγε.

"Όταν έφτασε τέλος στο πέτρι-νο κελλί του, κι' ένώ έφραζε την τρύπα της δίοδου με τ' άχυρα, μερικοί μαύροι άρμυραν έναγλιον του, τον κύλησαν κάτω, τον έβε-σαν χεροπόδαρα και τον μετέφε-ραν κάτω από το άγαλάμι του Βάαλ, όπου έκαίγαν οι τεράστιες φωτιές.

Λίγες στιγμές προηγουμένως ένας άλλος όμιλος μαύρων με έ-πι κεφαλής τον γιγαντώσιο άρ-χηγό τους έτρεξε στο κελλί του Μάδσεν για να τον ώδηγήσουν κι' αυτόν στον τόπο της θυσίας.

"Ο άρχηγός των μαύρων, άλη-θινός "Ηρακλής στο άνάστημα και στη δύναμη. Έλυσε τις αλυσί-δες του Μάδσεν και περιφρονών-τας την εύρωστία του γίγαντος έ-πλυνε λευκού, τον διάταξε να τους άκολουθήσει χωρίς να φροντίσει να τού δώσει τα χέρια.

Μόλις έφθασαν στον τόπο της θυσίας, ο Μάδσεν κατάλαβε άμέ-σως τι έπρόκειτο να γίνει.

—Αυτά τα κτήνη σκέπτονται να σε κάμουν ζωντανό! μούγκρισε με λύσσα.

Και πρόσθεσε γελώντας άγρια:

—Θα σάς δώσω ένα μάθημα άχρείου, πού θα το θυμάσστε σ' όλη σας τη ζωή.

Τη στιγμή αυτή ο άρχηγός των μαύρων τον πάσπαξε, κρατώντας βαρείες αλυσίδες για να τον βέ-ση επί της πυλός.

"Εξω φρενών ο Μάδσεν σκόρ-πισε δεξιά κι' άριστερά με τις τρομερές γροθιές του τους μαύ-ρους πού τον περιστοιχίζουν και ρίχτηκε έναντιον του άρχηγού των.

Μια τρομερή πάλη έπακολούθη-σε τότε πάλι γιγαντών.

Οι μάχη παρακολουθούσαν γε-μάτοι θαυμασμό.

Χώρις στην άκατάβλητη δύναμή του ο Μάδσεν δεν άργησε να κα-τεβάλλη τον άντίπαλό του και να σηκωθεί όρθιος.

Την ίδια στιγμή άντίκρυσε τον Στάνλεϊ.

— Διάβολε! φώναξε. Να κι' ένας άλλος λευκός πού έτοιμαζόν-τουσαν να τον ψήσουν.

Και μ' ένα πήδημα βρέθηκε κοντά στον Στάνλεϊ και τον έ-λευθέρωσε από τις αλυσίδες.

— Θάκρος, τού φώναξε. Κα-νένας δεν θα τολμήσει να μās άγγίξει.

"Ετοιμαζόταν να στραφή και να όρμηση και πάλι έναντιον του μαύρου γίγαντος, όταν τον είδε να ύποκλίνεται μπροστά του και τον άκουσε να κραυγάζει προς τους μαύρους:

—Ο άπορος άποδείχτηκε δυνα-τώτερός μου! Κατά τα άπαραξί-στα και λερά έθμα της φυλής μας, τον άνακηρύσσω άρχηγό μας και τάσσομαι υπό τις διαταγές του!

Οι μαύροι γονάτισαν άμέσως κάτω και προσκύνισαν με σεβα-σμό το νέο τους άρχηγό.

Η άνθρωποθυσία είχε έτσι μα-ταιωθεί.

ΟΙ ΘΕΣΑΥΡΟΙ ΤΗΣ ΒΑ-ΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΟΥ ΣΑΒΑ

"Αμέσως μετά την σωτηρία του ο Στάνλεϊ πλησίασε τον Μάδσεν τού είπε ποιός είναι και τού διη-γήθηκε τα της συνηθιστάς του με την Μώνη.

—Πρέπει να δομέ άμέσως τη Μώνη, είπε ο Μάδσεν.

—Το έρώδι θ' άναλάρω να σάς ώδηγήσω εκεί, τον καθού-χασε ο Στάνλεϊ.

Πραγματικά, μόλις νύχτωσε οι δύο άντρες έτρεξαν να συναντή-σουν τη Μώνη.

"Η χαρά της Μώνη μόλις τούς είδε ήταν μεγάλη.

—Πρέπει να δραπέτευσουμε, το ταχύτερον, αν θέλουμε να σωθού-με της είπε ο Μάδσεν.

—Αυτή είναι και ή δική μου έπιθυμία είπε ή Μώνη. Μη ξεχνάς όμως την ατρία για την όποια έ-κανα το ταξίδι αυτό. Πρέπει να άνακαλώσω πριν φύγουμε τους θησαυρούς της Βασίλισσης τού Σαβέ.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: "Η συνέχεια.

‘Ιππότης ντ’ Έόν

‘Ο γόης διπλωμάτης πού άμφι-σήτησαν το φύλο του.

ΕΝΑΣ ΓΟΗΣ ΜΥΣΤΙΚΟΣ - ΠΡΑΚΤΩΡ

Β αίζομαι στην ευφύια και την .γο-πεία σας, ίππότη μου. "Η άποστολή πού σάς άναθέτω είναι πολύ λεπτή. Πρέ-πει να άποσπάσετε την εύνοια και την έρωτική συμπάθεια μιας γυναίκας πού δεν συγκινείται τόσο εύκολα από τους άν-δρες. Τους μισεί μάλιστα... Της αυτοκρα-τείας "Ελισάβετ...

— Της "Ελισάβετ της Ρωσίας! ψιθύρισε τρομοκρατημένος ο ίππότης ντ’ Έόν, ο όποιος νόμιζε ως τη στιγμή έκείνη ότι ο ύψηλός συνομιλητής του θα τού άνεθετε καμιάν από τις συνηθισμένες του άποστο-λές.

— "Ακριβώς! τού εξήγησε ήρεμα ο Λου-δοβίκος 15ος. Ζητούμε ένα σμφωνο φίλι-ας με την Ρωσία. "Η αυτοκράτειρα είναι ή μόνη πού έχει άντιρροίσεις. Καί πρέπει να τα καταφέρεις να την πείσεις... Δεν ξέρω πώς θα κατορθώσης να την πλησιάσης και να την σαγηνεύσης. Αυτό είναι δική σου δουλειά. Ξέρω, όμως, κατεργαράκο, ότι καμιά γυναίκα δεν σου έχει άντισταθή ως τώρα εδώ στη Γαλλία. Γιατί να μη συμψι το ίδιο και στη ρωσική Αύλη. Στο Παρίσι, από τη φτωχότερη μοδιτρούλα των Πουμποδούρ, όλες οι γυναίκες είναι ξε-τρελαμένες μαζί σου. Το ίδιο πρέπει να συμψι και στην Πετρούπολη.

"Υστερα από λίγες μέρες, την άνοιξι-τού 1755, μια γοπευτική κοπέλλα, λε-πτή, γλυκερά, με μπουμπουκνέιο στόμα και μεγάλα άμυγδαλωτά μάτια, άναχωρού-σε για την Πετρούπολη. Και μετά ένα μί-νο ο δαίμονός κατάσκοπος τού Λουδοβί-κου 15ου, ο πανέμορφος Ντ’ Έόν — για-τί αυτός ήταν ή... γοπευτική νέα — προσελαμβάνετο στην Αύλη της Τσα-ρίνας "Ελισάβετ ως (ντάμ ντε κομπα-νύ) της αυτοκράτειρας...

"Εξη μήνες άργότερα, ή ψυχρή και σύ-στηρη αυτοκράτειρα ήταν έστρελλαμένη με τον θερμό έρασμό πού άνακάλυψε κά-τω από τα άπατλα μoustάκια της χαριτω-μένης της (ντάμ ντε κομπανύ).

Και μετά ένα χρόνος ο σατανικός γόης έπέστρεψε στο Παρίσι κομίζοντας το πο-λυπόθητο σμφωνο φίλιας Γαλλίας- Ρω-σίας πού τόσο άνυπόμονα καρτερούσε ο Λουδοβίκος 15ος...

Η ΓΚΑΦΑ ΤΟΥ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥ

Ό-στος, ο άσυναγώνιστος δανδής, άν και ήταν μια από τις αυθεντιές των πολιτικών και των νομικών υποθέσε-ων, γιατί είχε σπουδάσει την Νομική σε δυό Πανεπιστήμια, ως γυιός εύπδρου δι-κηγόρου, διαπραξε μίαν άσυγκρήτη γκά-φα. Μέσα στο σμφωνο φίλιας ύπρχε έ-νας όρος, διά του όποιου ή Γαλλία άνελάμ-θανε να βοηθήσει την Ρωσία, σε περίπτω-ση πολέμου με την Τουρκία... "Αλλά, ο Λου-δοβίκος 15ος ήταν έξαιρετικά φιλόδοξος και δεν ήθελε να ύπάρχη στο σμφωνο αυτός ό όρος! Φοδερά έξωγισμένους τότε διάταξε τον έμπιστο πράκτορά του:

— Να διορθώσης μόνος την γκάφα σου! "Ο Ντ’ Έόν δεν περίμενε δεύτερη κου-βέντα. "Ήταν άρκετα έξυπνος για να κα-ταλάβη ότι άν δεν καθάρωνε αυτό πού τού ζητούσε ο βασιλιάς πού, θα έπεφτε στη δυσμενεία του Ξεκίνησε λοιπόν πάλι για την Πετρούπολη. Αυτή τη φορά δ-μως παρουσιάστηκε ως άδελφός της (ντάμ ντε κομπανύ) της αυτοκράτειρας. Ο δι-πλωμάτης του Ιακωβίτζοντι ότι το έκαμε αυ-τό γιατί είχε ανάγκη αυτή τη φορά να σαγηνεύη και άλλες γυναίκες της ρωσι-κής Αύλης, με σημαντική έπιρροή στην Κυ-βέρνηση... Το γεγονός είναι πάντως ότι έ-

πέστρεψε ύστερα από λίγο στο Παρίσι με μίαν άλλη συνθήκη, πολύ περισσότερο Ι-κανοποιητική για τον Λουδοβίκο 15ο.

Ο ΚΑΚΟΣ ΔΑΙΜΩΝ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Τ-όσο εύχαριστημένος έμεινε μαζί του ο Λουδοβίκος 15ος, ώστε τού χάρισε γι’ άνταμοιβή των κόπων του ένα πολυ-τελέστατο μέγαρο στο Παρίσι και τον δι-ώρισε ταγματάρχη των δρανώνων. "Από έ-δώ και έμπρός νέα περίοδος έρωτικών θρι-άμβων άρχίζει για τον μεγάλο δανδή.

"Αστραποβολώντας μέσα στη στρατιωτική στολή του, δεν άφηνε καρδιά για καρδιά άτρωτη... "Η κόμποςά ντε θερνέ, δεν τον άφίνει από πίσω. "Η ώραία Λουίζα "Αρνι-σώ, μια από τις γοπευτικώτερες κυρίες των τιμών της Αύλης, τον περιμένει κάθε βράδυ στην γωνία τού μεγάρου του. Και ή μικρή Μαρία — "Αννα, ή μικρανειδιά της Πουμποδούρ, μαραζώνει στο κρεβάτι και λυώνει για τα δυό γλυκά του μάτια...

— Είθε ο κακός δαίμων της Αύλης, τού λέει ή Πουμποδούρ. Γιατί είθετε τόσο άναλ-γυτος στις γυναίκες; Δεν τις λυπάσθε;

— Μήπως έσείς λυπάσθε έμένα; της ά-παντά αυτός, άναστενάζοντας.

Μα ή Πουμποδούρ νοιώθει εύχαρίστησι να τυραννί τον τύραννο αυτών των όμοφύ-λων της.

Η ΠΟΜΠΑΔΟΥΡ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

Ό-στος, ο ίππότης Ντ’ Έόν δεν συσ-σωρεύει μόνο έρωτικά τρόπαια. Κα-τά τον έπταετή πόλεμο, ύπηρετώντας ως ύπασιπτής τού στρατάρχου Μπρελίου, άν-δραγαθεί και τραυματίζεται επανειλημέ-νως. "Εχει ψυχρή άνδρεία και αυτό άπο-τελεί ένα ακόμη άτού γι’ αυτόν, στις έ-ρωτικές κατακτήσεις του.

Κατόπιν των πολεμικών άθλων του, ο Λουδοβίκος 15ος τον διορίζει πρεσβευτή στο Λονδίνο.

"Ο Ντ’ Έόν άρνείται...να έγκαταλείψη το άναπημένο του Παρίσι με τις τόσες κα-τακτήσεις του, την πόλη των έρώτων του, το μέγαρό του, την Πουμποδούρ...

Μα, ο βασιλεύς έπιμένει. Και ο Ντ’ Έόν συντριμμένος, άναγκάζεται να ύπακούση στη φωνή τού καθήκοντος. Στο Καλαί, με δάκρυα στα μάτια των άποχαρισμένων οι φίλες του. Και δεν είναι λίνες... "Εχει γε-μίσει ή άποδόδρα από ένα πολύχρωμο μπουκέτο γυναικείων λουλουδιών... Μα, στο Λονδίνο δεν μένει πολύ. "Η πανί-σχυρη Πουμποδούρ, έζήτησε να διορισθί άντ’ αυτού ο εύνοούμενός της κόμης ντε Γκερού. Και είχε τον άπαιτερο σκοπό της.

"Ήθελε τον Ντ’ Έόν στο Παρίσι, για να τον έκδικήθι... Γιατί στο μεταξύ ψυχο-ραγούσε ή μικρή άνειδιά της Μαρία - Λουί-ζα, πού ο γόης καρδιοκατακτητής, αφού της έκλεψε ό,τι πολυτιμότερο είχε, την είχε έγκαταλείψει χωρίς τύψεις...

Η ΦΟΒΕΡΗ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ

Σ-το Παρίσι ο Ντ’ Έόν βρίσκειται μπρο-στά σε μίαν άναπάντεχη κατάσταση. "Ενας τρομερός λιβελλος κυκλοφορούσε κατά την άπουσία του από 600 σελίδες, γραμμένες από τον ντε Γκερού, ο όποι-ος τον κατηγορούσε ότι ήταν... γυναίκα!

"Ο Ντ’ Έόν με πικρία είδε όλο το Παρί-σι να τον κυττά και να τον περιεργάζεται περίεργα. Αυτός, ο άσυναγώνιστος γόης, ο ύπερήφανος ίππότης, να δεχθή μια τέτοια άτιμωτική κατηγορία! "Αδίσταχη, κατηγορεί-λε τον ντε Γκερού επί δυσφημίας. Το σκάνδαλο, όπως ήταν έπόμενο, πήρε τε-ράστιες διαστάσεις.

— "Ο ίππότης Ντ’ Έόν, ταγματάρχης των δρανώνων, είναι γυναίκα!

Το δικαστήριο άνοιξε να δγάλη την ά-πόφασι του, το σκάνδαλο μεγαλώνει. Και ο Ντ’ Έόν άποφασίζει τότε ν’ άσπηση το Παρίσι. Και φεύγει για την "Αγγλία...

ΜΕ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΡΟΥΧΑ

Κ-ατά την άπουσία του, πεθαίνει ο Λου-δοβίκος 15ος και τον άντικαθιστά ή Λουδοβίκος 16ος, ο όποιος και τον άπο-λύνει από την ύπηρεσία του. Συγχρόνως το δικαστήριο πού τον έκδικασε έρημνη,έκοί-δει την καταπληκτική άπόφασί του ότι ο ίππότης Ντ’ Έόν είναι... γυναίκα και πρέ-πει να φορή γυναικεία ρούχα! Τον τιμω-ρεί επί πλέον μ’ ένα έτος έξορίας... "Ο λη ή Γαλλία άνασταίνεται από τα πρώτα κουστο αυτό σκάνδαλο... "Ο Ντ’ Έόν ζη-τεί τότε να έπιστρέψη στην Γαλλία, για να άποκαταστήση την τιμή του. "Αλλά ο Λου-δοβίκος 16ος τού το έπιτρέπει μόνον ύ-πό τον όρον να φορή στο έξπς γυναικεία.

"Ο Ντ’ Έόν προσποιείται ότι δέχεται και νυρίζε στο άναπημένο του Παρίσι. "Εκεί όμως προτού προλάβει να διαμυστηροθί, τον ύποκρύβουν να ντυθή γυναικεία και να έμφανισθί δημόσια μ’ αυτά. "Ο θρυ-

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΩΝ ΦΕΙΔΙΩΝ

Μία περιπέτεια τού έξερευνητού Σπέκ. —Πώς βρέθηκε άιχμάλωτος ενός τρομε-ρού βόα και πώς την γλύτωσε.—Το μί-κος των φιδιών της ζούγκλας.—"Η άνα-κόνδα πού σκότωσε ο θώουσατ στη Βρα-ζιλία.

Στο "Οράν, πρό όλίγων ετών, ένας βόας έδραπέτευσε από ένα ζωολογικό κήπο. Ξεσηκώθηκε άμέσως στο πόδι ή άστυνομία και οι ύπάλληλοι τού κήπου και κατώρθωσαν να τον εύρουν. Χρει-άσθηκε όμως να καταβάλουν σοδαρώ-τατες, ύπεράνθρωπες προσπάθειες για να τον ξανακλείσουν στο κλουβί του.

Το γεγονός αυτό δεν είναι καθόλου έκπληκτικό, άν λάβη κανείς ύπ’ όψιν την τρομερή δύναμη και το μέγε-θος των έρπετών αυτών. Σας έπενθυ-μίζουμε με την εύκαρία αυτή μία πε-ριπέτεια, στην όποια άνεμίσθη ο έξε-ρευνητής Σπέκ.

Κάποτε λοιπόν ο έξερευνητής Σπέκ είχε σκοτώσει ένα δούβαλο και πλη-σίαζε για να τού καταφέρει το τελειω-τικό κτύπημα μ’ ένα μαχαίρι, όταν ένα τεράστιο φίδι πήδησε και τυλίχθηκε γύ-ρω από το λαιμό τού δουδαλού και τού βόα. "Η θέσι του ήταν τραγική. Τί να έκανε; Μα μεταχειρισθί το κυνηγετι-κό του μαχαίρι.

"Ο Σπέκ το σκέφθηκε για μια στιγμή, σποθήθηκε όμως μήπως προκάλεση την όργη τού βόα. Προτίησε λοιπόν να περιμένει. "Η έυνηυσί του αυτή τον έσωσε, γιατί σε λίγο το φίδι, βλέπον-τας ότι ο δούδαλος δεν κοινοίεται, με-τρίασε το σφιγμό του και ο έξερευ-νητής με πολύ σιναγές κινήσεις κα-τώρθωσε να έλευθερώση το χέρι του. Κατόπιν με την καραμπίνα του σκότω-σε και το φίδι.

"Ο βόας έκείνος είχε μήκος περισ-σότερο των έπτά μέτρων.

"Αλλά το υϊκος αυτό δεν είναι το με-γαλύτερο, άν κρίνουμε από μία άνακο-ίνωσι πού έγινε πρό ετών, στην Βασιλι-κή Γεωγραφική "Εταιρία τού Λονδί-νου.

"Ο συνταγματάρχης θώουσατ είχε σκοτώσει στη Βραζιλία ένα φίδι, μια άνακόνδα, το μήκος της όποίας ύπε-ρέβαινε περίπου τα 18 μέτρα.

Δυστυχώς, στάθηκε άδύνατον να με-τρηθί άκριβώς το τέρας αυτό, γιατί κα-τά τις έπιθανάτιες συσπάσεις τού σώ-ματός του, ή ουρά του είχε πέσει σ’ ένα πλανιγνό ποτάμι. Οι δυό θλαγγείες "Ινδοί πού συνόδευσαν τον κυνηγό, εί-χαν φύγει, καταπληθέντες από άπери γράπτο πανικό. "Όταν, ύστερα από λί-νες μέρες, ο συνταγματάρχης έπέστρε-ψε στο ίδιο μέρος, το φίδι είχε έξα-φανισθί. Δίχως άλλο το είχε τρώσει σιγά - σιγά το γερά και το παρέρυρε το ρεύμα μακριά.

Λίγος ίππότης άναγκάζεται να δεχθή — όπως άναφέρουν οι χρονογράφοι της έπο-χής του. "Η Πουμποδούρ και οι έξέχροι τού θριαμβεύουν... "Επί τέλους όμως ο Ντ’ Έόν δεν μπορεί πιά να άνεχθή αυτό τον έξευτελισμό. Φορά την στρατιωτική στολή του και θγνάνει στους κεντρικώτερους δρόμους τού Παρισιού. Δεν προλαβαίνει όμως να χαρή την νίκη του. Τον συλλαμ-δάνουν άμέσως και τον ρίχνουν στις φυ-λακές της Ντιζόν. "Από εδώ και έμπρός ή ζωή τού ώραίου δανδή γίνεται ένα μαρ-τύριο. Μετά την άποφυλάκισί του, τον πε-ριμένουν ή φτώχεια, τα χρέη, ή άθλιό-της, ως την τελευταία του στιγμή ύπο-φέρει. Ντυμένος πάντοτε γυναικεία, φεύ-γει για το Λονδίνο όπου ζή ως... δια-σκάλασα έφομακίας. Και μίαν άγνή θλι-μένη τού 1810, πέθανε μόνος και παντρή-μος, σε μια τρώλη, στο Λονδίνο. "Η γε-κρωφία πού έγινε άπέδειξε ότι ο Ντ’ Έόν ήταν άνδρας καθ’ όλα ήμε πληρώς άνε-πυγμένα τα γνωρίσματα τού φύλου) του. Γιατί όμως τότε φορούσε γυναικεία μετά την άποφυλάκισί του; "Η φυσιογνωμία τού παραξένου αυτού γογιός πού άναστάτω-σε με την περίεργη ζωή του δλν την Εύ-ρώπη, θα παραμείνι πάντα μία από τις μυ-στηριώδεστερες της ιστορίας.

</

15

12 ^ο Η Νέλλη τούπιασε το χέρι. Πρώτη φορά καταλάβαινε αυτό το είδος της αγάπης για το θάνη. Τον αγαπούσε τώρα αυτή τη στιγμή και α μάννα. Θα ήθελε να σκωπή, να του καϊδέψει τα μαλλιά, σαν να ήταν αυτός ο άρρωστος. Μα καταλάβαινε πως δεν είχε τη δύναμη. Ή λυπή, σαν χαλκός, την καθήλωνε στη θέση της. Την άλλη μέρα ωστόσο σκωπήθηκε. Καταλάβαινε πως όλοι υπέφεραν από ότιπι με τη δική της τήν άρρώστεια. Ήπεδλθηκε τόν έαυτο της. Μπχανικά, άρχισε να ζαναπαίρν τά καθήκοντά της στο νοικοκυρίο.

Πλλθός, κάθε άπόγνευμα, έρχονταν οι φιλενάδες της, να τη συλλυπηθούν. Ή Νέλλη κάθε βράδυ, όταν έπεφτε στο κρεβάτι της, έπιανε το κεφάλι της με τα δύο της χέρια για να θεβαιωθεί πως δεν όνειρευόταν, πως δεν είχε τρελλαθεί.

Ήλθθεια, ο' αυτήν είχε συμβή αυτή η συμφορά! Δική της άδελφή ήταν ή γυναίκα που κάνκε ζωντανή μπροστά στα μάτια της; Παίδι της άδελφής της ήταν το όρανό που έμενε δίπλα μια δεκάρα περιούσια, δίπλα άλλων προσάτη από αυτήν στον κόσμο;

Ένα όλόκληρο μίνα τόν πέρασε ή Νέλη, έτσι, σαν να έδλεπε ένα όνειρο έφιαιτικό. Έπειτα μονάχα κατώρθωσε να κλάψη. Τήν έκλαψε μέρες όλόκληρες, φώναζε σαν τρελή τήν άδελφή της, τράβουσε τα μαλλιά της.

Πέρασε επί τέλους και αυτή ή κρίσι. Μία μέρα, πού είδε το θάνη πύ κούρασμένον από άλλες φορές, της ήλθε μία ιδέα.

— Θάνη, είπε. Δεν μπορεί να σέ βλέπω να κουράζεσαι τόσο. Θέλω να έργασθώ και έγω.

— Έσύ; έκανε αυτός μ' ένα άχνό χαμόγελο. Πως μπορείς, έσύ, Νέλλη; Δεν έχεις ούτε το άπολυτήριό σου.

— Θα δώσω μαθήματα πιάνου. Είμαι προχωρημένη στο πιάνο. Θα μελετήσω να πάρω και ένα πτυχίον έν ανάγκη.

Ο θάνης έναντιώθηκε στην άρχή. Σιγά - σιγά όμως συνήθισε στην ιδέα. Και ή Νέλλη ριχτηκε στην μελέτη του πιάνου. Αυτό της έσωσε τα νεύρα της αυτές τις ημέρες που πένθους. Και μία μέρα, παρουνισόθηκε ή πρώτη μαθήτρια. Μία από τις παλές μαθήτριες των γαλλικών, της Άννας. Έπειτα παρουνισόθηκε και δεύτερη και τρίτη. Σε έξη μήνες έγιναν τέσσερες.

Τά κέρδη της Νέλλης δεν άρκοϋσαν βέβαια για τήν συντήρησι της μικρής Άννας. Όταν όμως κατώρθωσε ν' αγοράζει ένα ζευγαράκι παπουτσία του παιδιού, ή κανένα παιχνιδάκι, έννοιωσε μία χλωμή χαρά μέσα της.

Ο χειμώνας αυτός πέρασε έφιαλτικός, πιο θλιμμένος από τόν προηγούμενο. Ή Νέλλη καταλάβαινε πως ή ψυχή της έμοιαζε με πεταλούδα που είχε τσουρουφλίσει τα φτερά της. Ή φωτιά που είχε κάψει τήν Άννα, είχε κάψει και ένα κομμάτι της δικής της της ψυχής. Δεν ήθελε όμως να σταματήσει το μυαλό της ο' αυτή τη σκέψη. Είκε πολλά δουλειά από ότιπι βέβαια, και τα μαθήματα, άν και λίγα, τήν άπασχολούσαν άρκετά. Ή μελέτη του πιάνου έπειτα της έπαιρνε όλη τήν ημέρα. Ο καθηγητής της, μπροστά στην έπιμονή της, είχε άποφασίσει να τήν παρουνισάση για πτυχιακές εξετάσεις το καλοκαίρι κιόλας.

Με τις πρώτες ενοδιές της άνοιξης ή Νέλλη έννοιωσε για πρώτη φορά κάποια ζεστασιά στην καρδιά της. Έπειτα, τό καλοκαίρι, ζαλισμένη από δουλειά, έέχασε τήν λυπή της. Και ήλθε ή ημέρα των πτυχικών της εξετάσεων. Έπαιξε, σφίγγοντας τά δόντια της για να επιβλήθι στα νεύρα της. Και πέτυχε. Ήταν τώρα πτυ-

χιούχος του πιάνου, είχε επί τέλους και ποιο έφόδιο στη ζωή.

«ΘΑΝΗ, ΘΑ ΖΗΣΟΥΜΕ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ!»

Ψιλόβρεξε. Ή πρώτη βροχούλα του Σεπτεμβρι. Ο θάνης γύρισε το μεσημέρι και από το χτύπημα του στο κουδούνι καταλάβε πως ήταν χαρούμενος.

— Αγάπη μου, της είπε σφίγγοντάς τήν στην άγκαλιά του. Δεν μάς έέχασε ή χαρά, έννοια σου. Προβιβάστικα.

Ή Νέλλη ζαλιστηκε για μία στιγμή. Ήταν μία είδοι που δεν τήν περίμενε. Και ο θάνης της έζηήνοε.

Δεν της είχε πη τίποτε, για να της κά νη μία ευχάριστη έκπληξη. Τόν είκαν προβιάσει, χωρίς να είναι ή σειρά του, έτσι μονάχα για τήν αξία του. Ο καθηγητής του τού έδιδε έλπίδες για έδρα ύψηνητού.

— Μου είπε να έτοιμάσω μία έργασία. Τήν έργασία όμως αυτή έγώ τήν έχω έτοιμη. Είνε ζήτημα λίγων ημερών ίως, Νέλλη, και θα λέγεσαι κυρία ύψηνητού.

Και άλθθηκε, σε λίγον καιρό, πήρε τόν διορισμό. Ήταν ύψηνητής πρών πτήρη τά τριάντα του χρόνια.

Ή άναπάντεχη αυτή ευτυχία, έδωσε φτερά στη Νέλλη. Πέρασε τα χέρια της στο λαιμό του άνδρός της και φώναζε με τα μάτια δουρκωμένα.

— Θάνη, μ' όλα αυτά θα ζήσουμε ευτυχισμένοι. Ναί, δε μπορεί να μη μάς δώρη ευτυχία τώρα ή μοίρα. Μας τη χρωστάει.

— Μας τη χρωστάει; έκανε ο θάνης με αγαθή ειρυνεία. Δεν ξέρω άν είναι τόσο καλός πληρωτής ή μοίρα. Έχει άνοιχτούς λογαριασμούς με πολλούς ανθρώπους. Πάντως, γλυκεία μου γυναικούλα και έγω έχω τήν ιδέα πως τις μπόρες τις περάσαμε. Στάθηκεν γενναία. Με βοήθησε στις δύσκολες στιγμές, θάρρη μέρα να χαρής άληθινα.

— Θα τη ζήσω τη ζωή μου, όπως τήν όνειρευτηκες, φώναζε ή Νέλλη, νιώθοντάς το στήθος της να φουσκώνη με πόθο. Πόσα χρόνια είμαστε παντρεμένοι, θάνη; Τρία; έ; Πόσες λύπες δεν περάσαμε στα τρία αυτά χρόνια; Μα μπροστά μας έχομε ακόμα όλόκληρη ζωή.

Χοροπιδώντας σαν σπουργιτάκι μπήκε μέσα ή Μελίτα. Πίω της, ή Άλίνα, μωτρωμένη, όπως συνήθως.

Από τόν καιρό που είχε συμβή το δυστύχημα, ή Άλίνα είχε αλλάξει. Δεν γελούσε τρελλά, όπως άλλοτε. Πότε - πότε θυμόταν ακόμα και ζητούσε τ' ήμαρτά της. Μά τις περισσότερες φορές έδειχνε μία άνεζήγητη δυσπιστία, κάτι που στο τέλος

πίκραινε τή Νέλλη, όσο και νάλεγε πως ήταν μωρό ακόμα ή Άλίνα, ούτε πέντε χρόνων, και πως το δυστύχημα της είχε κλονήσει τήν ευαίσθητη καρδούλα της.

Τά Χριστούγεννα, άποφασίσαν να κάνουν δέντρο για να δώσουν κάποια χαρά στα παιδιά. Κάλεσαν λίγους πολύ στενούς φίλους, έβαλαν το ραδιόφωνο και τα παιδάκια χορεύαν.

Καθισμένη πίσω από το στολισμένο δένδρο, ή Νέλλη κούταζε τη Μελίτα. Ήταν χαριτωμένη ή μικρούλα, με το κουκλικό σωματάκι της, με το χλωμό, αλαβάστρινο μουτράκι της και με τα κερασάκια της χείλη. Ή Άλίνα χόρευε σά μεγάλη με τ' αγοράκια που είχαν καλέσει, σοβαρά, ιδιότροπη, άτίθασα, όπως πάντα.

Ή Νέλλη άναστενάσε με συγκίνηση. — Άν δεν είκαν μεσολαθήσει τόσο ή νατοί, είπε στο θάνη, τί ευτυχισμένη που θα μπορούσα να είμαι.

— Άσε τους νεκρούς, ίως να είναι πιο ευτυχισμένοι από μας. Μη τους λυπάσαι. Κάθονταν και οι δύο τους πίσω από το δέντρο και έννοιωθαν μία παράξενη διάθεση. Τό σπιτάκι τους φαίνονταν αλλοιώτικο, με το μεγάλο στολισμένο δέντρο άπόψε. Ποτέ δεν είχαν νιώσει τόσο κοντά τις καρδιές τους, όπως τη στιγμή αυτή, που μετά τόσα πένθη, τούς γελούσε πάλι ή χαρά.

— Άκουσε, Νέλλη, γλυκεία μου, είπε ο θάνης. Σου μιλά σοβαρά Τώρα πιά το μέλλον δεν με τρομάζει. Ή σταδιοδρομία μου είναι σίγουρη. Σήμερα ύψηνητής, αύριο καθηγητής. Σήμερα έπιμελητής στον Ευαγγελισμό, αύριο διευθυντής. Σήμερα τριάντα πελάτες, αύριο τριακόσιους. Έννοια σου. Τά πιο τρελλά σου όνειρα θα πραγματοποιηθούν. Δε θα μετανιώσης που με πήρες, Νέλλη.

Τόν εκύτταζε με λατρεία.

— Θυμάσαι, άποκρίθηκε, γελώντας κοριτσιότικα. Θυμάσαι, που θέλησα να σκοτωθώ;

— Τρελλοκόριτσο; Άν σκοτωνόσουν τότε, ποιος θα μου στόλιζε άπόψε τόν δέντρο;

Κυττάχθηκαν πάλι και οι ματιές τους έλεγαν πως δεν έδλεπαν τήν ώρα να μείνουν μόνοι. Μα τα παιδάκια φαίνονταν ένθουσιασμένα από τή διασκέδαί τους. Πιο άργα, ήλθαν και οι γονείς τους να τά πάρουν. Κοντά τα μικρά, κόλλησαν ευθυμία και οι μεγάλοι. Τό γραμμόφωνο κουρδίστηκε, πάλι. Κοντά τα μικροσκοπικά ζευγαράκια που χοροπιδούσαν και πατιόονταν, άρχισαν να χορεύουν και οι νεαροί γονείς.

Σε λίγη ώρα, άδαινε κανέναν πιας θρικόταν σε μία γωνία του Παραδείσου, όπου κοντά τ' άγγελούδια με τις άσπρες φτερουγιές, χόρευαν και χαρούμενα πνεύματα. Έτσι, ή άγνη χαρά έξαύλωνε όλες τις φυσιολογικές. Ή Νέλλη χόρευε διαρκώς σκεδόν με το θάνη. Δεν ήταν σωστό αυτό, το ήζεραν βέβαια, δεν ήταν σύμφωνο με τούς κανόνες της καλής συμπεριφοράς. Άλλά αισθάνονταν τέτοια ευτυχία, καθώς ήταν σιχαταγκαλία ομένοι, που τ' άψηφόυσαν όλα.

Τά κορμιά τους ήταν σελέτα, έλαστικά και τών δύο. Αυτός ψηλός, λεπτός, όλο νεύρο, αυτή άφράτη, με σάρκα τριζάπη από νειάτα και από υγεία. Οι κινήσεις τους ταίριαζαν, και όταν χόρευαν μαζί, ήταν τόσο όμορφο ζευγάρι, που προκαλούσαν τήν προσοχή.

Όταν έφυγαν οι ξένοι και κοιμήθηκαν τα παιδιά, χάρηκαν τήν αγάπη τους, σαν να ήταν πάλι νιόπαντροι.

Με τα καστανά της μαλλιά λυτά, άκουμ πιωμένη στον ύμνο του αγαπημένου της, ή Νέλλη ψιθύριζε:

— Θάνη, όταν θάμαστε πολύ γέροι και οι δύο, πως θα χαιρόμαστε τη ζωή μας;

— Έχουν χαρές και τα γειρατειά, Νέλη. Μα θα άργήσουμε τόσο να γεράσουμε...

Γέλασαν και οι δύο τους άν παίδα.

Ο θάνης είπε έπειτα, μισοαστεία και μισοσοβαρά:

— Έχω τήν ιδέα πως δε θα γεράσω, Νέλλη.

— Γιατί; έκανε αυτή, γελώντας. Θα είσαι ο θάουστ; Θα κάνης συμφωνία με το διάβολο;

— Όχι, άποκρίθηκε γελώντας και ο θάνης. Θα κάνω όμως ίσως συμφωνία με το Χάρο, να με πάρη νείο.

Γύρισε άπότομα και τόν εκύτταζε στα μάτια ή Νέλλη. Ή φωνή του θάνη ήταν γελαστή, τα μάτια του όμως ήταν σοβαρά...

— Θάνη! φώναζε ή Νέλλη τρομαγμένη σκεδόν. Τί έπαθες; Γιατί λες αυτά τα θλιβερά λόγια ζαφνικά;

— Ξέρω κι' έγω, Νέλλη; Έτσι μου ήλθε. Ίσως έπειδή αισθάνομαι κούρασι προμερή άπόψε.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ή συνέχεια.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ — της αγάπης

ΠΕΡΣΙΚΟΣ ΘΥΛΟΣ

Πρό πολλών ετών ζούσε στο Ήσπαχάν ένας μεγάλος και τρανός άρχοντας, με άμέτρητα πλούτη. Ταγκούτ τόν έλεγαν και όλοι τόν σέβονταν για τήν αξία του, τόν αγαπούσαν για τήν καλωσύνη του, και τόν έβουμάζαν για τήν σοφία του.

Ο Ταγκούτ είχε μία κόρη, τήν Δογανδάρ, που ήταν πιο όμορφη κι' απ' το φεγγάρι μιάς άστυουατικής νύχτας. Πολλοί από τούς άρχοντες της περιφέρειας, βαμπαυένοι απ' τήν καλλονή της και τα πλούτη του πατέρα της, ζήτησαν να τήν κάνουν γυναίκα τους. Μα ο Ταγκούτ είχε δώσει στην κόρη του το δικαίωμα να διαλέξη μόνη της τόν άνδρα της. Και δεν μετανόησε γι' αυτό.

Ή Δογανδάρ έβλεπε στο άρχοντικό του πατέρα της πολλά όρατα παλληκάρια, πλούσια και έξυπνα, που όλα φρόντιζαν πώς να τήν περιποιηθούν. Έκείνη όμως δεν έδειχνε σε κανένα ξεχωριστή προτίμηση. Φαίνονταν σά να περιμένε ύπομονητικά εκείνον που θα κατώρθωνε με μία μονάχα ματιά του να της χαρίση τήν γλυκεία άνατριχίλα της αγάπης.

Ένα απ' τα παλληκάρια του Ήσπαχάν, τόν είχε βάλει πείσμα να τήν κάνει γυναίκα του.

— Θα τήν πάρω, θέλει δεν θέλει! έλεγε στους φίλους του.

Τά πλούτη της δεν τού έκαναν καμμία εντύπωση γιατί κι' αυτός ήταν πολύ πλούσιος. Έκείνο που λαχταρούσε ή καρδιά του ήταν ή ίδια ή Δογανδάρ, ή πενταμόρφη αυτή κοπέλλα που είχε μιάτα μαύρα σαν τήν άναστρη νύχτα.

Μία μέρα, ένας πραγματευτής στάθηκε μπροστά στο άρχοντικό του Ταγκούτ. Ή Δογανδάρ ήταν εκείνη τη στιγμή στο παράθυρο και μόλις τήν είδε ο πραγματευτής της είπε:

— Θέλεις, όραία μου, μεταξωτά καντημένα με μπρισίμι, που δεν τά άντικρουσε το φός του ήλιου για να μη χάσουν τη λάμψη τους;

Με τήν πρώτη ματιά του έρριξε στο μελαψό πρόσωπο του πραγματευτή και στη λυγρή κορμοστασιά του, ή Δογανδάρ κατάλαβε, απ' τά δυνατά χτυπήματα που έννοιωσε στην καρδιά της, ότι αυτός ήταν ο νέος που περίμενε τόσο καιρό.

— Από δώ είσαι πραγματευτής; τόν ρώτησε με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση.

— Όχι, κυρά μου! άποκρίθηκε εκείνος, ταραγμένος απ' τήν όμορφιά και τη φωνή της κοπέλλας. Είμαι ξένος περστικός και λέγομαι Φαντέλ... Θα πάρης λοιπόν μεταξωτά;

— Μεταξωτά έχω πολλά, πραγματευτή. Άν θέλγς όμως έλα έπάνω να σου δώσω ένα σερμπέτι και να ξεκουραστής λιγάκι.

— Ποτέ το σερμπέτι δεν θα με γλυκάνη και δεν θα με δροσίση τόσο, όσο τα καλά σου λόγια...

Μετά χαρές όμως θα το δεχθώ...

...Μία ώρα ήταν άρκετή για να καταλάβουν οι δύο νέοι πως ήσαν πλασμένοι ο ένας για τόν άλλον.

Ή Δογανδάρ έτρεξε τότε στην άγκαλιά του πατέρα της και τού είπε δακρύζοντας από χαρά, πως είχε βρη επί τέλους το παλληκάρι που περίμενε τόσο καιρό, για να τού χαρίση τήν καρδιά της.

Ο πατέρας της χαμογέλασε και ζήτησε να ήδη τόν νέο αυτόν. Μόλις άντάλλαξε μερικά λόγια μαζί του, κατάλαβε τήν αξία του και χωρίς να λυπηθι καθόλου που ή προτίμησι της κόρης του έπαισε ο' ένα ταπεινό πραγματευτή, ελόγησε τόν Άλλάχ που έδωσε τόση φρόνησι της κόρης του, ώστε να μπορεί να διαλέξη μόνη της τόν άνδρα της.

Όταν μαθεύτηκε στην πολιτεία πως ή Δογανδάρ άρραβωνίστηκε μ' ένα φτωχό πραγματευτή, όλοι εκείνοι που όνειροπολούσαν να τήν κάνουν γυναίκα τους θύμωσαν και

περισσότερο απ' όλους ο Χιαρκάν, ο όποιος όμως δεν άπελπίστηκε.

—Θα τόν σκοτώσω! έίπε. Κι' έβαλε ανθρώπους του να παραφυλάξουν, στο μεγάλο δάσος που βρισκόταν έξω απ' τήν πολιτεία, για να θανατώσουν τόν Φαντέλ.

Ένα βράδυ, ενώ ο Χιαρκάν περίμενε στον πυργό του τούς άνθρώπους του, που θα τού άνήγγελλαν πως ο αντίπαλός του δεν ζούσε πιά, τούς είδε να έπιστρέφουν τρομαγμένοι και λαχανιασμένοι.

—Τί άπέγινε, λοιπόν; τούς ρώτησε. Τόν σκοτώσατε;

—Πώς να τόν σκοτώσωμε, άρχοντά μου! τού άποκρίθηκε ένας απ' τούς ανθρώπους του. Μας έβαλες να ξεκάνωμε ένα γίγαντα, έναν άνθρωπο τρεις φορές ψηλότερο από έμάς!... Μόλις τόν είδαμε, τού βάλαμε στα πόδια!

—Έισθε τρελλοί! φώναξε ό Χιαρκάν, άφρίζοντας απ' το κακό του. Ο άνθρωπος αυτός έχει το μπόι της τόν άνδρα της. Και δεν μετανόησε γι' αυτό.

Ή Δογανδάρ έβλεπε στο άρχοντικό του πατέρα της πολλά όρατα παλληκάρια, πλούσια και έξυπνα, που όλα φρόντιζαν πώς να τήν περιποιηθούν. Έκείνη όμως δεν έδειχνε σε κανένα ξεχωριστή προτίμηση. Φαίνονταν σά να περιμένε ύπομονητικά εκείνον που θα κατώρθωνε με μία μονάχα ματιά του να της χαρίση τήν γλυκεία άνατριχίλα της αγάπης.

Ένα απ' τα παλληκάρια του Ήσπαχάν, τόν είχε βάλει πείσμα να τήν κάνει γυναίκα του.

— Θα τήν πάρω, θέλει δεν θέλει! έλεγε στους φίλους του.

Τά πλούτη της δεν τού έκαναν καμμία εντύπωση γιατί κι' αυτός ήταν πολύ πλούσιος. Έκείνο που λαχταρούσε ή καρδιά του ήταν ή ίδια ή Δογανδάρ, ή πενταμόρφη αυτή κοπέλλα που είχε μιάτα μαύρα σαν τήν άναστρη νύχτα.

Μία μέρα, ένας πραγματευτής στάθηκε μπροστά στο άρχοντικό του Ταγκούτ. Ή Δογανδάρ ήταν εκείνη τη στιγμή στο παράθυρο και μόλις τήν είδε ο πραγματευτής της είπε:

— Θέλεις, όραία μου, μεταξωτά καντημένα με μπρισίμι, που δεν τά άντικρουσε το φός του ήλιου για να μη χάσουν τη λάμψη τους;

Με τήν πρώτη ματιά του έρριξε στο μελαψό πρόσωπο του πραγματευτή και στη λυγρή κορμοστασιά του, ή Δογανδάρ κατάλαβε, απ' τά δυνατά χτυπήματα που έννοιωσε στην καρδιά της, ότι αυτός ήταν ο νέος που περίμενε τόσο καιρό.

— Από δώ είσαι πραγματευτής; τόν ρώτησε με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση.

— Όχι, κυρά μου! άποκρίθηκε εκείνος, ταραγμένος απ' τήν όμορφιά και τη φωνή της κοπέλλας. Είμαι ξένος περστικός και λέγομαι Φαντέλ... Θα πάρης λοιπόν μεταξωτά;

— Μεταξωτά έχω πολλά, πραγματευτή. Άν θέλγς όμως έλα έπάνω να σου δώσω ένα σερμπέτι και να ξεκουραστής λιγάκι.

— Ποτέ το σερμπέτι δεν θα με γλυκάνη και δεν θα με δροσίση τόσο, όσο τα καλά σου λόγια...

Μετά χαρές όμως θα το δεχθώ...

...Μία ώρα ήταν άρκετή για να καταλάβουν οι δύο νέοι πως ήσαν πλασμένοι ο ένας για τόν άλλον.

Ή Δογανδάρ έτρεξε τότε στην άγκαλιά του πατέρα της και τού είπε δακρύζοντας από χαρά, πως είχε βρη επί τέλους το παλληκάρι που περίμενε τόσο καιρό, για να τού χαρίση τήν καρδιά της.

Ο πατέρας της χαμογέλασε και ζήτησε να ήδη τόν νέο αυτόν. Μόλις άντάλλαξε μερικά λόγια μαζί του, κατάλαβε τήν αξία του και χωρίς να λυπηθι καθόλου που ή προτίμησι της κόρης του έπαισε ο' ένα ταπεινό πραγματευτή, ελόγησε τόν Άλλάχ που έδωσε τόση φρόνησι της κόρης του, ώστε να μπορεί να διαλέξη μόνη της τόν άνδρα της.

Όταν μαθεύτηκε στην πολιτεία πως ή Δογανδάρ άρραβωνίστηκε μ' ένα φτωχό πραγματευτή, όλοι εκείνοι που όνειροπολούσαν να τήν κάνουν γυναίκα τους θύμωσαν και

περισσότερο απ' όλους ο Χιαρκάν, ο όποιος όμως δεν άπελπίστηκε.

—Θα τόν σκοτώσω! έίπε. Κι' έβαλε ανθρώπους του να παραφυλάξουν, στο μεγάλο δάσος που βρισκόταν έξω απ' τήν πολιτεία, για να θανατώσουν τόν Φαντέλ.

Ένα βράδυ, ενώ ο Χιαρκάν περίμενε στον πυργό του τούς άνθρώπους του, που θα τού άνήγγελλαν πως ο αντίπαλός του δεν ζούσε πιά, τούς είδε να έπιστρέφουν τρομαγμένοι και λαχανιασμένοι.

—Τί άπέγινε, λοιπόν; τούς ρώτησε. Τόν σκοτώσατε;

—Πώς να τόν σκοτώσωμε, άρχοντά μου! τού άποκρίθηκε ένας απ' τούς ανθρώπους του. Μας έβαλες να ξεκάνωμε ένα γίγαντα, έναν άνθρωπο τρεις φορές ψηλότερο από έμάς!... Μόλις τόν είδαμε, τού βάλαμε στα πόδια!

—Έισθε τρελλοί! φώναξε ό Χιαρκάν, άφρίζοντας απ' το κακό του. Ο άνθρωπος αυτός έχει το μπόι της τόν άνδρα της. Και δεν μετανόησε γι' αυτό.

Ή Δογανδάρ έβλεπε στο άρχοντικό του πατέρα της πολλά όρατα παλληκάρια, πλούσια και έξυπνα, που όλα φρόντιζαν πώς να τήν περιποιηθούν. Έκείνη όμως δεν έδειχνε σε κανένα ξεχωριστή προτίμηση. Φαίνονταν σά να περιμένε ύπομονητικά εκείνον που θα κατώρθωνε με μία μονάχα ματιά του να της χαρίση τήν γλυκεία άνατριχίλα της αγάπης.

Ένα απ' τα παλληκάρια του Ήσπαχάν, τόν είχε βάλει πείσμα να τήν κάνει γυναίκα του.

— Θα τήν πάρω, θέλει δεν θέλει! έλεγε στους φίλους του.

Τά πλούτη της δεν τού έκαναν καμμία εντύπωση γιατί κι' αυτός ήταν πολύ πλούσιος. Έκείνο που λαχταρούσε ή καρδιά του ήταν ή ίδια ή Δογανδάρ, ή πενταμόρφη αυτή κοπέλλα που είχε μιάτα μαύρα σαν τήν άναστρη νύχτα.

Μία μέρα, ένας πραγματευτής στάθηκε μπροστά στο άρχοντικό του Ταγκούτ. Ή Δογανδάρ ήταν εκείνη τη στιγμή στο παράθυρο και μόλις τήν είδε ο πραγματευτής της είπε:

— Θέλεις, όραία μου, μεταξωτά καντημένα με μπρισίμι, που δεν τά άντικρουσε το φός του ήλιου για να μη χάσουν τη λάμψη τους;

Με τήν πρώτη ματιά του έρριξε στο μελαψό πρόσωπο του πραγματευτή και στη λυγρή κορμοστασιά του, ή Δογανδάρ κατάλαβε, απ' τά δυνατά χτυπήματα που έννοιωσε στην καρδιά της, ότι αυτός ήταν ο νέος που περίμενε τόσο καιρό.

— Από δώ είσαι πραγματευτής; τόν ρώτησε με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση.

— Όχι, κυρά μου! άποκρίθηκε εκείνος, ταραγμένος απ' τήν όμορφιά και τη φωνή της κοπέλλας. Είμαι ξένος περστικός και λέγομαι Φαντέλ... Θα πάρης λοιπόν μεταξωτά;

— Μεταξωτά έχω πολλά, πραγματευτή. Άν θέλγς όμως έλα έπάνω να σου δώσω ένα σερμπέτι και να ξεκουραστής λιγάκι.

— Ποτέ το σερμπέτι δεν θα με γλυκάνη και δεν θα με δροσίση τόσο, όσο τα καλά σου λόγια...

Μετά χαρές όμως θα το δεχθώ...

...Μία ώρα ήταν άρκετή για να καταλάβουν οι δύο νέοι πως ήσαν πλασμένοι ο ένας για τόν άλλον.

Ή Δογανδάρ έτρεξε τότε στην άγκαλιά του πατέρα της και τού είπε δακρύζοντας από χαρά, πως είχε βρη επί τέλους το παλληκάρι που περίμενε τόσο καιρό, για να τού χαρίση τήν καρδιά της.

Ο πατέρας της χαμογέλασε και ζήτησε να ήδη τόν νέο αυτόν. Μόλις άντάλλαξε μερικά λόγια μαζί του, κατάλαβε τήν αξία του και χωρίς να λυπηθι καθόλου που ή προτίμησι της κόρης του έπαισε ο' ένα ταπεινό πραγματευτή, ελόγησε τόν Άλλάχ που έδωσε τόση φρόνησι της κόρης του, ώστε να μπορεί να διαλέξη μόνη της τόν άνδρα της.

Όταν μαθεύτηκε στην πολιτεία πως ή Δογανδάρ άρραβωνίστηκε μ' ένα φτωχό πραγματευτή, όλοι εκείνοι που όνειροπολούσαν να τήν κάνουν γυναίκα τους θύμωσαν και

περισσότερο απ' όλους ο Χιαρκάν, ο όποιος όμως δεν άπελπίστηκε.

—Θα τόν σκοτώσω! έίπε. Κι' έβαλε ανθρώπους του να παραφυλάξουν, στο μεγάλο δάσος που βρισκόταν έξω απ' τήν πολιτεία, για να θανατώσουν τόν Φαντέλ.

Ένα βράδυ, ενώ ο Χιαρκάν περίμενε στον πυργό του τούς άνθρώπους του, που θα τού άνήγγελλαν πως ο αντίπαλός του δεν ζούσε πιά, τούς είδε να έπιστρέφουν τρομαγμένοι και λαχανιασμένοι.

—Τί άπέγινε, λοιπόν; τούς ρώτησε. Τόν σκοτώσατε;

—Πώς να τόν σκοτώσωμε, άρχοντά μου! τού άποκρίθηκε ένας απ' τούς ανθρώπους του. Μας έβαλες να ξεκάνωμε ένα γίγαντα, έναν άνθρωπο τρεις φορές ψηλότερο από έμάς!... Μόλις τόν είδαμε, τού βάλαμε στα πόδια!

—Έισθε τρελλοί! φώναξε ό Χιαρκάν, άφρίζοντας απ' το κακό του. Ο άνθρωπος αυτός έχει το μπόι της τόν άνδρα της. Και δεν μετανόησε γι' αυτό.

Ή Δογανδάρ έβλεπε στο άρχοντικό του πατέρα της πολλά όρατα παλληκάρια, πλούσια και έξυπνα, που όλα φρόντιζαν πώς να τήν περιποιηθούν. Έκείνη όμως δεν έδειχνε σε κανένα ξεχωριστή προτίμηση. Φαίνονταν σά να περιμένε ύπομονητικά εκείνον που θα κατώρθωνε με μία μονάχα ματιά του να της χαρίση τήν γλυκεία άνατριχίλα της αγάπης.

Ένα απ' τα παλληκάρια του Ήσπαχάν, τόν είχε βάλει πείσμα να τήν κάνει γυναίκα του.

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

"Αχ, αυτός... Ο ΤΟΤΟΣ!..."

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Τοτός 13 ετών.
Ο Μπαμπάς: 38 ετών.
Η μαμά: 42 ετών.
Η Έξασέλη: 22 ετών.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Η ολκονέγεια γεμιάζει. "Ο Τοτός σκαλίζει το πιάτο του ανόρεχτα".

Το τ ο τ ο ς.—Δεν πεινώ άλλο, μαμά.

Μ α μ α.—Φυσικά! "Όλο το απόγευμα έτρωγες κοραμέλ-λες!... Νά μου κάνεις τη χάρη ν' αδειάσεις το πιάτο σου."

Το τ ο τ ο ς.—Άφου δεν πεινώ άλλο;

Μ α μ α.—Αν ήταν γεμάτο σο κολάτες θα τις έτρωγες.

Το τ ο τ ο ς.—Τό ρωτάς!...

Μ α μ α.—"Ελα, Τοτό μου, εσύ που είσαι καλό παιδί, φάε τα μακαρόνια σου."

Το τ ο τ ο ς.—(ασυγκίνητος).—Δεν τ'ά τρώω!

Μ α μ α.—"Αν δέ τ'ά φας θα τις φάς! (Άπειλητική): Τί προτιμάς από τα δυό; Λέγε..."

Το τ ο τ ο ς.—Κομπόστα δομάσκηνο!

Μ α μ α.—"Εννοώ να γίνεται εκείνο που λέω! Νά φας γρήγορα τα μακαρόνια σου! (Τρομακτική).—Ο Τοτός ξαναπαίρνει το πιάτο του και σκαλίζει τα μακαρόνια ανόρεχτα. Βάζει κανένα στο στόμα του και το ξαναφάει εν στο πιάτο. Την ίδια στιγμή χτυπάει η πόρτα και εμφανίζεται η Άμαλία, η εξασέλη της μαμάς κρατώντας μια βολιτσα στο χέρι της).

Μ α μ α.—Εσύ είσαι Άμαλία;

Το τ ο τ ο ς.—"Α! Η θεία Άμαλίτσα με τη θαλίτσα!"

Μ α μ α.—Πώς ήταν αυτό το ξαφνικό;

Το τ ο τ ο ς.—"Ηρθα απ' το

χωριό για να βγάλω κάτι χαρτιά για τη σύσταξη του συγγραμμένου του πατέρα μου... (Τους φιλεί όλους).

Μ α μ α.—Σε καλή ώρα ήρθες. Θα πεινάς βέβαια... Κάθισε να φας..."

Λ ι α.—Αν δεν σας δίνω θάρρος...

Μ α μ α.—Μπα σε καλό σου Άμαλία! Τι είνε αυτά που λές! Αφίστε τα πράγματα σου εκεί στη γωνιά!...

(Ενώ η Άμαλία τοποθετεί τη θαλίτσα της σε μια άκρη, η μαμά παίρνει το πιάτο του Τοτού και με ταχυδακτυλουργική ταχύτητα το αδειάζει μέσα στην πιστέλα).

Το τ ο τ ο ς.—Τι καλά! Τι καλά! (Χτυπάει τα χέρια του μαρούμενο). Πόσο σ' αγαπώ θεία Άμαλία!

Λ ι α.—(κάνοντας δίπλα του και το χαιδεύει τα μαλλιά).

Κι εγώ σ' αγαπώ Τοτό μου! Είσαι παντοίως καλό παιδί; (Γράμματα με δρεξί). Περιφάρμα τα μακαρόνια σου!

Το τ ο τ ο ς.—Εμένα μου λές!

Μ α μ α.—(αυστηρά).—Τοτό! Δε σου είπα να μη μεταχειρίζεσαι φράσεις που τις ακούς απ' τα παιδιά του δρόμου;

Λ ι α.—Μην τον μαλ'λώνεις τον καμένο..."

Μ α μ α.—Δε μου λές, αλήθεια που θα μείνεις άποψ;

Λ ι α.—Μά λογαριάζω να πάω σε κανένα ξενοδοχείο...

Μ α μ α.—"Αστείεςσαι, έββαι Άμαλία! Θα κοιμηθείς εδώ! Δεν ντρέπεσαι να λές ότι θα πάς σε ξενοδοχείο; Η αλήθεια έββαια είνε ότι εδώ δεν έχουμε μεγάλη εύρυχωρία, θα βουλεύουμε όμως..."

Θα κοιμηθείς στο κρεβάτι του Τοτού κι εμείς θα πάρουμε τον μικρό στο κρεβάτι μας.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Υστερα από μια ώρα η έξασέλη κοιμάται ξεπλωμένη στο κρεβάτι του Τοτού. Στην άλλη άκρη του δωματίου ο μπαμπάς και η μαμά έχουν πλαγιάσει στο μεγάλο κρεβάτι του, με τον Τοτό στο μέσο).

Το τ ο τ ο ς.—Καλά που το θυμήθηκα μπαμπά!

Μ α μ α.—Τι θυμήθηκες τέτοια ώρα;

Το τ ο τ ο ς.—Κάτι που μάς ρησε ο δάσκαλος. Δεν μου λές, όταν οι Γαλάται έφθασαν στο Παρίσι...

Μ α μ α.—"Ν' αφήσεις ήσυχοι τους Γαλάτας κι εμείς

και να κοιμηθείς! Το τ ο τ ο ς.—Νυστάζω με διωξ έμεις... Πάμε λοιπόν και κοιμησού!

Το τ ο τ ο ς.—(κάνοντας τον κουφό).—Άφου δεν θέλεις μπαμπά να μου πεις τίποτε για τους Γαλάτας δεν μου λές κανένα παραμύθι;

Μ α μ α.—Δεν είσαι σ'α καλά σου παιδί μου! Νά σου πω παραμύθι τέτοια ώρα!

Το τ ο τ ο ς.—Τότε πές μου κανένα τραγουδάκι!

Μ α μ α.—Τοτό, δεν παύεις; Θά σε δείρω...

Το τ ο τ ο ς.—Καλά, δεν θα ξαναμιλήσω! Αφίστε με όμως να παίζω λίγο με το ταμπουρλό που μου έφερε η θεία Άμαλία!

Μ α μ α.—Τί σ' έπιασε πάλι;

Το τ ο τ ο ς.—Ζεσταίνονται!

Μ α μ α.—Τοτό, θα με πιάσουν τα νεύρα μου και ξέρεις τι θα πάθεις τότε;

Το τ ο τ ο ς.—Ξέρω... Μά τώρα δεν φοβάς τις παντόφλες σου!

Μ α μ α.—Κατεβαίνω από το κρεβάτι και τις παίρνω!

Το τ ο τ ο ς.—Μη μαζέμα μου, γιατί θα κρυθώ!

Μ α μ α.—Θά κρυθώ εγώ, μά εσύ θα σε κάνουν ν' ανάμειξ απ' το έλλο!

Μ α μ α.—(άναστενάζοντας).—Τί μαρτύριο είνε αυτό το παιδί! Θα το σπάζω στο έλλο...

Το τ ο τ ο ς.—Κι' εγώ θα φωνάξω πώς δούσατε στη θεία Άμαλία κι έφαγε τ' απόφαγιά μου!

(Έξω φρενών ο μπαμπάς σηκώνει το χέρι του. Δεν βλέπει όμως καλά και μέσα στο σκοτάδι τον μπλάσ τον τρώει κατά λάθος η γυναίκα του).

Μ α μ α.—"Αχ!... Γρουσουζή! Βάνουμε! Μουπάσες τη μασέλα μου!..."

Λ ι α.—(τρομαγμένη).—Τί συμβαίνει;

Το τ ο τ ο ς.—Τα μακαρόνια που-φάγαμε...

(Δεύτερος μπαμπάς. Μά τον τρώει κι αυτόν η μαμά. Το σπiti άναστατώνεται. Η θεία Άμαλία σηκώνεται, ντύνεται και παίρνει τη θαλίτσα της).

Μ α μ α.—Πού πάς;

Λ ι α.—"Σ' ένα ξενοδοχείο... Σ' το ύπαιθρο... Σ' το άουλο των άστέρων!..."

Π. ΒΙΡΖΙΑ

Αι κοσμικαί επιδράσεις κατά την εβδομάδα από 29ης Μαΐου έως 4 Ιουνίου, ως ακολούθως: Ήραι κατάλληλοι:

1) Διά τας υποθέσεις και τας επιχειρήσεις σας: 12 — 2 μ.μ. της Κυριακής (30) και 4 — 6.15 μ.μ. της Τετάρτης (2).

2) Διά χρηματικά ζητήματα: 10 π.μ. — 12.30 μ.μ. του Σαββάτου (29) και 4 — 7 μ.μ. της Τετάρτης (2).

3) Διά την αγοράν λαχείων: 8.30 — 10.45 π.μ. της Δευτέρας (31) και 1.30 — 3 μ.μ. της Παρασκευής (4).

4) Διά τας αισθηματικά ζητήματα: 5 — 8 μ.μ. της Τρίτης (1) και 10 — 11.15 π.μ. της Τετάρτης (2).

5) Διά γάμους ή άρραβώνας: 2 — 5 μ.μ. της Δευτέρας (31) και αι αυτά ήραι της Πέμπτης (3).

6) Διά τα τυχερά παιχνίδια: 7 — 9 μ.μ. της Κυριακής (30) και 8—11 μ.μ. της Πέμπτης (3).

7) Διά το μέλλον σας: 8 — 9 π.μ. του Σαββάτου (29), 3 — 5 μ.μ. της ίδιας ημέρας και 6—8 μ.μ. της Παρασκευής (4).

ΑΙ ΔΙΑΠΗΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

Απριλιάτικο Λουλοβί. Φ. Κ.—Είστε πιστή, μεγαλόφυχη, ελκρινής, ενθουσιώδης, έτοιμη να θυσιάσθετε για το ιδανικό σας. Είθετε αξιωματική και όλοι επιζητούν τη συντροφιά σας. Η γενναίωδία σας φθάνει μέχρι σπαταλής και για το λόγο αυτό, πολλές φορές θα δοκιμάζετε οικονομικές δυσχέρειες, το καλό σας όμως άσπερ θα επιβλέπη πάντα και πάλι θ' άνακτατε τα χαμένα. Θα παντρευθείτε νέα και από έρωτα και θα ευτυχίσετε στο γάμο σας.

Βόρειον Σουηδόν.

Είθετε γεμάτος αυτοπεποίθηση, μεγαλόφρων, συνετός, τολμηρός, ελκρινής, πιστός και ευγενούς χαρακτήρος. Ένθουσιάζεστε εύκολα για ανώτερη ζητήματα, υποστηρίζετε με υπερβολική ζωηρότητα τις αντιλήψεις σας και σχεδιάζετε πάντα περισσότερα από όσα μπορείτε να φέρετε εις πέρας. Έν σχέσει προς το έτερον φύλον, είθετε υπέρ το δέον ευέξαπτος και καταστήσας στας συμπάσεις σας. Η συζυγική σας ζωή θα είνε ήρεμη και αρμονική. Θα άποκτήσετε όλικην ανεξαρτησίαν.

Απογοητευμένην

Υπαρξίν. Δ. Φ.—Θά έχετε στη ζωή σας ερωτικές περιπέτειες και θα παντρευθείτε από έρωτα, σε νεαρή ηλικία, δεν μπορεί όμως να σας πώ άν με τον άνθρωπο που αγαπάτε τώρα. Έχετε φίλους οι οποίοι θα σας υποστηρίξουν στη ζωή σας, αλλά κι' έχθρους. Για τη δικαστική σας υπόθεση, δυστυχώς δεν μπορεί να σας πώ ποιάν εξέλιξη θά λάβη. Γρήγορα θά άποκτήσετε όλικην ανεξαρτησία και όλα τα αγαθά της ζωής τα οποία πολύ αγαπάτε.

Ζοζέφιν Ρενέ. 7.—Αγαπάτε το χριμα την πολυτέλεια και τις άνόσεις. Είθετε ντροπαλή και σεμνή και έχετε κάποια δυστυχία. Θά αγαπήσετε και θά αγαπηθείτε και θά ευτυχίσετε στον γάμο. Θά άποκτήσετε πολλά παιδιά, τα οποία όμως θά σας δώσουν πολλές φροντίδες. Η ύγεια σας είνε καλή και θά ζήσετε πολλά χρόνια. Δεν προβλέπω ότι θά σας πέση κανένα λαχείο. Είθετε τυχερή. Εξοικίση σας ημέρα η Δευτέρα, χρώμα σας το πράσινο, λίθος σας το ρουμίνι.

Δρ ΚΑΜΑ

ΥΓΙΕΙΝΗ

ΕΛΑΤΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΤΗΘΟΥΣ

Στα περισσότερα γράμματα που παίρνω, εκτός των άλλων σχετικών ερωτημάτων για ζητήματα υγιεινής και καλλωπισμού, πολλές αναγνωστρίες μου ζητούν συμβουλές και για την θεραπεία ο περτοφίας των μαστών ή αντίθετως για την άστροφία τούτων. Περιγράφουν μέσα στα γράμματα των αυτά, με τα μελανώτερα χρώματα την άστροφία και την άστροφία που νιώθουν για το άστροφικό έλλειμμα των, ζητώντας άμεσο καιρική θεραπεία. Γι' αυτό και εγώ, άπεφάσισα σήμερα, έφθον δεν μπορεί πιά λόγω έλλειψως χώρου για την δημοσίευση των απαντήσεών μου, να άπαντώ στην κάθε μία ιδιαίτερώς επί της περιπτώσεως της, να σας γράψω έν συντομία για τις αίτιες που προκαλούν τα έλλειμματα αυτά, καθώς και τα μέσα για την βελτίωσή και την βελτίωσή των.

Και πρώτα ως μιλώσαμε για την υπερτροφία των μαστών.

Η υπερτροφική αύξηση των μαστών δεν όφειλεται στην υπερτροφία του μαστικού άδένους που μπορεί να είνε φύσει άστροφικός ή σκληρωτικός, αλλά στην άναπτυξη του λίπους μέσα στο όποιον όστος περιελίσσεται και το όποιον λίπος αναλόγως της άναπτυξέως του προκαλεί μικρά ή μεγάλην αύξηση και συνεπώς χαλάρωσι των μαστών. Αυτό το λίπος άναπτύσσεται πολύ μόνο στις παχείες γυναίκες; Όχι, αλλά και στις άδύνατες. Αίτια που προκαλούν την υπερτροφία και την χαλάρωσι των μαστών είνε: Πολυτομία, άκανόνιστες θεραπευτικές μελλάσεις, που έπιφέρουν μεγαλύτερη χαλάρωση, άσφυγη συγκρατήσεως των μαστών από παιδικής ηλικίας με στυνείν, οι πολλές έκτρώσεις και τέλος η προδιάθεσις του άτόμου προς ένα ποθήκευσι τοπικώς του σωματικού λίπους.

Μέσα για την θεραπεία του άστροφικού αυτού έλλειμματος της υπερτροφίας των μαστών η έπισημη διαβέτι: Άλοιφή για την τοπική καταστροφή και διάλυσι του λίπους, ύγρα φαρμακευτικά για την τόνωση και την σύσφιξη του δερμάτος των μαστών και την έφαρμωγή των υπεριωδών ακτίνων. Πάντως, μόνον κατόπιν μακράς και έπιμονής έφαρμωγής των, άρχίζουν να φαίνονται έκδηλα τα άποτελέσματα. Γι' αυτό συνιστάται άπόλυτος έπιμονή επί της θεραπείας και σημαντική έπιμονή για να έπιτευχθούν άποτελέσματα.

Στην έκπεσσομένη όμως και τερατώδη υπερτροφία γίνεται χειρουργική έπέμβασις, διά της όποις άσφαίρειται το περίε το μαστικό άδένος υπερβολικό λίπος και το περιττό πλέον δέρμα του μαστού. Το μεμονώμενη της χειρουργικής έπέμβασως είνε οι μετεχειρουργικές όλλες και η άκανόνιστος θέσις της θηλής (προς τα άνω, στροφική ή προς τα κάτω), πράγματα που προκαλούν άστροφικότητα.

Κατωτέρω, σάς γράφω μια άστροφισματική συσταγή για την σύσφιξη και τόνωσι του δερμάτος των μαστών. Προληπτικώς είνε καλόν να την χρησιμοποιήσας άσπερ παρατηρούν άρρωσμένην χαλάρωσι έπίσης δε πρέπει να χρησιμοποιήται και μετά τήν άπογοηστικισμόν. Ών έλ 60 γραμ., άν νισιτέλ ν' άμαλκίσι βερτάμπλ 60 γραμ., Άλουν 15 γραμ.

Με μια μαλακή δούρτσα ή μ' ένε σφουγγάρι, βρεγμένα στην

λουζόν, κάνετε μερικές έντριβες κάθε πρωί των μαστών, με κυκλικές πάντοτε κινήσεις και με κατεύθυνσι ές ένν κάτω προς τα άνω.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Για την άστροφία των μαστών και την βελτίωσιν της.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

Ίατρος Δερματολόγος

Η ΦΙΛΗ

ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

Έμπιστευτικός Μονόλογος

Τ'συμβαίνει πολλές φορές στη ζωή, έκεί που άπάρχει άπολαύς άδυνατι την εύτυχία σου και κάνεις όνειρα για να την έπαύσης και να την παρατείνης, ένα έσπυρικό γεγονός να σου άσπαστάσει τα πάντα. Κάτι τέτοιο συνέβη σέ μένα. Ένώ άμείνων άπελάμβανα τις χαρές που μου χάριζε η άγάπη μας μ' έκείνον η άποκαλύψις ένός μυστικού που άφωρά την περασμένη του ζωή, με ναστάτωσε κυριολεκτικά και μ' έκανε να χάσω τη γαλήνη της ψυχής μου, την πεποίθησι και την πίστι που είχα για μια εύτυχισμένη ζωή.

Ο νέος που αγαπώ και με τον όποιον γνωρίζομαι από έξη μήνες, ήταν άλλοτε παντρεμένος,

πρώτω από άγνωστα ως πρόχες. Άπό τον γάμο του αυτόν έχει και ένα αγοράκι πέντε χρόνων τώρα, που το κρατεί ή μητέρα του στην έπαρχία. Όπως ο ίδιος μου όμολόγησε, ήταν ένας άτυχος γάμος που κατέληξε σ'ό διαζύγιο. Ποτέ δεν μου είχε κάνει λόγο γι' αυτό το ζήτημα, γιατί είνε μια ιστορία που τον ένοχλεί να την άναφέρη όπως μου έζηγος. Όστόσο για μένα η έκαποκαλύψις αυτού του μυστικού και μάλιστα τόσο άργά, όπληξε ένα τρομερό χτύπημα. Μ' έπείραξε γιατί μου το έκρυψε ως τώρα, με πειράζει ή ύπαρξι αυτής της ιστορίας που όσο και άν έλθε, ύπάρχει όστόσο ένα παιδί για να την θυμίζει. Πώς μπορεί να πιστεύω πιά ότι θα ζήσωμε εύτυχισμένοι ο ένας κοντά στον άλλο; Γιατί το σκεδίο μας είνε να παντρευτούμε. Πώς μπορεί όμως να το άποφασίσω; Και όταν το παιδί αυτό το πάρουμε κοντά μας, όπως σκεφτεί ο πατέρας του, δεν θα είνε αυτό κάτι που θα μάς χωρίζι πάντα; Δεν θα είνε κάτι που θα τον συνδέη μ' ένα παρελθόν, στο όποιον εγώ δεν κατέχω καμμία θέσι;

Πολύ στροβι άντιλήψι να πιστεύω ότι το παιδί του άνδρος που αγαπάς θα είνε κάτι που θα σας χωρίζι πάντα. Άντιθετα, όταν νιώσας ότι αυτό το παιδί, που δεν έχει φτέξει σέ τίποια,

πρέπει να το άνατήσης και να του άφοσιώθης σ'ά να ήταν δικό σου. Ο λόγος αυτός θα σας συνδέη π'όλο μ' έκείνον. Σφαλερή άντιλήψις να νομίζης ότι το παρελθόν του άνδρου σου αυτό θα να. Είνε κάτι που δεν πρέπει να σ' ένδιαφέρει. Το παρόν και το μέλλον πρέπει να σ' ένδιαφέρει. Και δεν βλέπω να μη προσοικήη το παρόν ένα εύτυχισμένο μέλλον. Το γεγονός ότι σου μίλησε άργά για την περασμένη του ζωή όφειλεται σέ μια άδυναμία του άσχετη με την άγάπη του σέ σένα. Κα ΡΕΑ Ρ.

■ ■ ■

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

...Ο Κορήλιος ήξερε και άπήγαγε απ' έξω όλα του τα ποιήματα;

...Οι κανιβαδοί όποσπρίζουν πώς το πιδ εύκολόχωντο κρέας είνε το κρέας των γυναικών;

...Στην Ίταλία ο χορικός προσφέρουν τα πρώτα ώρμα κέρσινα στον Πάπα;

...Ο μεγάλος ζωγράφος της αρχαϊότητος Ζευξίς πέθανε από τα πολλά γέλια που έκανε κυτίζοντας μια κομική γράφ που είχε ζωγραφίσει ο ίδιος σέ μια εικόνα του;

...Στη Ζουλουάδνη, ό αν έχει παρ'έλληνη, όλα τα πράγματα διακρίνονται εύκρινώς και από άπόστα 7 χιλιομέτρων άκόμη;

—Άλλοίμονο! Είχε όνειρο μόνο!...

Ο Λουκιανός πλησίασε έντελλος στον καναπέ, άρπασε τα δυό χέρια της Μαγδαληνής και με θερμή φωνή της είπε:

—Ποιός μάς έμποδίζει όμως να ζωντανεύουμε αυτό το δειρο; Νά τα χέρια σου τρέμουν σ'ά δικά μου και τα μάτια σου έχουν την λάμψη που παραμύθια με τόσο λαχτάρα έβλεπε. Άσπιν...

Συνγνώρισε τ'άλλε το χέρι του στη μέση της, την έσυρε απαλά κοντά του και νιθύρισε:

—Όπως κι' εγώ, δέξι ληρωμένης και σ'ό δίδου άσφαλώς τη γλίσκα των φίλων μας, την παρραφορά των χαδιών μας, την Άμαγδαληνή... Μη τ'ά πέρης, α'ά τ'ά λόγια... για λόγια εύγλωστο!...

Πιστεύω ότι πολλές φορές θυμήθηκε με πόνο τα φίλα αυτά που σου έλεψαν και τα χάδια που δεν ήταν εύκολο να άνανεώθουν!

—Όχι φίλε μου, όχι... Άφησέ με...

Ο Λουκιανός όμως την φίλησε φλογερά στο στόμα. Η Μαγδαληνή α'άθνησε μια σύγκορμη άνατριχίλα σ'όλο χ'ό το κορμί. Έκλεσε τότε τα μάτια και με την ίδια λαχτάρα άναπαύεωσέ το φίλημά του.

—Λουκιανέ...

—Αγάπη μου!...

Άγκαλιάστηκαν έλλη μια φορά κι' άσφαίρειται κατ'έκτασις εις πόλιν συμπληρωθή...

—Α Μαγιά, μικρούλα μου Μαγιά! Είπε έφηνικά ο Λουκιανός. Μουρχειται τρέλα, όταν συλλαλογίζομαι ότι έκαμα το λάθος να σε άφήσω να βρωγής από τα χέρια μου...

Η Μαγδαληνή έέφυγε άσφαίρα από την άγκαλιά του Λουκιανού. Τον κύτταξε με βλέμμα γεμάτο ν'άσπρότητα και του είπε:

—Υστερα από την έξάντληση της άγάπης μας Λουκιανέ, έβρεπε μια μέρα νάρθη ή άνάστροφίς της. Ποιός έβρει όμως άν δεν κάνομε την μεγαλύτερη τρέλα με το να ζητήσωμε να έσπαστώμε με έκείνον που τόσο έπιπλάσια γκρεμίστηκε!...

—Τίνας είνε το λάθος;

—Ναί, το έρω κακά. Γιατί όμως να ζητούμε εσθόνες; Άς μη παράνομε με μάταιες κατηγορίες την άστροφία αυτή σ'αγαπή...

—Ο... Ό... Ό... Εγώ, έμειν βέβαιος πως πιστεύω και σ'ό, ότι ή μορφή μέρα θα μου έκανε να συναντήθω με μια γυναίκα... Α'α τη στιγμή που φαίνεται, όι χωρίσωμε ύστερα από μια σκληρή κόπωσ π'όη και ότι, άφ'ό εσώσας ο θυμός και τ'ά δύσ συναισθήματα π'όλη χαμογελαστό χωρίς να έχη σ'αγαπή τίποτα το άνεπαρόντο με ταύς μας... Δεν είνε όρατο όνειρο αυτό;

Η Μαγδαληνή άνοιγόκλεισε τα μάτια της και με έκφρασι μικρού πόνου είπε:

—Μαντά! Σέ λα...

—Ω, όχι Λουκιανέ! Αυτό πρό πάντων όχι... Άγκαλάσε με φίλησε με... Ναί, ναί... Σέ έκλεψε, όχι αυτή τη λέξι!...

Όταν περπάσων οι έλκοι μέρες, θα έσναχωρήσωμε...

Ι. ΝΤΕΝΙΕ

Η άχάριστη

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Άμα μίληκε στο σπίτι ο νεαρός σύζυγος, ρώτησε:

—Η κυρία είνε μέσας;

—Όχι, κύριε, του άπάντησε ή υπηρέτρια.

Τρώχες το χέρι του που το είχε κρυμμένο πίσω του, κρατώντας ένα μπουκέτο με τριαντάφυλλα, έβγαλε το μπουκέτο σ' ένα βάζο στο τραπέζι της τραπεζαρίας, ύστερα έβγαλε ένα κουτί απ' τη τσέπη του ποδσε μέσα ένα όρατο κόσμημα και τ'όδελε κάτω απ' τη πετσέτα της συζύγου του. Τώρα ή κυρία μπορούσε νάρθη. Ήταν τρέλλος απ' τη χαρά του.

Η τραπεζαρία ήταν λουσάτη και ζεστή. Το τραπέζι ήταν σ'α μένο για δυό πρόσωπα.

Μά ή ώρα ήταν έφτα και ή κυρία δεν είχε φανεί άκόμα. Άνυπο μόνος π'ότε θ' άνοιξη ή πόρτα για να την όη να γεμίζι το σπίτι με την έσπυα όμορφιά της! Ήταν άποφασισμένη να μη της τί τιποτε, να προσποιηθι τον άδιάφορο και ύστερα να της δείξη τα όδρα που της άγόρασε για την επέτειο των γάμων τους.

Σέ λίγο μίληκε ή κυρία, λουσάτη με πολύ κουρασμένη. Είπε καληπότερα κι' έβγαλε τα γάντια της με μια κουρασμένη χειρονομία. Μόλις κάθισε, είπε:

—Άς φάμε γρήγορα γιατί θά περάσει το ζεύγος Ντομπρέ, να με πάρη να πάμε στο θέατρο.

Εκείνος την κύτταξε λυπημένος. —Μά πώς, μικρούλα μου, της

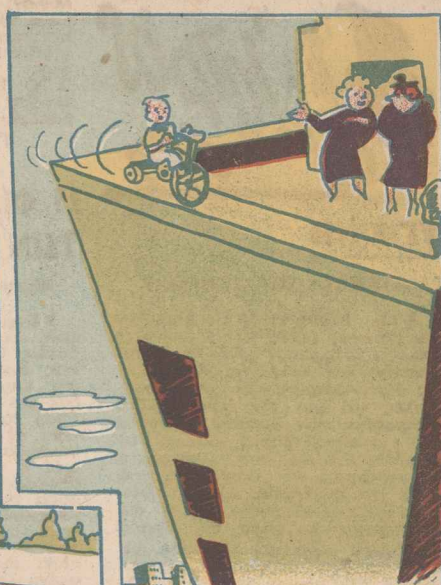
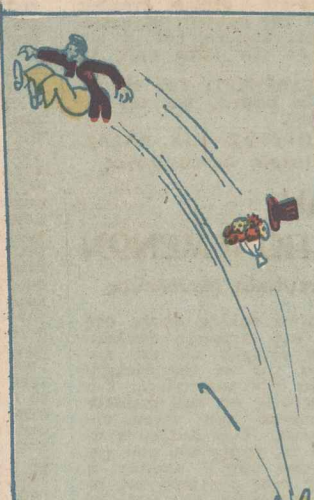
είπε, θέλεις να βρούμε;... Κι' εγώ που νειρευόμουν πως θα περάσωμε τη βραδυά κοντά στο τζάκι, οι δυό μας...

—Βλέπω, αγαπητέ μου, πως δεν είσθε λογικός. Οι Ντομπρέ με προσκαλέσανε πολύ ευγενικά και δέχτικα γιατί σπάνια πηγαίνω στο θέατρο. Τώρα, άν μ' έμποδίζετε να πάω, δικαίωμά σας και θά ύποταχθώ...

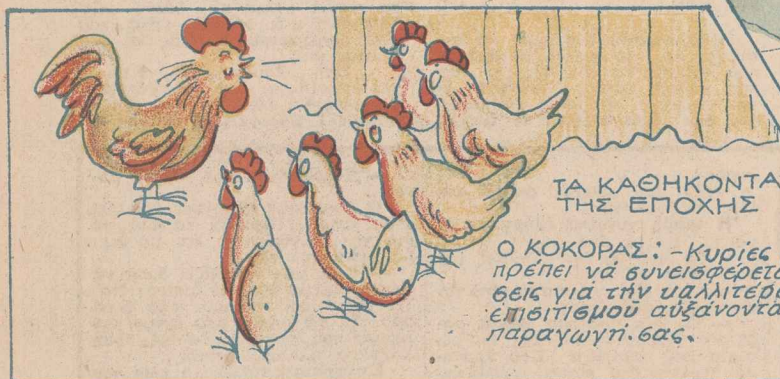
—Άκουσε, αγαπημένη μου,

Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ΟΤΑΝ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΛΕΙΠΕΙ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ.

Η ΝΕΟΥΡΚΕΖΑ ΜΗΤΕΡΑ:
Δέν αφήνω τὸ παιδί μου
νὰ παίξει στὸ δρόμο γιὰ-
τί εἶναι ἐπιμύιδυνο.

ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ
ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

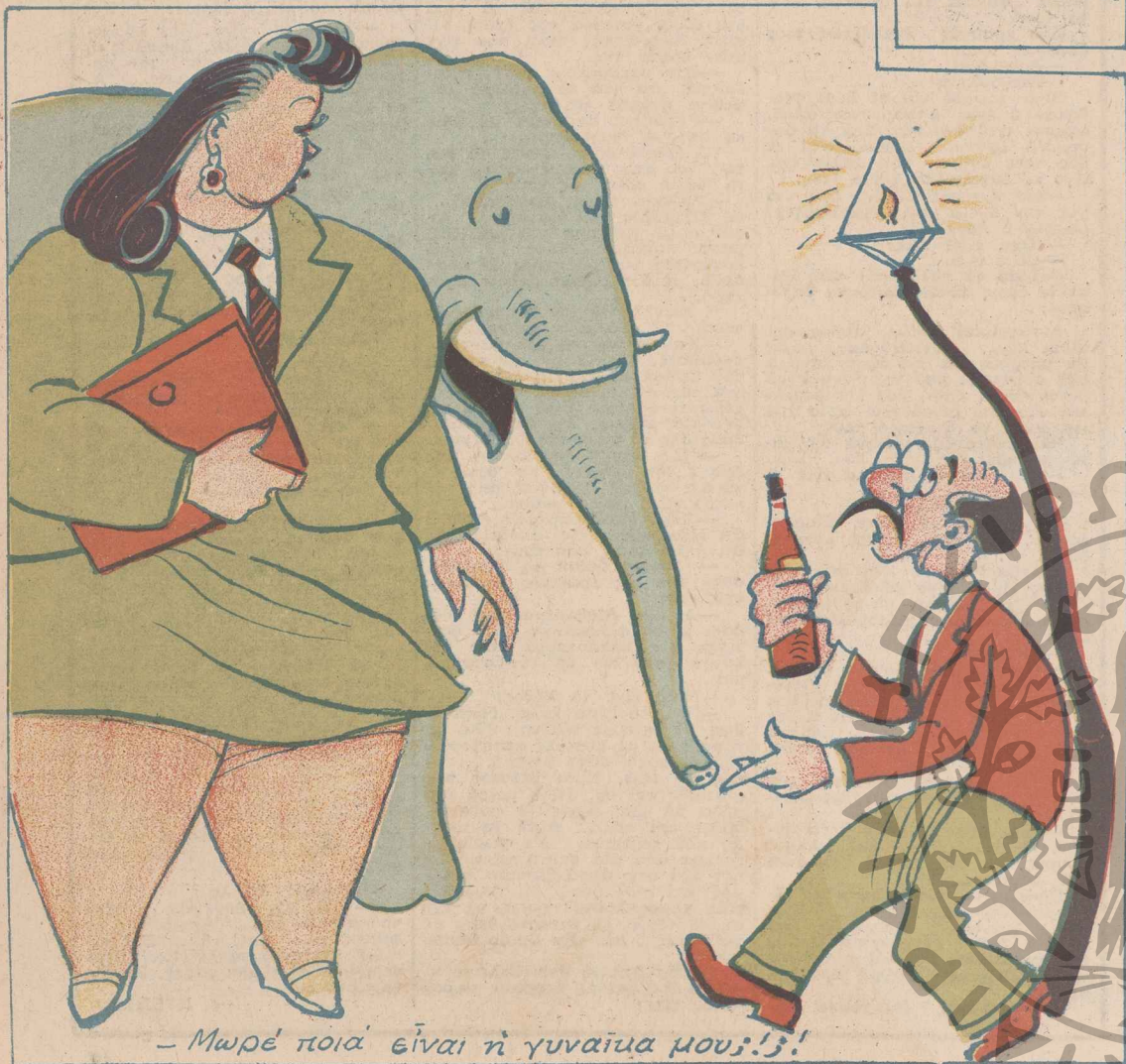
Ο ΚΟΚΟΡΑΣ: -Κυρίες μου,
πρέπει νὰ συνεισφέρετε νὰ
βεῖς γιὰ τὴν υαλλιτέρεινι τὸ
ἐπιτίσιμὸν αὐξάνοντας τὴν
παραγωγή. 6ας.

Ο ΑΠΕΡΙΣΚΕΠΤΟΣ ΕΡΩ-
ΤΕΥΜΕΝΟΣ ΠΩ ΠΗΓΕ
ΝΑ ΖΗΤΗΣΗ ΤΟ ΧΕΡΙ
ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΕΝΟΣ ΤΕ-
ΛΩΣ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΟΥ
ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ.

Ἔτι υἰάνεις αὐτοῦ ἐσύ;
-Μπαίνω στὸ σπίτι μου,
υἱέριε, πάλισμαν.
-Καὶ γιὰτί δέν μπαίνεις ἀπ'
τὴν πόρτα;
-Γιὰτί ἀπὸ κεῖ μέ περιμένει
ἡ γυναῖκά μου.

- Μωρέ ποιά εἶναι ἡ γυναῖκά μου;!

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ
Τὴν ἐσκαρῶσε ἕνας γλύ-
πτης στὴν φιλενάδα του
πού ἤρθε ἀργά στὸ ραν-
τεβού της.